AL ȘAPTELEA FIU

O ecranizare de excepție a primelor două volume din Cronicile Wardstone

JOSEPH DELANEY

SÂNGELE VRACIULUI

Cronicile Wardstone 10

Pentru Marie

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.
SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGA BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINŢA ÎNTREAGA LUME.
APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ŞI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ŞI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.
ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANŢUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.

DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.
I SE SPUNE
WARDSTONE
LESPEDEA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

Personajele

Tom

Thomas Ward este al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu şi totodată odrasla unei puternice vrăjitoare lamia. Aceasta înseamnă ca s-a născut cu anumite haruri, mai presus decât ale unui vraci obişnuit. Nu numai că poate să-i vadă și să-i audă pe cei morţi, dar poate încetini scurgerea timpului, pentru a-i ajuta în bătălie. De peste trei ani slujeşte ca ucenic al unui vraci local și, acum, ca purtător al Sabiei Destinului, el a rămas probabil unica speranţă a lumii de a-l învinge pe Cel Rău.

Vraciul

Vraciul este o figură inconfundabilă. Este înalt și are o înfăţişare destul de înspăimântătoare. Poarta o pelerină cu glugă şi întotdeauna are la el un toiag şi un lanţ de argint.

Timp de mai bine de şaizeci de ani el a apărat Comitatul de toate lucrurile înfricoşătoare, dar aceste bătălii prelungite l-au istovit. Tom se teme că zilele în care se poate bizui pe magistrul său sunt numărate.

Alice

Tom nu-şi poate da prea bine seama dacă Alice e rea sau bună. Ea se înrudeşte cu doua dintre cele mai malefice clanuri ale vrăjitoarelor (Malkin şi Deane), însă a învăţat toate aceste lucruri vrăjitoreşti împotriva voinţei sale. Deşi se socoteşte o aliata a Luminii. Alice este nevoită să folosească magia neagra tot mai des în ultima vreme pentru a-şi apăra prietenii. Iar Tom se teme că acest lucru o apropie și mai mult de Întuneric de fiecare dată.

Mama

Mama lui Tom a ştiut dintotdeauna că fiul ei va deveni ucenicul Vraciului. Ea îl numeşte „darul ei pentru Comitat”.

Sunt destule lucruri misterioase legate de mama, dar nici măcar Tom nu a bănuit adevărul: că ea fusese o vrăjitoare lamia şi că a pus la cale bătălia fiului ei împotriva Necuratului chiar dinainte ca Tom să se nască. A căzut răpusă în lupta cu Ordeen. Însă Tom speră că ca mai veghează cumva şi acum asupra lui…

Grimalkin

Grimalkin este asasina clanului de vrăjitoare Malkin.

Foarte iute şi puternică, ea se ghidează după un cod al onoarei și nu apelează niciodată la vicleşuguri. Deşi cinstită, are o latură întunecată şi reputaţia de a folosi tortura. De curând, a legat o alianţă surprinzătoare cu Tom Ward, pentru a lupta împreuna împotriva duşmanului lor comun, Necuratul.

Dar cată încredere poţi avea într-o slujitoare devotata a Întunericului?

Necuratul

Întruchipare a Întunericului, acesta este cel mai de temut dintre vrăjmaşii ucenicului şi cel mai vârstnic dintre Vechii Zei. Este cunoscut sub multe alte nume, printre care Diavolul, Satana, Lucifer şi Părintele Minciunilor. Ajutat de aliaţi, Tom a izbutit să îi reteze capul în luptă, însă bătălia pentru a-l înfrânge pe Cel Rău odată pentru totdeauna de abia a început…

VÂRFUL PARLICK

Clopo

Vraciu

CASTER

Drumeag

Pădure

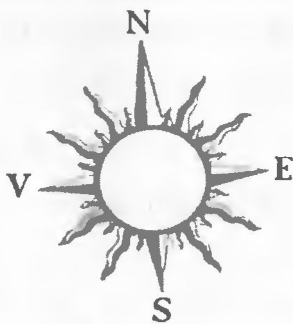

CHIPENDEN

Drum

PRIESTOWN

DEALUL LUPULUI

WARDSTONE

DEALUL LUPULUI

Drumeag

Casa Vraciului

Pădure

Râu

Casa Osoasei Lizzie

Cum se citesc simbolurile Vraciului

Duhuri rele

Beta pentru Duh

B S ← spintecător
X ← rang
Gregory ← nume

$\bcancel{B}$ Duh legat natural

$\cancel{B}$ Duh legat cu forța

P — periculos
X — abia observat

Stafii/Spectre

γ
X
Gregory

P — periculos
X — abia observat

Vrăjitoare

O
N
Gregory

N — nocive
B — benigne
I — inconstiente

CAPITOLUL 01

E VREMEA SĂ RECONSTRUIM

Vraciul se aşezase pe un buştean în grădina sa din Chipenden. Soarele cânta printre copaci şi aerul strălucea de ciripitul păsărilor. Era sfârşitul lui mai şi o dimineaţă caldă de primăvară – pe cât de bună poate fi vremea în Comitat. Lucrurile păreau să se fi schimbat în bine. Eu stăteam pe iarbă, înfulecând micul dejun, în timp ce Vraciul zâmbea în sinea lui, destul de mulţumit de această dată, uitându-se înapoi spre casă.

De acolo venea zgomot de fierăstrău; chiar şi de la distanţă, simţeam mirosul rumeguşului. Casa magistrului era în reparaţie, începând de sus, de la acoperiş. Fusese arsă din temelii de soldaţii duşmani şi cum războiul se încheiase în Comitat venise vremea să fie reconstruită, iar noi să ne vedem de treburile noastre, de vraci şi ucenic care se ocupă cu creaturile Întunericului – duhuri, stafii, spectre şi vrăjitoare.

— Nu înţeleg cum de Alice a plecat fără să spună o vorbă, m-am plâns eu Vraciului. Nu-i stă deloc în fire. Mai ales că ştia bine că în curând vom porni spre răsărit şi vom lipsi de acasă cel puţin câteva zile.

Prietena mea Alice dispăruse în urmă cu trei nopţi. Stătusem de vorbă cu ea în grădină şi am plecat de lângă ea pentru câteva clipe, atât cât să îi spun ceva Vraciului. La întoarcere, nu mai era acolo. La început nu m-am îngrijorat prea tare, însă pe urmă am văzut că nu apare la cină, şi nici după aceea.

Vraciul oftă.

— N-aş vrea să te supăr, flăcăule, dar mă gândesc că poate a plecat pentru totdeauna. La urma urmei, voi doi aţi fost legaţi în ultima vreme prin nevoia de a folosi urciorul cu sânge. Acum ea se poate duce oriunde, după bunul plac. Şi după ce a fost târâtă în Întuneric şi ţinută acolo atâta vreme, nu mai e aceeaşi persoană.

Magistrul meu rostea cuvinte aspre. Cu toate că Alice ne ajutase ani buni, el tot nu avea încredere în ea. Alice se născuse în Pendle şi, timp de doi ani, primise învăţături pentru a deveni vrăjitoare; lui John Gregory i-ar fi plăcut să nu o mai vadă deloc. Când am fost în Grecia, Alice făurise un urcior cu sânge care să-l ţină pe Necuratul la distanţă; altfel, am fi căzut amândoi pradă

Întunericului. Acum urciorul nu ne mai era de folos; îl priponisem pe Cel Rău şi îi retezasem capul – care se afla acum în posesia lui Grimalkin, vrăjitoarea asasină. Grimalkin fugea din calea servitorilor Diavolului. Dacă cele două părţi ale corpului aveau să se reunească vreodată, Necuratul avea să fie iarăşi slobod în lume, slobod să se răzbune, fără doar şi poate, într-un mod înfricoşător. Iar consecinţele urmau să fie cumplite, nu numai pentru Comitat, ci pentru întreaga lume; o nouă era a Întunericului avea să înceapă. Astfel câştigasem ceva timp, destul cât să găsim o cale de a-l distruge pe Cel Rău odată pentru totdeauna.

Ultimele cuvinte ale magistrului meu m-au întristat cel mai tare. Necuratul o răpise într-adevăr pe Alice şi o dusese în Întuneric, iar la întoarcere ea păruse dramatic schimbată. Părul îi albise, dar asta nu era decât o schimbare fizică; eu mă temeam că şi sufletul îi fusese întinat – că se apropiase mai mult de Întuneric. Alice era şi ea îngrijorată din acelaşi motiv. Poate că n-ar fi trebuit să se mai întoarcă. Dacă avea să nu mai poată sta niciodată în preajma unui ucenic de vraci? După patru ani în care înfruntaserăm împreună primejdiile am devenit prieteni buni, iar gândul că acum începuserăm să ne îndepărtăm unul de celălalt mă amăra. Mi-am amintit ceva ce îmi spusese tata pe vremea când eram mai mic. Tata nu era decât un fermier de rând, însă un bărbat înţelept, care mă învăţase în copilărie multe adevăruri despre viaţă.

— Ascultă bine, Tom, mi-a spus el odată, trebuie să accepţi că pe lumea aceasta lucrurile se schimbă tot timpul. Nimic nu rămâne veşnic la fel. Şi tu va trebui să înveţi să te împaci cu asta!

Câtă dreptate a avut! Ce fericit fusesem să trăiesc acasă cu familia mea. Acum şi mama şi tata erau morţi şi nu mă mai puteam întoarce la acele vremuri. Tot ce puteam spera era ca prietenia mea cu Alice să nu se sfârşească şi ea.

— Ce fel de loc e Todmorden? Îl întrebai pe Vraci, vrând să schimb subiectul.

Nu avea niciun rost să mă cert cu el din pricina lui Alice.

— Vezi tu, flăcăule, îndatoririle mele nu m-au purtat niciodată până în acest oraş, dar ştiu câte ceva despre el. Todmorden se află la hotarul de răsărit al Comitatului şi este traversat de râul Calder. Aşa că jumătate din târg se găseşte în Comitat, iar

cealaltă jumătate în afara lui. Nu încape îndoială că oamenii care locuiesc dincolo de râu au alte obiceiuri şi purtări. În ultimii doi ani noi am călătorit un pic – mai întâi am fost în Grecia, apoi în Insula Mona şi mai apoi în Irlanda. În fiecare ţinut prin care am trecut am avut de înfruntat alte probleme şi dificultăţi. Faptul că destinaţia noastră de acum nu este foarte îndepărtată de casă nu înseamnă că nu trebuie să fim cu băgare de seamă.

Biblioteca Vraciului fusese distrusă de foc – pierise în flăcări toată moştenirea lăsată în urmă de generaţii de vraci, toate cunoştinţele dobândite în sute de ani de luptă împotriva Întunericului. Aflaserăm însă de o colecţie de cărţi despre Întuneric care se afla în Todmorden. Cu o săptămână înainte, într-o noapte, un oaspete misterios a sunat clopotul la arbuştii de la răspântia de drumuri şi ne-a lăsat acolo un bileţel. Unul foarte scurt şi la obiect:

Dragă Domnule Gregory,

Am auzit cu mare tristețe de pierderea bibliotecii dumitale din Chipenden. Condoleanţele mele! Sper totuși să vă fiu de ajutor, căci mă aflu în posesia unei colecții vaste de. Cărți despre Întuneric. Poate că v-ar putea fi de folos! Sunt gata să v-o vând la un preț rezonabil. Dacă sunteți interesat, vă rog să mă vizitați cât de curând în Todmorden. Locuiesc în casa din vârful Drumeagului Cotit.

Conița Fresque

Din biblioteca magistrului meu nu rămăsese decât o carte – *Bestiarul,* pe care o scrisese şi o ilustrase cu mâna lui. Era mai mult decât o simplă carte, mai degrabă un document viu, un document de lucru plin de adnotări făcute de alţi ucenici de-ai săi – inclusiv de mine. Era o mărturie a muncii lui de-o viaţă, a ceea ce descoperise cu ajutorul altora. Acum el spera să-şi refacă biblioteca. Cu toate astea nu a acceptat să ia nicio carte din micuţa colecţie de la moara de apă aflată la nord de Caster, care fusese casa lui Bill Arkwright, unul dintre foştii săi ucenici. Spera ca moara să devină din nou, cândva, căminul unui vraci; şi dacă asta se va întâmpla, noul ocupant avea să aibă nevoie de cărţile acelea. John Gregory socotea că vizita la Todmorden urma să fie primul pas în refacerea bibliotecii sale.

Magistrul meu plănuise iniţial să pornească neîntârziat la

drum, însă, oricât de tare l-ar fi interesat achiziţionarea de cărţi, reconstrucţia care se afla pe primul loc, aşa că a petrecut ore în şir revăzând planurile şi schiţele împreună cu constructorul. Avea o listă de priorităţi şi, printre ele, se număra şi refacerea odăii care adăpostise biblioteca. Iar eu îl încurajasem, pentru că voiam să amân cât mai mult plecarea astfel dându-i răgaz lui Alice să se întoarcă.

— Ce rost ar avea să cumpărăm cărţi dacă nu avem unde să le punem? Argumentasem eu.

Vraciul mi-a dat dreptate şi uite aşa mai câştigasem ceva timp, însă, în cele din urmă, a sosit vremea să pornim spre Todmorden pentru a o întâlni pe coniţa Fresque.

În după-amiaza aceea, cam cu o oră sau aşa ceva înainte de a pleca la drum, am scris şi eu un bileţel. Îi era adresat lui Alice:

Dragă Alice,

De ce ai plecat așa, fără un cuvânt? Îmi fac griji pentru tine. Din clipă în clipă, voi pleca cu Vraciul spre Todmorden, unde am auzit că e o bibliotecă. Ne vom întoarce probabil peste vreo două zile.

Ai grijă ce faci. Mi-e dor de tine.

Tom

Abia dacă am apucat să prind biletul de uşa nouă din spate, că brusc am simţit un soi de răceală – acel semnal de alarmă pe care îl primeşti uneori când ceva din Întuneric se află prin preajmă. Apoi am auzit cum cineva se apropie de mine prin spate. Toiagul meu era proptit de zid, aşa că l-am înşfăcat şi m-am răsucit iute pentru a da piept cu primejdia, ţinându-l în diagonală, în poziţie de apărare.

Spre marea mea surpriză, am dat ochii cu Alice. Zâmbea, deşi părea obosită şi răvăşită, ca şi cum fusese plecată într-o călătorie lungă şi istovitoare. Senzaţia de răceală a dispărut rapid. Alice nu-mi era duşmancă, însă semnalul acela scurt de alarmă mă tulburase. În ce măsură fusese ea întinată de Întuneric? M-am întrebat.

— Alice! Mi-am făcut atâtea griji din pricina ta! De ce ai plecat aşa, fără să spui nimic?

A făcut un pas în faţă şi, fără să-mi răspundă, m-a îmbrăţişat. După câteva clipe am îndepărtat-o, ţinând-o la distanţă de un

braţ.

— Se pare că ai trecut prin momente grele, dar mă bucur să te revăd! I-am spus. Părul tău îşi revine la culoarea naturală. Cât de curând o să fie la fel ca întotdeauna.

A dat din cap în semn de încuviinţare, însă zâmbetul i s-a şters de pe faţă, dând la iveală un aer serios.

— Am ceva cu adevărat important să-ţi spun, Tom, zise ea. Şi ar fi mai bine dacă ar auzi şi Moş Gregory.

Aş fi vrut să mai rămân aşa, singur cu Alice, ca să mai stăm de vorbă, dar ea a stăruit să-l vadă de îndată pe magistru. M-am dus după el şi, cum după-amiaza era însorită, Vraciul ne-a condus spre banca din grădina de apus.

M-am aşezat pe bancă, lângă el, dar Alice a rămas în picioare. Mi-a venit să râd, fiindcă mi-am amintit ocaziile când Vraciul stătea acolo în picioare şi îmi ţinea o lecţie, în timp ce eu luam notiţe. Acum, magistrul meu şi cu mine arătam ca nişte ucenici.

Numai că ceea ce ne-a spus Alice mi-a şters iute zâmbetul de pe buze.

— În timp ce fugea să se ascundă de slujitorii Necuratului cu capul lui retezat drept pradă, Grimalkin s-a refugiat în Turnul Malkin, zise ea. E o poveste lungă şi nu mă îndoiesc că vă va da ea însăşi toate detaliile…

— Capul Necuratului e în continuare în posesia ei? O întrerupse Vraciul.

— I-a fost foarte greu, dar până acum a izbutit să îl ţină în siguranţă. Deşi nu-i va fi deloc uşor nici de acum încolo. Am veşti proaste. Agnes Sowerbutts a fost ucisă de slujitorii Celui Rău.

— Biata Agnes, am spus eu clătinând din cap. Îmi pare foarte rău.

Agnes era mătuşa lui Alice şi ne ajutase de mai multe ori în trecut.

— Una dintre cele două surori lamia a fost omorâtă, iar acum n-a mai rămas decât cealaltă – Slake – să apere tumul. E sub asediu şi nu va putea rezista la nesfârşit. Din câte am înţeles de la Grimalkin, e important să ajungi acolo cât mai curând cu putinţă, Tom. Lamiile au studiat cărţile mamei tale şi au descoperit că ea a fost cea care l-a priponit pe Diavol. Slake zice că dacă veţi cerceta mai îndeaproape procesul de priponire, veţi descoperi calea să-l nimiciţi pe Necuratul odată pentru

totdeauna.

Priponitul limitase în anumită măsură puterile Diavolului. Dacă însă reuşea să mă ucidă cu mâna lui, el avea să domnească peste lumea noastră o sută de ani, înainte de a fi silit să se întoarcă pe tărâmul Întunericului. Fireşte, pentru o fiinţă nemuritoare, o sută de ani nu însemna suficient de mult timp. Însă dacă unul dintre copiii săi, un fiu sau o fiică de vrăjitoare, mă omora, atunci Necuratul avea să stăpânească la nesfârşit peste lumea noastră. Mai era şi o a treia cale de a înfăptui acest lucru: să mă convertească pe mine la Întuneric.

— Mereu am ştiut că mama a fost cea care l-a priponit! Am zis eu.

La urma urmei, eram cel de-al şaptelea fiu al ei şi al tatei, care, la rândul lui, era tot un al şaptelea fiu şi, prin urmare, fusesem arma pe care ea o alesese în lupta împotriva Necuratului. Mă gândisem mult la priponire şi, în fond, care dintre vrăjmaşii Celui Rău era suficient de puternic pentru a duce la îndeplinire o asemenea faptă?

Vraciul încuviinţă din cap, deşi nu părea deloc mulţumit. Orice act de folosire a magiei îl făcea să nu se simtă în largul lui. O alianţă cu Întunericul era însă acum necesară, cu toate că nu îi convenea.

— Şi eu m-am gândit la fel, spuse Alice. Mai este însă un lucru, Tom. Orice ai face, orice vei fi nevoit să faci, fă-o de Halloween. Este un ciclu de şaptesprezece ani, aşa că totul va trebui să se întâmple de Halloween – la aniversarea a treizeci şi patru de ani de când mama ta l-a priponit pe Diavol. Mai sunt puţin peste cinci luni până atunci…

— Ei bine, băiete, zise Vraciul, porneşte către Tumul Malkin cât poţi de repede! E mai important decât cărţile pentru biblioteca mea cea nouă. Călătoria la Todmorden va trebui să aştepte până ce te vei întoarce.

— Nu vii cu noi? L-am întrebat.

Magistrul scutură din cap.

— Nu, flăcăule, de data asta nu te voi însoţi. La vârsta mea, umezeala din Comitat a început să-mi atace încheieturile, iar bătrânii mei genunchi dau semne că mă lasă. N-aş face decât să îţi încetinesc călătoria. Cu fătuca asta alături, care să te îndrume pe coclauri, vei putea ajunge la turn fără a fi zărit. În plus, sunt deja ani buni de când îmi eşti învăţăcel; a sosit vremea să

gândeşti şi să te porţi ca un adevărat vraci, aşa cum vei deveni în curând. Am încredere în tine, băiete. Nu te-aş trimite acolo aşa, de capul tău, dacă nu aş fi convins că eşti în stare să-ţi porţi singur de grijă.

CAPITOLUL 02

OBIECTELE SACRE

După aceea am petrecut o oră cu câinii. Gheară şi cei doi pui ai ei, de acum mari, Sânge şi Oase, erau câini-lupi antrenaţi să vâneze vrăjitoare de apă. Fuseseră animalele de companie ale lui Bill Arkwright, un vraci care-şi găsise sfârşitul luptând împotriva Întunericului alături de noi, în Grecia. Acum îi socoteam câinii mei – cu toate că magistrul meu încă nu îşi dăduse încuviinţarea să îi ţinem permanent la noi. Îmi promisese că, atât timp cât lipseam, avea să aibă el grijă de câini, însă ştiam că urma să fie ocupat cu reparaţiile casei; mai mult, cum genunchii începuseră să îl doară tot mai tare, eram încredinţat că bieţii câinii aveau să stea majoritatea timpului legaţi în lanţuri. Aşa că i-am luat cu mine într-o plimbare lungă şi i-am lăsat să alerge liberi.

La o oră după ce m-am întors acasă am pornit în călătorie. Am mers iute. Cu toiagul în mână şi desaga în spate, am urmat-o pe Alice spre Pendle. Voiam să ajungem chiar înainte de asfinţit, ca să ne strecurăm în oraş sub acoperirea întunericului şi, după aceea, să ne îndreptăm direct către Tumul Malkin.

Pe sub mantie, în teaca meşterită special pentru mine de Grimalkin, purtam Sabia Destinului, arma pe care o primisem în dar de la unul dintre cei mai de seamă eroi ai Irlandei, Cuchulain. Vrăjitoarea asasină mă învăţase cum să o folosesc, iar sabia avea să se dovedească un adaos util la zestrea mea de arme.

Am traversat râul Ribble cu câteva ore bune înainte de apus şi ne-am continuat drumul spre miazănoapte, ţinându-ne la vest de dealul acela enorm şi înspăimântător, a cărui prezenţă rece, învăluitoare o puteam simţi până în măduva oaselor. Pendle era un loc deosebit de favorabil practicării magiei negre. Şi de aceea atât de multe vrăjitoare îşi făcuseră sălaş acolo.

Totuşi ne aflam pe latura sigură a dealului; satele celor trei clanuri principale de vrăjitoare se întindeau spre sud-est, dincolo

de Pendle. Ştiam că în interiorul clanurilor existau facţiuni: unele vrăjitoare îl susţineau pe Diavol, altele nu. Situaţia era complicată, însă de un lucru eram sigur – niciun ucenic de vraci nu era binevenit în acele locuri.

Am trecut pe la marginea Downhamului, apoi am dat ocol laturii nordice a dealului şi ne-am îndreptat din nou către miazăzi. Acum ne apropiam de primejdie cu fiecare pas, aşa că am poposit într-un mic crâng pentru a aştepta căderea nopţii.

Alice s-a întors spre mine şi i-am văzut faţa palidă în beznă.

— Mai am şi alte lucruri să îţi spun, Tom, zise ea. Şi cred că acesta ar fi un moment la fel de bun ca oricare altul.

— Eşti tare misterioasă. E de rău? Am întrebat-o eu.

— Prima parte nu – deşi a doua s-ar putea să te necăjească, aşa că mai bine să încep cu lucrurile mai uşoare. Atunci când l-a priponit pe Diavol, mama ta a folosit două obiecte sacre. Unul dintre ele a fost cufărul din Tumul Malkin. Al doilea ar putea fi oriunde, aşa că va trebui să îl găsim.

— Deci avem un lucru din două – e un început, nu? Şi care e al doilea obiect?

— Grimalkin nu ştie. Slake nu a vrut să i-l arate.

— De ce? De ce să decidă lamia una ca asta? Doar cufărul nu e al ei, ea doar îl păzeşte.

— N-a fost ideea lui Slake, ci a mamei tale. Mama ta era de părere că numai tu ai putea şti care e obiectul sau unde s-ar afla.

— A scris asta în hârtiile pe care Slake le-a găsit în cufăr?

— Nu, Tom, zise Alice clătinând cu tristeţe din cap. Mama ta i s-a arătat lui Slake şi i-a spus asta în faţă.

Am privit-o uimit. De la moartea mamei, intrasem în contact cu ea o singură dată, pe vasul cu care mă înapoiam din Grecia – însă nu o văzusem, doar simţisem o senzaţie de căldură. La vremea aceea crezusem că îşi făcuse apariţia pentru a-şi lua rămas-bun de la fiul ei. Cu timpul însă, devenisem tot mai nesigur şi nu mai ştiam dacă lucrurile se întâmplaseră în realitate ori nu. Acum totul mi se părea mai degrabă un vis. Totuşi, chiar i se arătase şi îi vorbise lui Slake?

— Dar de ce să fi vorbit cu Slake? De ce nu cu mine? Trebuie să ştiu de ce – doar sunt fiul ei!

Dintr-odată m-am înfuriat. Am încercat să îmi înăbuş simţământul, dar lacrimile au început să mi se adune în ochi. Îmi

era teribil de dor de mama. De ce nu luase legătura cu *mine*?

— M-am gândit eu că o să te superi, Tom, dar, te rog, nu te enerva aşa de tare. Pentru ea a fost pesemne mai uşor să discute cu Slake. La urma urmei, amândouă sunt vrăjitoare lamia. Mai e ceva ce ar trebui să ştii. Grimalkin mi-a spus că surorile lamia vorbesc despre mama ta ca şi cum ar fi în viaţă. Şi o venerează. Îi spun *Zenobia.*

Am răsuflat adânc, încercând să mă calmez. Avea noimă. Mama fusese cea dintâi lamia, o slujitoare rea şi puternică a Întunericului. Dar pe urmă se schimbase: după ce se căsătorise cu tata, lăsase totul în urmă şi devenise o duşmancă a Necuratului.

— Crezi că o să vrea să stea de vorbă cu mine când voi ajunge la turn? Am întrebat-o eu pe Alice.

— Nu e bine să-ţi faci prea mari speranţe, Tom. Dar, da, s-ar putea. Acum vreau să îţi cer ceva. Ceva important pentru mine, deşi, dacă vei spune nu, voi înţelege.

— Dacă e aşa de important pentru tine, Alice, atunci n-am să spun nu. Credeam că mă cunoşti mai bine.

— Pe drumul spre turn vom trece pe lângă Râpa Vrăjitoarelor. Grimalkin mi-a povestit că o parte din râpă a fost arsă de slujitorii Necuratului în timp ce o urmăreau pe ea, dar că este posibil ca Agnes Sowerbutts să fi supravieţuit. Tom, ea mi-a fost prietenă, nu numai mătuşă. M-a ajutat mult. Dacă este încă acolo, aş vrea să-i mai vorbesc pentru ultima oară.

— Din câte ştiu eu, e bine să te fereşti de vrăjitoarele moarte: cu cât stau mai mult în râpă, cu atât se schimbă mai tare, îşi uită trecutul, familia şi prietenii.

— E adevărat în cea mai mare parte, Tom – personalităţile lor se schimbă în rău şi, de aceea, vrăjitoarele vii şi cele moarte nu se prea amestecă între ele. Însă Agnes nu a murit demult şi sunt încredinţată că îşi mai aminteşte de mine.

— Dar dacă a supravieţuit, cum vei da de ea? Doar nu putem să hoinărim prin râpă cu toate vrăjitoarele acelea moarte prin preajmă. Unele dintre ele sunt foarte puternice şi periculoase.

— Grimalkin mi-a zis că, în clipa asta, probabil că nu e pe-acolo decât o singură vrăjitoare cu adevărat puternică. Ştiu însă un semnal prin care obişnuiam uneori să iau legătura cu Agnes. Ea m-a învăţat. E strigătul caprimulgului. Strigătul acestei păsări o va face să iasă la iveală.

Soarele a coborât şi râpa s-a întunecat mai tare. Era o noapte senină, fără lună – nu avea să se înalţe decât peste câteva ore – în final însă cerul era înţesat de stele. Ne-am ţinut la adăpostul şirului de garduri vii şi ne-am început drumul şerpuitor spre miazăzi, către turn, în final ajungând în capătul de est al Râpei Vrăjitoarelor. Acum puteam vedea prăpădul făcut de foc – o brazdă lată de copaci arşi tăia râpa în două. Flăcările mistuiseră pesemne multe vrăjitoare moarte, dintre cele care juraseră credinţă Necuratului. Mi-am dat seama că slujitorii lui aveau să facă totul ca să-i recapete capul.

Ne-am oprit la vreo cincizeci de metri de vârful dinspre sud al râpei. Acolo rămăseseră semne ale luptei aprige dintre Grimalkin şi vrăjitoarele duşmane. Grimalkin era o luptătoare de temut, însă la vederea locurilor m-am întrebat cât de mari erau forţele potrivnice ei – şi ce rol jucase Alice în toată această poveste.

Alice şi-a făcut mâinile căuş, le-a dus la gură şi un sunet bizar a răsunat în noapte. Caprimulgul este o pasăre nocturnă, iar strigătul lui Alice mi-a dat fiori pe şira spinării. Morwena, puternica vrăjitoare de apă, ţinea în casă un caprimulg – mai aveam şi acum nişte amintiri înfricoşătoare din vremea când mă vânase. În minte mi-a venit momentul acela când se ivise din mlaştină, mă prinsese în gheare şi încercase să mă tragă după ea ca să îmi sugă sângele.

Eu, unul, nu am putut deosebi strigătul de cel al caprimulgului, însă Alice mi-a spus că îl modulase puţin, pentru ca Agnes să ştie că ea scosese sunetul şi nu o pasăre.

A repetat strigătul la fiecare cinci minute. De fiecare dată sunetul acela înspăimântător, care răsuna printre copacii din râpă, mă înfiora. De fiecare dată când se pierdea în întuneric, inima îmi bubuia mai tare în piept şi amintirile urâte mă cotropeau. Gheară o muşcase pe Morwena şi îi retezase degetul, salvându-mă. Altfel, aş fi fost târât în mlaştină şi sângele mi-ar fi fost golit din corp înainte să apuc să mă înec. Am împins gândurile rele undeva, într-un colţişor al minţii, şi am încercat să mă liniştesc încetinindu-mi ritmul respiraţiei, precum mă învăţase magistrul meu.

Alice era pe cale să renunţe, când, după a opta încercare, m-am simţit cuprins brusc de o răceală. Era semnalul că ceva din Întuneric se apropia de noi. Totul a devenit dintr-odată

neobişnuit de tăcut şi nemişcat. Imediat am auzit foşnet de iarbă, urmat de nişte zgomote joase de lipăit. Ceva înainta înspre noi prin pământul mustind de apă. Curând am auzit fornăituri şi mormăieli.

Peste câteva clipe am zărit o vrăjitoare moartă care se târa către noi. Ar fi putut fi oricare dintre vrăjitoarele moarte ieşite la vânătoare de sânge, care ne credea o pradă uşoară, aşa că mi-am strâns şi mai abitir toiagul în mână.

Alice a adulmecat iute de două ori, în căutarea primejdiei.

— E Agnes, îmi şopti.

Am auzit-o pe vrăjitoare cum adulmecă pământul, croindu-şi drum către noi. Apoi am zărit-o: arăta într-adevăr jalnic şi, la vederea ei, mi s-a pus un nod în gât. Fusese întotdeauna o femeie curată şi mândră de casa ei bine îngrijită; acum purta o rochie zdrenţuită şi murdară, iar în părul unsuros i se încolăceau larve. Mirosea puternic a putregai. N-ar fi trebuit să-mi fac griji că nu o să ne recunoască: de cum s-a apropiat, a început să suspine, cu lacrimi care i se prelingeau pe obraji, căzând în iarbă. Apoi s-a îndreptat de spate şi şi-a luat capul în mâini.

— Scuze că sunt aşa de plângăcioasă, Alice, zise ea ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei. Când soţul meu a murit m-am gândit că mai rău de atât nu se poate – ani în şir i-am dus dorul – dar acum este cu adevărat groaznic. Nu mă pot obişnui cu înfăţişarea asta. Păcat că focul nu m-a mistuit cu totul. Acum nu mă voi mai putea întoarce niciodată la coliba mea ca să trăiesc acolo în tihnă, ca odinioară. Nu voi mai fi nicicând fericită. Măcar de-aş fi o vrăjitoare moartă puternică. Atunci aş putea să umblu noaptea şi să mă îndepărtez cât mai mult de râpa aceasta nenorocită. Numai că nu am suficientă forţă pentru a prinde vreo pradă mare. Aşa că trebuie să mă mulţumesc cu cărăbuşi, popândăi şi şoareci!

Alice a rămas mult timp tăcută. Nici mie nu îmi trecea prin cap nicio idee. Cum aş fi putut să o alin, cât de cât, pe biata Agnes? Nu e de mirare că majoritatea vrăjitoarelor vii se ţin departe de rudele lor moarte. E dureros să vezi pe cineva la care ţii arătând atât de jalnic. Nimic din ce am fi putut să-i spunem noi nu ar fi ajutat-o să se simtă mai bine.

— Tom, aş vrea să discut puţin între patru ochi cu Agnes. Te superi? Mă întrebă Alice într-un târziu.

— Sigur că nu, i-am răspuns ridicându-mă în picioare. Mă duc

mai încolo să te aştept.

M-am retras atât cât să le asigur lui Alice şi mătuşii ei un pic de intimitate. Adevărul e că nu mă deranja deloc să mă îndepărtez de ele. Vederea lui Agnes mă făcuse să mă simt trist şi nelalocul meu.

După vreo cinci minute, Alice a venit spre mine şi ochii îi străluceau în lumina stelelor.

— Tom, ce-ai zice dacă Alice ar fi mai în putere? Gândeşte-te ce ar însemna asta... Nu numai că ar duce un trai mai bun, aşa cum merită cu prisosinţă, dar ar putea să ne fie şi un aliat de nădejde.

— Ce vrei să spui cu asta? Am întrebat-o tulburat, ştiind prea bine că Alice nu era genul de fată care să-şi piardă vremea cu speculaţii inutile.

— Ce ar fi dacă i-aş da eu puteri...?

— Folosindu-te de magia neagră?

— Da. Pot să o fac. Dacă *ar trebui* sau nu, asta e o cu totul altă poveste. Ei, ce părere ai?

CAPITOLUL 03

SA CURGĂ SÂNGELE ŞIROAIE!

Credeam că dintr-o vrăjitoare moartă se scurge toată magia şi în ea nu mai rămâne decât setea de sânge. Cum ar putea vrăjile tale să o ajute? Am întrebat-o eu pe Alice.

— Este adevărat că o vrăjitoare moartă îşi pierde magia din oase. Dar eu îmi pot folosi puterile ca să o întăresc pe Agnes pentru o vreme, îmi răspunse ea. Cu timpul, puterile acestea noi i se vor împuţina, dar viaţa pe care o va duce aici, în râpă, va fi mai bună ani de-a rândul. Iar la vremea când puterile vor începe să o lase, mintea îi va fi şi ea dusă, aşa că oricum nu va mai tânji după traiul de dinainte. Deci nu am cum să-i fac rău.

— Dar ce zici de victimele ei? De cei pe care îi va ucide pentru a le suge sângele? Măcar acum se hrăneşte doar cu insecte şi cu animale mici – nu cu oameni!

— Nu va sorbi decât din sângele slujitorilor Necuratului, care sunt destui, aşa că îi va ajunge pentru mult timp! Şi cu cât va omorî mai mulţi duşmani, cu atât ne va feri pe noi de primejdii şi ne va înlesni misiunea de a-l învinge definitiv pe Cel Rău.

— Eşti încredinţată că se va mărgini la sângele vrăjmaşilor

noştri?

— O cunosc bine pe Agnes. Îşi va ţine promisiunea – şi mă voi asigura mai întâi de orice că îşi va da cuvântul.

— Dar tu, Alice? Cu *tine* cum rămâne? Am protestat eu ridicând un pic glasul. De fiecare dată când îţi foloseşti puterile magice te apropii mai mult de Întuneric.

Argumentul acesta era exact cel pe care magistrul meu l-ar fi adus în discuţie. Eram prietenul lui Alice şi îmi făceam griji pentru ea, dar trebuia să rostesc cu voce tare ceea ce gândeam.

— Îmi folosesc magia ca să supravieţuim, ca să învingem. Eu sunt cea care te-a salvat în Irlanda de vrăjitoarea Scarab şi de magii ţapi, nu-i aşa? Am folosit magia ca să le împiedic pe vrăjitoare să fugă cu capul Necuratului şi i-am dăruit lui Grimalkin o parte din puterile mele ca să ne ucidă duşmanii. Dacă n-aş fi făcut-o, atunci ea ar fi acum moartă, eu aş fi moartă, iar capul Necuratului s-ar fi unit din nou cu corpul lui. A trebuit să o fac, Tom. N-am avut încotro. Şi situaţia de acum ar putea fi la fel de importantă.

— La fel de importantă? Eşti sigură că nu vrei să o ajuţi pe Agnes doar pentru că îţi este milă de ea?

— Şi ce dacă ar fi *doar* asta? Ripostă Alice cu ochii scăpărând de furie. De ce nu mi-aş ajuta prietenii, Tom, aşa cum te-am ajutat şi pe tine? Dar, îţi spun, e cu mult mai mult decât atât. Ceva e pe cale să se întâmple, o simt. Simt cum ceva se mişcă dinspre viitor către noi – ceva întunecat şi înspăimântător. Iar Agnes ar putea să ne ajute. Vom avea nevoie de ea, de o Agnes cât mai puternică, pentru a supravieţui. Crede-mă, Tom, aşa e cel mai bine!

Am tăcut, tulburat la culme. Alice ajunsese să folosească magia neagră cu mai multă uşurinţă ca oricând. Îi încredinţase puteri sporite lui Grimalkin, iar acum voia să le dăruiască şi unei vrăjitoare moarte. Unde aveau să se sfârşească toate acestea? Orice aş fi spus eu, ştiam că Alice va face aşa cum o tăia capul. Relaţia noastră se înrăutăţea văzând cu ochii. Ea nu mai punea preţ pe sfatul meu.

Ne-am înfruntat din priviri, dar după câteva clipe Alice s-a răsucit pe călcâie şi s-a întors la Agnes. S-a ghemuit la pământ, şi-a aşezat o mână pe capul vrăjitoarei moarte şi i-a vorbit încetişor. Nu am auzit ce i-a spus, însă răspunsul lui Agnes a răsunat clar ca un clopoţel: „Da, îţi promit!”.

Pe urmă, Alice a început să rostească monoton nişte vorbe. Era magia neagră. Tare, tot mai tare, repede, tot mai repede, a pornit să incanteze – până ce m-am uitat în jur neliniştit, încredinţat că fiecare vrăjitoare moartă din râpă o va auzi şi se va repezi la noi. Pătrunsesem adânc în ţinutul vrăjitoarelor; cele trei sate din Triunghiul Diavolului se aflau la numai câteva mile mai la sud. Foarte probabil, prin preajmă bântuiau spioni şi zgomotul avea să îi prevină de prezenţa noastră.

Dintr-odată, Agnes a scos un urlet care mi-a îngheţat sângele în vine şi s-a smucit în spate, îndepărtându-se de Alice. A rămas întinsă în iarbă, gemând şi scâncind, cu mădularele zvâcnind şi corpul răsucindu-se în toate părţile. Speriat, m-am apropiat de Alice. Ce se întâmplase? Ceva mersese prost cu vraja? M-am întrebat.

— Îşi va reveni în câteva minute, m-a liniştit Alice. E o magie foarte puternică şi doare, dar ea ştia asta dinainte. Şi s-a învoit să o folosesc. Agnes e foarte curajoasă din fire. Dintotdeauna a fost.

După câteva clipe, Agnes s-a oprit din zvârcolit şi s-a ridicat în mâini şi în genunchi. A tuşit înăbuşit, apoi s-a ridicat împleticindu-se în picioare şi ne-a zâmbit fiecăruia pe rând. Era ceva din vechea Agnes în expresia ei. În pofida feţei murdare şi a hainelor zdrenţuite şi pătate de sânge, acum părea calmă şi încrezătoare în sine. Numai că în ochii ei am desluşit o hămeseală pe care nu o văzusem niciodată la Agnes cea vie.

— Mi-e sete! Spuse ea uitându-se în jur cu o intensitate cu adevărat înspăimântătoare. Am nevoie de sânge! Să curgă sângele şiroaie!

Am pornit spre miazăzi, cu Alice în frunte şi Agnes imediat pe urmele ei; eu formam ariergarda. Mă uitam în toate părţile şi peste umăr, în spate. Mă aşteptam să fim atacaţi în orice moment. Vrăjmaşele noastre – vrăjitoarele fidele Necuratului – ne urmăreau probabil sau stăteau ascunse, pândind clipa prielnică să se arunce asupra noastră. Deşi era priponit, Diavolul putea comunica în continuare cu ele. Şi avea să se folosească de orice prilej pentru a ne vâna. În plus, Pendle era şi în zilele cele mai liniştite un loc foarte periculos.

Înaintam în ritm rapid, iar Agnes, care până atunci se târâse anevoie, mergea acum umăr la umăr cu Alice. Luna avea să se înalţe cât de curând – era vital să ajungem la tunelul de sub turn

înainte ca lumina aruncată de razele ei să ne dezvăluie prezenţa.

M-am gândit la Slake, vrăjitoarea lamia supravieţuitoare. Ce progrese făcuse spre forma înaripată? Cel mai probabil îşi pierduse darul vorbirii – ceea ce însemna că nu aveam cum să o chestionez aşa cum se cuvine. Trebuia totuşi să aflu cât mai multe despre obiectele sacre. Mai speram şi să pot lua legătura, într-un fel sau altul, cu mama.

Peste puţină vreme, ne strecuram toţi trei pe lângă Pădurea Ciorilor; de-acum, intrarea în turn se apropia: crângul care o acoperea crescuse des peste un cimitir abandonat. Intrarea în turn se găsea aproximativ în centru. La ea ajungeai trecând printr-un cavou construit pentru morţii dintr-o familie avută. Cu toate că majoritatea oaselor fuseseră îndepărtate când cimitirul fusese desacralizat, ale lor rămăseseră acolo.

Alice s-a oprit brusc şi şi-a ridicat braţul în chip de avertisment. Nu am zărit decât câteva pietre de mormânt împrăştiate printre rugi, însă am auzit-o adulmecând de trei ori, în căutarea primejdiei.

— În faţa noastră sunt vrăjitoare, stau la pândă. E o ambuscadă. Pesemne au simţit că ne apropiem.

— Câte sunt? Am întrebat pregătindu-mi toiagul.

— Trei, Tom. Dar cât de curând ne vor mirosi prezenţa şi le vor preveni şi pe celelalte vrăjitoare.

— Atunci, cu cât vor muri mai repede, cu atât mai bine! Strigă Agnes. Mă ocup eu de ele!

Înainte ca eu sau Alice să apucăm să reacţionăm în vreun fel, Agnes s-a aruncat în faţă, năpustindu-se prin tufe spre micul luminiş care înconjura cavoul. Vrăjitoarele au abilităţi diferite atunci când vine vorba de a adulmeca de la depărtare o primejdie: în timp ce Alice se pricepea destul de bine, alte surate de-ale ei se descurcau mai greu. Mai mult decât atât, se ştie, un atac improvizat şi imediat, în loc de unul premeditat, îl poate lua pe duşman prin surprindere.

Ţipetele care s-au auzit dinspre luminiş erau ascuţite şi atât de tari, pline de groază şi de durere, încât ameninţau să ne spargă timpanele. Când am ajuns-o din urmă pe Agnes, două vrăjitoare erau deja moarte şi ea se hrănea cu a treia; braţele femeii s-au răsucit în aer în timp ce mătuşa lui Alice îi sugea sângele din gât cu înghiţituri mari şi hulpave.

Am fost îngrozit de viteza cu care se schimbase Agnes; nu mai semăna deloc cu femeia blândă care ne ajutase de atâtea ori în trecut. M-am uitat în jos la ea, scârbit, dar Alice s-a mulţumit să ridice din umeri la vederea expresiei mele dezgustate.

— Îi e foame, Tom. Cum am putea să o judecăm? Dacă am fi în locul ei, ne-am purta la fel.

După câteva clipe, Agnes şi-a ridicat ochii spre noi şi a rânjit, cu buzele pătate de sânge.

— Rămân aici ca să termin ce am început, spuse ea. Voi puneţi-vă la adăpost în tunel.

— Vor apărea mai mulţi duşmani aici cât de curând, a prevenit-o Alice. Nu zăbovi prea mult!

— Nu-ţi face griji, copilă, vă prind eu repede din urmă. Şi dacă vor veni şi alţii, cu atât mai bine.

Nu am izbutit să o înduplecăm, aşa că am lăsat-o, cu inima îndoită, să îşi continue ospăţul şi am pornit spre cavou. Clădirea era aproape la fel cum mi-o aminteam de la ultima mea vizită – cu doi ani în urmă – atâta doar că sicomorul care creştea prin acoperiş se înălţase şi trunchiul îi devenise mai gros, iar coroana de frunze care încingea acea casă a morţii se îndesise, sporind bezna dinăuntru.

Alice a scos din buzunarul rochiei un muc de lumânare, care, în timp ce pătrundeam în întunericul cavoului, a prins să licăre, dând la iveală pietrele de mormânt orizontale acoperite cu pânze de păianjen şi gaura din pământ ce forma intrarea în tunel. A luat-o înainte şi ne-am târât prin gaură. După un timp, tunelul s-a lărgit şi am putut să ne ridicăm în picioare şi să înaintăm mai repede.

Ne-am oprit de două ori ca Alice să adulmece, în căutarea primejdiilor, dar, în curând, am trecut de micul lac cândva păzit de sufletul de asasin – corpul fără de ochi al unui marinar înecat, care fusese vrăjit prin magie neagră. Fusese nimicit de una dintre lamii şi din el nu mai rămăsese nicio urmă, părţile dezmembrate ale corpului zăcând acum ascunse adânc în noroiul de la fundul tunelului. Numai un miros slab, neplăcut, stătea mărturie faptului că locul acela fusese odinioară unul foarte primejdios.

După puţină vreme am ajuns la poarta subterană, care dădea în tumul antic, şi am trecut pe lângă temniţele întunecate şi

umede, unele dintre ele încă ocupate de scheletele celor torturaţi de clanul vrăjitoarelor Malkin. Niciun spirit nu mai adăsta acum acolo: într-o vizită anterioară în turn, magistrul meu se străduise să le trimită pe toate în lumină.

Curând ne aflam în vastul hol subteran cilindric, cu stâlpul de care erau legate lanţuri; în total erau treisprezece, iar de fiecare stătea agăţat câte un mic animal mort: şobolani, iepuri, o pisică, un câine şi doi viezuri. Mi-am amintit că văzusem sângele lor picurând într-o găleată ruginită, care acum era însă goală, iar trupurile moarte atârnau uscate şi împuţinate.

— Grimalkin mi-a zis că lamiile au creat spânzurătoarea ca un act de veneraţie, zise Alice pe un ton aproape şoptit. O ofrandă adusă mamei tale.

Am încuviinţat dând din cap. La vizita noastră de dinainte, Vraciul şi cu mine ne întrebaserăm într-adevăr ce scop avea spânzurătoarea. Acum aflasem. Erau lucruri care aveau prea puţin de-a face cu persoana caldă şi iubitoare de care îmi aminteam. Mama trăise mult peste vârsta obişnuită a muritorilor de rând, iar perioada petrecută la fermă ca soţie credincioasă şi mamă a şapte băieţi fusese relativ scurtă. Fusese cea dintâi vrăjitoare lamia; făcuse lucruri la care nici nu îndrăzneam să mă gândesc. Din această pricină nu îi dezvăluisem niciodată magistrului meu adevărata ei identitate. Nu puteam suporta gândul că, aflând, el avea să o judece şi să o condamne.

CAPITOLUL 04

ACEEA PE CARE O IUBEȘTI CEL MAI MULT

Nici urmă de lamie, aşa că am început să urcăm scara în spirală, săpată în zidurile interioare ale turnului. Sus, în tavan, lamiile lărgiseră trapa, transformând-o într-o gaură de formă neregulată, pentru a putea pătrunde mai uşor. Ne-am căţărat prin ea şi am continuat să înaintăm, urcând alte trepte de piatră, uzate şi tocite de atâţia pantofi cu vârfurile ascuţite purtate de generaţii întregi de vrăjitoare Malkin care le călcaseră, iar paşii noştri iscau ecou între ziduri. Eram în continuare sub pământ şi, de undeva de sus, din întuneric, apa picura. Aerul era umed şi lumânarea din mâna lui Alice pâlpâia în curentul rece.

Am trecut pe lângă temniţele unde vrăjitoarele obişnuiau să

îşi încarcereze duşmanii. În cursul ultimei noastre vizite în turn, petrecusem ceva vreme într-una dintre ele şi ne temuserăm pentru vieţile noastre. Dar când două dintre vrăjitoarele Malkin veniseră să ne ucidă, Alice şi Mab Mouldhead le împinseseră în jos pe trepte şi ele căzuseră şi îşi aflaseră acolo moartea.

Nu se auzea niciun zgomot în interior şi am văzut-o pe Alice cum aruncă o privire spre uşa fostei noastre celule. A ridicat lumânarea şi s-a îndreptat spre ieşire. Am urmat-o cu toiagul pregătit, dar nu era decât un şobolan, care s-a năpustit pe lângă noi şi a dispărut în goană în jos, cu coada lungă atârnându-i ca o şopârlă. Când am pornit să urcăm din nou, Alice s-a uitat în urmă, spre locul unde îşi ucisese duşmanii. Amintirea lor a făcut-o să se cutremure.

Într-un fel oarecum ciudat, acea reacţie naturală mi-a înveselit inima. Chiar dacă, exersându-şi puterile magice, Alice se apropiase de Întuneric, era în continuare în stare să simtă emoţii şi nu se înăsprise atât de mult încât să nu se înmoaie câteodată, cedând bunătăţii ei înnăscute.

— Ce întâmplare nefericită! Zise scuturând din cap. Nu-mi place să îmi amintesc ce am făcut atunci.

Fratele meu, Jack, soţia lui, Ellie, şi copila lor, Mary, fuseseră şi ei ţinuţi prizonieri în temniţă. Când deschisese uşa, una dintre vrăjitoare rostea nişte vorbe care îmi îngheţaseră sângele în vine:

Lăsaţi fata pe seama mea, spusese ea. *Fata e a mea*...

Aceea fusese clipa când Alice şi Mab le atacaseră pe vrăjitoare.

— Ai făcut ceea ce a trebuit să faci, Alice, am liniştit-o eu. A fost o luptă pe viaţă şi pe moarte. Şi nu uita: voiau să ucidă un copil!

În capătul scărilor am ajuns la cămară, unde ne-a întâmpinat duhoarea legumelor în putrefacţie. Dincolo de cămară se întindeau odăile, care adăpostiseră cândva clanul Malkin şi pe slujitoarele lor. Acolo era cufărul mamei – care conţinea caietele şi obiectele ei. Era deschis şi lângă el stătea lamia Slake.

Cuferele fuseseră furate de la ferma noastră şi aduse aici de vrăjitoarele Malkin. Cele două surori lamia ale mamei fuseseră ascunse în celelalte cufere. Eu le slobozisem, iar ele le alungaseră pe vrăjitoarele Malkin din turn. După aceea, chibzuisem că era mai sigur să las cuferele acolo, păzite de

lamii.

Faţa lui Slake era acum complet animalică, iar corpul acoperit de solzi galbeni şi verzi. Avea aripile aproape complet formate şi îndoite peste umeri. Mai avea oare putinţa de a vorbi? M-am întrebat.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, a rostit cu un glas răguşit şi gutural:

— Bine ai venit, Thomas Ward. Mă bucur să te văd din nou. Data trecută când ne-am întâlnit, nu puteam vorbi; curând îmi voi pierde iarăşi acest dar. Am multe să îţi spun şi prea puţin timp.

Am făcut o plecăciune înainte de a-i răspunde:

— Îţi mulţumesc că ai păzit cufărul şi conţinutul său şi l-ai ţinut în siguranţă pentru mine. Am aflat cu tristeţe de moartea lui Wynde, sora ta. Cred că te simţi foarte singură acum.

— Wynde a murit luptând vitejeşte, spuse ea cu voce hârâită. Adevărat, mă simt singură după ce am petrecut atâţia ani fericiţi alături de sora mea. Sunt gata să părăsesc tumul ca să îmi caut suratele, însă mama ta mi-a poruncit să rămân până ce tu vei fi aflat tot ceea ce trebuie să ştii. Abia după ce îl vei nimici pe Diavol voi fi liberă să-mi iau zborul de aici.

— Mi s-a spus că în cufăr se află ceva – un obiect sacru care m-ar putea ajuta să-mi duc misiunea la bun sfârşit. Pot să îl văd? Am întrebat-o.

— E numai pentru ochii tăi. Fata nu trebuie să fie de faţă când ţi-l arăt.

Am dat să protestez, dar Alice m-a oprit.

— E în regulă, Tom. Mă duc să o caut pe Agnes, spuse ea zâmbind.

— Mai e şi altcineva cu voi? Mă întrebă Slake întinzându-şi ghearele.

— O mai ţii minte pe vrăjitoarea care a fost ucisă în faţa turnului? Numele ei este Agnes Sowerbutts, iar trupul ei a fost dus la Râpa Vrăjitoarelor de sora ta, îi explică Alice. Agnes este şi acum duşmanca Necuratului. Ca vrăjitoare moartă puternică ce este, ne va fi un aliat de nădejde şi de temut.

— Atunci du-te şi adu-o, îi ordonă lamia.

Alice a părăsit odaia şi i-am auzit pantofii cu vârfuri ascuţite bocănind pe treptele de piatră. Rămas singur cu lamia, am fost năpădit dintr-odată de nelinişte, cu toate simţurile treze. Slake

era periculoasă şi puternică şi era greu să te simţi în largul tău în prezenţa unei asemenea creaturi.

— Cu totul, sunt trei obiecte sacre ce trebuie folosite pentru a-l nimici pe Diavol, şuieră ea. Pe primul îl ai deja – este Sabia Destinului, dăruită ţie de Cuchulain. Întâmplător eşti în posesia ei, altfel ar fi trebuit să te întorci în Irlanda pentru a o lua.

Slake folosise termenul „întâmplător”, sugerând că avusesem noroc să pun mâna pe sabie. Însă numele obiectului însuşi dovedea că adevărul era cu totul altul. Destinul era cel care mă adusese în posesia sa. Ne fusese hărăzit să fim împreună, ca să îl nimicim pe Diavol. Fie asta, fie aveam să pier în marea încercare.

— Acesta este al doilea obiect, continuă Slake băgând mâna în cufăr, de unde scoase în gheare un pumnal.

O singură privire a fost de ajuns ca să-mi dau seama că lama lui subţire fusese tăiată dintr-un aliaj de argint, un material deosebit de eficace în lupta împotriva creaturilor Întunericului.

Lamia mi-a întins pumnalul cu mânerul înainte şi, din clipa când degetele mele l-au atins, am ştiut instinctiv că mă născusem pentru a purta şi această armă. Deşi cu mult mai mică, vizual era geamăna Sabiei Destinului, cu mânerul său sculptat în formă de cap de vârcolac şi cu lama ţinând locul tubului osos cu care vârcolacii sugeau sângele victimelor. Vârcolacul era o fiinţă malefică ce sălăşluia în crăpăturile înguste din apropierea apei. Când cineva trecea pe acolo, el se năpustea şi îşi înfigea tubul osos şi lung în gâtul său. Pe vremea când uceniceam pe lângă vraciul Bill Arkwright, fusesem atacat de o astfel de creatură, iar el mă salvase crăpându-i capul cu o piatră.

De cum am strâns mânerul pumnalului, cei doi ochi încrustaţi în rubine au început să picure sânge.

— Pumnalul acesta a fost făurit tot de Hefaistos? Am întrebat eu.

Hefaistos era Vechiul Zeu care făurise armele speciale pentru fraţii săi – cel mai mare fierar care trăise vreodată.

Slake a încuviinţat, dând din capul ei înspăimântător.

— Da, el a făurit toate cele trei obiectele sacre. Li se spune „săbii eroice”, deşi adevărul este că două dintre ele nu sunt decât pumnale. Se zice că pe vremuri ar fi fost folosite de seganţi, poporul pitic ce vieţuia în nordul Comitatului.

Mi-am amintit că zărisem micile pietre de mormânt săpate în stâncă, ce adăposteau trupurile seganţilor. În mâinile lor, pumnalele probabil că păreau la fel de mari ca nişte săbii.

— Am nevoie de toate cele trei obiecte? O întrebai pe Slake.

— Da, trebuie să le foloseşti pe toate deodată. Ştiu unde se află şi al treilea obiect – dar este un loc inaccesibil muritorilor. Este ascuns în Întuneric, însă poate fi scos la lumină de cineva viteaz, puternic şi inventiv.

— Nu sunt aşa de viteaz, am zis eu, şi mă îndoiesc şi că aş poseda puterile necesare, dar dacă e ca cineva să se avânte în Întuneric, atunci acela nu pot fi decât eu.

Vechiul Zeu Pan îmi spusese asta. Fiecare fiinţă malefică şi puternică îşi avea propriul sălaş în Întuneric – un loc uriaş, cu multe domenii, cel mai întins şi mai primejdios dintre ele aparţinând Necuratului.

— Mama ta, Zenobia, ştie precis unde se găseşte. Îţi va spune ea locul şi îţi va explica ce ai de făcut.

— Cum? Mama îmi va vorbi? Când? Am întrebat eu în culmea fericirii. Când se va întâmpla asta?

— Se va ivi aici în seara asta – dar numai ţie. Cuvintele ei sunt numai pentru urechile tale.

În noaptea aceea am rămas în odaie, în aşteptare, lângă cufărul mamei. Flacăra unei singure lumânări dansa pe masa alăturată, aruncând umbre groteşti pe pereţii din capătul îndepărtat al încăperii.

Vorbisem cu Alice şi îi explicasem situaţia, iar ea nu păruse jignită.

— E firesc ca, după atâta vreme în care aţi stat despărţiţi, mama ta să vrea să discute numai cu tine, spuse ea. La urma urmei, e o problemă de familie, nu? Eu o să stau pe aici, prin preajmă, împreună cu Agnes. Şi, dacă vrei, o să-mi povesteşti totul mâine dimineaţă.

Aşa se face că Alice, Agnes şi Slake s-au adăpostit undeva, în partea mai de jos a turnului, lăsându-mă singur de veghe, emoţionat, dar temător. Mă întrebam ce formă va lua mama pentru a mă vizita. Pe cea de lamie necruţătoare, cu aripi albe ca zăpada, precum îngerii din mituri, sau pe aceea de mamă blândă şi înţelegătoare, care mă îngrijise când eram copil?

Mai avusesem parte şi de o altă surpriză. Mă pregătisem să plec fără zăbavă şi scotocisem prin lucrurile lăsate de mama în

cufăr, în speranţa că voi afla mai multe despre ritualul pe care trebuia să îl îndeplinesc – cum să extind priponirea Necuratului astfel încât să-l distrug definitiv. Numai că Slake mă anunţase că reuşise, cu ajutorul mamei, să descifreze cele necesare şi notase deja instrucţiunile pe care urma să mi le dea după ce voi fi discutat cu mama.

La început fusesem prea emoţionat şi copleşit de dorul pentru mama ca să pot adormi. Însă treptat m-am simţit tot mai obosit şi cu capul greu. L-am tot smucit, deschizând ochii, dar, într-un sfârşit, am căzut probabil într-un somn adânc.

După aceea, dintr-odată, m-am trezit cu inima bubuindu-mi în piept. Lumânarea se stinsese, însă o altă lumină se vedea acum în încăperea de alături – o coloană ce se ridica palidă, sclipitoare. În faţa mea se afla mama – luase forma pe care o avusese în Grecia, înaintea bătăliei finale cu Ordeen, vrăjmaşul ei cumplit. Avea pometii înalţi şi bine conturaţi şi ochi de prădător. Agitat şi trist, am lăsat să-mi scape un mic ţipăt, în timp ce inima a pornit să-mi bată şi mai iute în piept – nu îmi plăcea să o văd sub această înfăţişare. Nu aducea deloc cu femeia care îmi fusese mamă, mie şi fraţilor mei. Avea corpul acoperit de solzi, foarte asemănător cu al lui Slake, şi gheare ascuţite îi ieşeau din degetele de la mâini şi de la picioare, însă aripile îndoite erau exact aşa cum mi le aminteam – acoperite cu pene albe. Apoi, în timp ce o urmăream, am văzut, spre marea mea uşurare, cum începe să-şi schimbe forma.

Aripile i s-au micşorat rapid, chircindu-se şi dispărând înăuntrul umerilor, iar solzii s-au topit, înlocuiţi de o fustă şi o bluză – lungi şi întunecate la culoare – şi un şal verde. Schimbarea cea mai semnificativă a fost însă la ochi: s-au îmblânzit, şi-au pierdut din cruzime şi s-au umplut de căldură. Pe urmă mama a zâmbit, radiind iubire.

Era aceeaşi mamă pe care o ştiam de la ferma unde mă născusem, femeia care îl iubise pe tata, crescuse şapte fii şi fusese moaşa şi tămăduitoarea satului. Şi am avut impresia că nu era doar o simplă nălucă; prezenţa ei părea la fel de solidă precum aceea pe care o avusesem în bucătăria fermei noastre.

Lacrimile mi se scurgeau acum pe obraji şi am păşit în faţă, dând să o îmbrăţişez. Zâmbetul i s-a şters de pe faţă şi s-a dat înapoi, ridicând un braţ ca să mă oprească. M-am holbat nedumerit la ea şi lacrimile de bucurie s-au transformat în unele

de tristeţe şi durere că fusesem respins.

Mama a surâs din nou.

— Nu mai plânge, fiule, zise ea cu blândeţe. Aş da orice să te pot îmbrăţişa, numai că nu este posibil. Spiritul tău este înveşmântat în piele omenească, în timp ce al meu are alt acoperământ. Dacă ar fi să ne atingem, ai pieri pe loc. Şi eşti trebuincios pe lumea asta. Mai ai multe de făcut aici. Poate mai multe decât îţi dai tu seama.

Mi-am şters lacrimile cu dosul palmei şi m-am străduit să-i zâmbesc şi eu.

— Iartă-mă, mamă, înţeleg ce vrei să spui. Doar că mă bucur nespus să te revăd.

— Şi eu mă bucur. Acum însă trebuie să ne vedem de treburile noastre. De fiecare dată când mă arăt, nu pot rămâne pe lumea aceasta mai mult de câteva minute.

— Nu-i nimic, mamă. Spune-mi aşadar ce trebuie să fac.

— Acum eşti în posesia pumnalului, pe lângă sabia dobândită prin propria sârguinţă. Al treilea obiect se află în Întuneric. Este ascuns chiar în inima sălaşului Necuratului – sub tronul lui din cetate. Slake îţi va da instrucţiunile cu privire la ritualul ce trebuie îndeplinit şi, cu ajutorul celor trei obiecte sacre, vei fi capabil să-l distrugi pe Diavol odată pentru totdeauna. Eu am avut doar două dintre aceste trei obiecte şi totuşi am reuşit să-l priponesc. Iar tu vei duce la bun sfârşit ceea ce am început eu.

— Voi face tot ce îmi stă în putinţă, i-am răspuns eu. Vreau să fii mândră de mine.

— Indiferent de ce se va întâmpla, Tom, eu te voi iubi veşnic şi voi fi întotdeauna mândră de tine – dar acum urmează partea cu adevărat dificilă... Chiar dacă aş fi avut toate cele trei obiecte, tot n-aş fi izbutit să îl răpun pe Diavol şi asta pentru că partea cea mai importantă a ritualului este sacrificarea persoanei pe care o iubeşti cel mai mult pe lume. Şi tu pe *ea* o iubeşti.

Îngrozit, am deschis gura, dând să spun ceva, dar nu am reuşit să scot niciun cuvânt. Într-un târziu, am rostit:

— Pe tine, mamă? Pe *tine* trebuie să te sacrific?

— Nu, Tom, nu pe mine, răspunse ea. Persoana trebuie să fie vie. Şi deşi sunt convinsă că mă iubeşti în continuare, pe lumea aceasta există o persoană pe care o îndrăgeşti chiar mai mult decât pe mine.

— Nu, mamă! Am exclamat eu. Nu e adevărat!

— Cercetează-ţi inima cu atenţie, fiule, şi vei vedea că aşa e. Orice mamă ajunge să-şi vadă fiul nutrind sentimente mai puternice pentru o altă femeie decât pentru ea.

Îmi spunea lucruri pe care undeva, în adâncul sufletului meu, le ştiam deja. Dar acum înţelesul acelor vorbe mă copleşiseră.

— Nu! Nu! Doar nu vorbeşti serios! Am protestat eu.

— Ba da, fiule, din păcate nu există altă cale. Pentru a-l nimici pe Necuratul va trebui să o sacrifici pe Alice.

CAPITOLUL 05

CUM SĂ O FOLOSIM ÎN ALT CHIP PE FATĂ

— Trebuie să-i iau viaţa lui Alice? Am strigat eu. Altfel nu se poate?

— Nu, Tom, este singura cale – preţul ce trebuie plătit – iar ea va trebui să-şi dea viaţa de bunăvoie. Las în seama ta să alegi momentul când să îi spui ce trebuie făcut. Am trecut şi eu printr-o experienţă foarte asemănătoare şi nu am fost capabilă să duc ritualul la bun sfârşit, a continuat mama. Surorile mele au încercat să mă convingă fie să îl ucid pe tatăl tău, fie să li-l dau lor să îl devoreze. După aceea m-au implorat să îl sacrific ca să îmi cresc puterile magice. Fără cele trei obiecte sacre nu aş fi putut să îl răpun pe Diavol, dar aş fi izbutit să-i restrâng puterile. Am decis să nu le urmez sfatul, pentru că între mine şi tatăl tău apăruse deja scânteia iubirii – şi pentru că întrezărisem viitorul: cum că aveam să-ţi dau naştere ţie, al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, şi să te cresc astfel încât să devii arma care să-l distrugă pe Cel Rău.

Vorbele mamei m-au tulburat. Mă descria de parcă aş fi fost un bun al ei, un obiect de folosit în lupta împotriva duşmanului şi nu un fiu iubit.

— Însă sunt încredinţată că tu te vei dovedi mai sârguincios decât am fost eu: ai un puternic simţ al datoriei, sădit de tatăl tău şi cultivat mai apoi de John Gregory. Mai mult decât atât – sângele meu îţi curge prin vine, la fel ca şi harurile pe care ţi le-am transmis. Foloseşte tot ce ţi-am lăsat eu moştenire. Diavolul *trebuie* răpus cu orice preţ, altfel urmările ar fi cumplite. Imaginează-ţi o lume complet înrobită de Întuneric! O lume în care foametea, boala şi fărădelegea vor domni. Familiile s-ar

destrăma; fraţii s-ar ucide între ei. Slujitorii Necuratului s-ar afla slobozi în lume ca să chinuie bărbaţii, femeile şi copiii, devorându-le carnea şi bându-le sângele. Şi tu, fiule, tu ce ai face atunci? Ai şti că din vina ta toată oroarea aceea s-a năpustit peste Pământ. Mai rău decât atât – nu ţi-ar mai păsa, pentru că ţi-ai fi pierdut sufletul, i l-ai fi dăruit Diavolului. Toate astea s-ar putea întâmpla dacă nu acţionezi cu hotărâre. Oamenii din Comitat şi ceilalţi de dincolo, din lumea largă, se bizuie pe tine să duci la bun sfârşit această faptă. Sunt convinsă că nu îi vei lăsa de izbelişte – oricât te-ar costa personal. Îmi pare rău, fiule, dar trebuie să plec. Nimiceşte-l pe Necuratul – este tot ce contează. Acesta ţi-e destinul! Şi pentru asta te-ai născut!

Imaginea mamei a început să pălească şi am strigat disperat după ea:

— Te rog, nu pleca! Mai avem multe de vorbit. Trebuie să existe şi o altă cale. Nu e drept! Nu pot să cred ce-mi ceri să fac!

În timp ce se făcea nevăzută şi-a schimbat înfăţişarea, redevenind lamia necruţătoare cu aripi şi pene. Ultimul lucru pe care l-am văzut au fost ochii ei plini de cruzime. După aceea a dispărut cu totul.

Încăperea s-a cufundat imediat în beznă. Cu mâini tremurătoare am scos cutia cu iască din buzunar şi am aprins cu greu lumânarea. M-am aşezat apoi pe jos, lângă cufăr, şi am început să răsucesc cutia cu iască în mâini. Fusese ultimul dar primit de la tata, înainte să plec de acasă pentru a deveni ucenicul lui John Gregory. Cu ochii minţii l-am zărit din nou şi mi-am amintit, cuvânt cu cuvânt, tot ce îmi spusese atunci:

Ia asta cu tine, fiule. S-ar putea să-ţi fie de folos în noua ta slujbă. Şi întoarce-te cât de curând să ne vezi. Chiar dacă vei pleca de acasă, asta nu înseamnă că nu poţi să ne vizitezi din când în când.

Cutia cu iască se dovedise, într-adevăr, de ajutor în treburile mele şi o folosisem în repetate rânduri.

Bietul tata! Muncise din greu la fermă, dar nu mai apucase să trăiască mult ca să se bucure de tihnă la bătrâneţe. Mi-am amintit de povestea aceea despre cum se cunoscuseră ei doi în Grecia. Tata era marinar atunci şi o găsise pe mama legată cu un lanţ de argint de o stâncă. Ea fusese dintotdeauna

vulnerabilă la lumina zilei, iar duşmanii o lăsaseră să moară acolo, pe o pantă de munte. Dar tata o salvase, apărând-o de soare.

Înainte să pornească înapoi pe mare, spre Comitat, împreună cu mama, pentru a-şi începe noua viaţă de fermier, tata stătuse la casa ei din Grecia. Îmi povestise câte ceva despre vremea petrecută acolo, ceva care abia acum căpăta noimă. Cele două surori ale mamei veneau uneori în vizită după lăsarea întunericului şi pe urmă dansau toate trei în grădina împrejmuită cu ziduri; tata le auzise certându-se şi avusese impresia că surorile aveau ceva împotriva lui: obişnuiau să se holbeze la el prin fereastră cu priviri furioase, până ce mama le făcea semn să plece.

Cele două surori erau lamiile Wynde şi Slake, iar mama le adusese cu ea în Comitat, ascunse în cufere. Continuaseră şi după aceea să se certe cu mama, şi acum aflasem de ce. Încercaseră să o înduplece să-şi întărească forţele pentru a-l priponi şi mai zdravăn pe Necuratul prin sacrificarea tatei.

M-a trezit din meditaţie zgomotul făcut de cineva care urca scara spre cămară. Mi-am dat seama după sunet că era Slake, care nu se mai mişca şi nu mai mergea ca o fiinţă omenească. La vederea ei, în flacăra pâlpâitoare a lumânării, mi-a îngheţat sângele în vine. Avea aripile îndoite însă ghearele îi ieşeau mult în afară, ca şi cum se pregătea să mă atace. În schimb, ea a zâmbit, iar eu m-am ridicat în picioare.

— Ai vorbit cu Zenobia? Mă întrebă ea cu o voce mai gâjâită decât înainte.

Am fost nevoit să mă concentrez ca să înţeleg ce spunea.

— Da, însă nu-mi place ce mi-a cerut să fac.

— A, sacrificiul! Zenobia m-a avertizat că-ţi va fi greu, dar că fiind un fiu supus, vei găsi puterea să faci ceea ce trebuie făcut.

— Supunerea şi puterea – astea nu sunt decât vorbe goale! Am spus eu cu amărăciune. Mama nu a îndeplinit ritualul; eu de ce aş face-o?

M-am holbat la Slake, încercând să-mi stăpânesc furia. Dacă lamia şi sora ei nu ar fi întâmpinat împotrivirea mamei, tata ar fi murit în Grecia, iar fraţii mei şi cu mine nici nu ne-am fi născut.

— Linişteşte-te, zise ea. Ai nevoie de timp ca să te gândeşti – să cugeţi la ceea ce ai de făcut. Şi nu îl vei putea înfrunta pe Diavol până ce nu te vei afla în posesia celui de-al treilea obiect

sacru. Găsirea lui are întâietate.

— Obiectul se află în Întuneric – mai mult decât atât, este ascuns chiar sub tronul Necuratului, am răspuns eu de acum plin de mânie. Cum aş putea să pun mâna pe el?

— Dar nu tu trebuie să o faci. Putem să o folosim pe fată în alt chip. Alice a stat deja mult timp pe tărâmul Întunericului. Cunoaşte locurile şi îi va fi uşor să găsească drumul înapoi. În plus, atât timp cât capul Necuratului va rămâne despărţit de trupul lui, pericolul nu va fi atât de mare.

— Nu! Am strigat eu. Nu pot să-i cer asta lui Alice. Aproape că şi-a pierdut minţile când a fost acolo prima oară.

— A doua oară îi va fi mai uşor, a stăruit Slake. Va deveni treptat imună la efectele adverse.

— Dar cu ce preţ? Am replicat eu. Apropiindu-se tot mai mult de Întuneric, până ce se va contopi cu totul cu el?

Lamia nu s-a obosit să-mi răspundă. S-a aplecat şi a scos din cufăr o foaie de hârtie.

— Citeşte mai întâi asta, a zis. E scrisă de mine, dar mi-a fost dictată de mama ta.

Am apucat hârtia cu mâini tremurătoare şi am început să citesc:

Stăpânul Întunericului mi-a cerut să mă întorc pe tărâmul lui și să-i declar din nou supunere. Multă vreme m-am opus și între timp m-am sfătuit regulat cu prietenii şi aliaţii. Unii m-au îndemnat să-i fac un copil Necuratului, mijlocul prin care vrăjitoarele scapă de el pentru totdeauna. Dar numai gândul la aşa ceva mă umplea de scârbă.

Şi pe când mă perpeleam, tulburată de hotărârea pe care, trebuia să o iau cât de curând, duşmanii m-au capturat, luându-mă prin surprindere...

Mama continua cu povestea pe care o cunoşteam deja – cum fusese legată cu un lanţ de argint de o stâncă şi fusese salvată de un marinar. Marinarul fusese, fireşte, tata – el îmi relatase istoria nu cu mult înainte de a muri. Ştiam şi urmarea – cum tata îşi găsise adăpost în casa mamei din Grecia. Ceea ce am citit însă mai apoi m-a cutremurat.

...În scurtă vreme mi-am dat seama că salvatorul meu

începuse să nutrească anumite sentimente pentru mine. Îi eram recunoscătoare pentru ceea ce făcuse, însă la urma urmei nu era decât o ființă omenească şi nu simțeam cine ştie ce atracție fizică pentru el.

Mi s-a strâns inima. Socotisem că mama şi tata se îndrăgostiseră la prima vedere. Sau cel puţin aşa înţelesesem de la tata. Aşa crezuse el. M-am silit să continui să citesc scrisoarea.

Dar când am aflat că era al şaptelea fiu al unei familii, un plan a început să prindă contur în mintea mea. Dacă era să-i nasc băieți, al şaptelea fiu avea să aibă puteri speciale, cu care putea să înfrunte Întunericul. Mai mult, avea să moștenească şi unele dintre calitățile mele, haruri ce aveau să îi sporească puterile înnăscute. Astfel, într-o zi, el va putea să nimicească Diavolul. Nu mi-a fost deloc uşor să decid ce trebuia să fac. Dacă îi aduceam pe lume *un al şaptelea fiu, puteam să sper că voi izbuti, în fine, să îmi răpun cândva dușmanul. Totuşi, John Ward nu era decât un biet marinar. Provenea dintr-o familie de țărani. Chiar dacă îi cumpăram o fermă, aveam să fiu nevoită să trăiesc alături de el o viață de țăran şi să simt pe vecie în nări duhoarea fermei.*

Mi-am înăbuşit cu greu un suspin, cu gândul la săracul tata. Mama nici nu adusese vorba despre iubire în scrisoare. Părea că tot ce o interesa era distrugerea Necuratului. Iar tata nu fusese decât un mijloc pentru atingerea acelui scop. Aşa cum poate că eram şi eu.

Surorile mele mi-au cerut să îl ucid sau să îi las pe seama lor. Am refuzat: îi datoram viața. Aveam de ales între a-l da afară din casă, ca să își caute un vas cu care să se întoarcă în Comitat, ori sa îl însoțesc.

Mi-am ridicat privirea de pe foaia de hârtie şi m-am uitat la Slake, care şi-a întins spre mine ghearele, supărată de reacţia pe care o avusesem. Fusese una dintre cele două lamii care îi doriseră moartea tatei! Am continuat să citesc.

Dar, pentru a transforma a doua opţiune în posibilitate, mai întâi trebuia să îl priponesc pe Diavol. Am reuşit printr-un vicleşug. Am aranjat o întâlnire cu el la Sărbătoarea Recoltei – doar noi doi. După ce am ales cu grijă locul, am înălțat un rug înalt și la miezul nopţii, am rostit incantațiile care să îl aducă în lumea noastră.

S-a ivit chiar în mijlocul flăcărilor, iar eu i-am făcut o plecăciune, arătându-i – chipurile – supunere, deși începusem deja să murmur incantațiile unei vrăji puternice și țineam în mână două dintre obiectele sacre. Deși s-a împotrivit din răsputeri, am izbutit să-l priponesc, deschizând astfel drumul spre a doua etapă din planul pe care îl pusesem la cale, care începuse cu călătoria către Comitat şi cumpărarea unei ferme.

Așa am devenit soţie de fermier și i-am născut pe rând șase f îi, după care un al şaptelea, Thomas Jason Ward, primul prenume îl alesese tatăl, al doilea eu – după numele unui erou din patria mea mamă, pe care îl îndrăgisem cândva.

Noi, lamiile, suntem obişnuite cu modificările de înfățișare, însă schimbările pe care trecerea timpului le aduce asupra noastră nu pot fi prezise niciodată. Pe măsură ce timpul s-a scurs, mi-am acceptat soarta și am ajuns să îmi iubesc soțul. M-am apropiat treptat de lumină și am devenit moașa și tămăduitoarea satului, ajutându-i pe vecini ori de câte ori mi-a stat în putință. Așa se face că un muritor, John Ward, salvatorul meu, m-a călăuzit pe o cale total neașteptată pentru mine.

Finalul scrisorii m-a făcut să mă simt un pic mai bine. Mama recunoştea că îl iubise pe tata. Se schimbase cu vremea şi devenise mai umană. M-am înfiorat brusc, dându-mi seama că ceea ce se petrecea acum era exact opusul: ea îşi lăsa în urmă umanitatea şi evolua într-o direcţie ce o îndepărta tot mai mult de imaginea mamei, aşa cum o cunoscusem eu în copilărie. Iar ceea ce îmi cerea era de neînchipuit.

— Mama zice aici, în scrisoare, că avea cu ea *două* obiecte sacre, i-am spus eu lui Slake. De ce este al doilea ascuns acum în Întuneric?

— Crezi că i-a fost uşor să îl priponească pe Necuratul? A sâsâit ea, întinzându-şi din nou ghearele spre mine.

A căscat gura, arătându-şi colţii, iar saliva a început să-i picure dintre fălci. Preţ de o clipă m-am temut că avea să mă

atace, însă a răsuflat adânc şi a continuat să vorbească.

— În pofida puterilor magice ale Zenobiei, a fost o luptă aprigă. Necuratul a reuşit să înşface unul dintre obiectele sacre, după care a fost târât înapoi în Întuneric. Ai aici instrucţiunile Zenobiei cu privire la ritual… Citeşte-le acum! Mi-a poruncit întinzându-mi o a doua foaie de hârtie.

Am luat-o, am împăturit-o şi am vârât-o în buzunar.

— O voi citi mâine, am spus. Am aflat deja prea multe lucruri care nu îmi sunt pe plac.

Slake a scos un hârâit din gâtlej, dar m-am întors cu spatele la ea şi m-am îndreptat către scara care urca spre metereze. Deocamdată nu voiam să dau ochii cu Alice. Mai întâi trebuia să chibzuiesc bine.

CAPITOLUL 06

O POVESTE SPUSĂ DOAR PE JUMĂTATE

Mă plimbam pe parapetul Turnului Malkin de sus în jos şi de jos, în sus, de parcă mi-aş fi pierdut minţile. În acest timp, mintea mea lucra, învolburată, prinsă într-o capcană: indiferent de calea de scăpare la care mă gândeam, reveneam, invariabil, la cele două întrebări care mă chinuiau atât de tare.

Să îi spun lui Alice că trebuia să se întoarcă în Întuneric? Şi după aceea, eram oare pregătit pentru sacrificiu? Eram cu adevărat capabil să-i iau viaţa lui Alice?

Noaptea s-a scurs încet cât timp am chibzuit, tulburat, la ceea ce aveam de făcut. Într-un târziu m-am aplecat peste parapet şi am privit înspre apus, pe deasupra copacilor din Pădurea Ciorilor. Cerul s-a luminat treptat, până ce silueta masivă a Dealului Pendle s-a ivit din ceaţă. Acolo, în lumina pală a zorilor, am început să citesc scrisoarea care descria ritualul de nimicire a Necuratului.

Distrugerea Diavolului poate fi înfăptuită după cum urmează: mai întâi de toate, trebuie să ai la îndemână cele trei obiecte sacre. Acestea sunt săbiile eroice făurite de Hefaistos. Cea mai mare dintre arme este Sabia Destinului, a doua este pumnalul numit Tăietorul de Oase, care îți va fi înmânat de Slake. A treia este pumnalul poreclit Amarnicul sau Tăișul Durerii, pe care va trebui să îl scoți singur din Întuneric.

Locul este și el important. Trebuie să fie unul deosebit de prielnic practicării magiei. Prin urmare, ritualul trebuie îndeplinit pe un deal înalt aflat la est de Caster, cunoscut sub numele de Wardstone.

Asta zic şi eu coincidenţă ciudată. Dealul pe care Trebuia să încerc să îl nimicesc pe Diavol îmi purta numele! M-am înfiorat, ca şi cum cineva călcase pe mormântul meu – după care am continuat să citesc.

Pentru sacrificiul sângelui trebuie urmați cu exactitate acești pași: să se ridice un foc – unul mare, capabil să degaje multă căldură. Pentru asta va trebui construit un rug.

Pe parcursul ritualului, victima care se va supune de bunăvoie sacrificiului, va trebui să dea dovadă de mult curaj. Dacă şi o singură dată ea va striga de durere, toată voința va fi irosită, iar ritualul nu va avea șanse de reușită.

Cu pumnalul Tăietorul de Oase se vor scoate oasele degetului mare de la mâna dreaptă a victimei, ce vor fi apoi aruncate în foc. A doua tăietură, la mâna stângă va fi făcută numai dacă victima nu va striga de durere. Şi oasele acelea vor fi aruncate în foc.

După aceea, cu Tăișul Durerii se va scoate inima din pieptul victimei și, cât va bate încă, va fi şi ea azvârlită în flăcări.

Implicaţiile instrucţiunilor mi s-au conturat dintr-odată cu claritate în minte. Lui Alice i se cerea – pur şi simplu – să meargă pe tărâmul Întunericului pentru a aduce de acolo pumnalul numit Amarnicul, care avea să fie folosit pe urmă în ritualul dezgustător al scoaterii inimii ei din piept. Cu alte cuvinte, i se cerea să se aventureze în Întuneric pentru a căuta arma care să îi aducă moartea!

Era ceva de-a dreptul îngrozitor. M-am cutremurat la gândul de a duce la bun sfârşit o astfel de însărcinare.

Dintr-odată am auzit pe cineva urcând treptele către mine. Am recunoscut bocănitul pantofilor cu vârfuri ascuţite ai lui Alice şi m-am grăbit să ascund scrisoarea în buzunarul pantalonilor. După câteva clipe a apărut pe parapet, în spatele meu.

— Te-ai întâlnit cu mama ta? Mă întrebă aşezându-şi o mână pe umărul meu. Cum a mers? Pari supărat. Te simt cum tremuri.

— Sunt supărat, am recunoscut eu. S-a schimbat aşa de mult. Nu mai seamănă deloc cu mama, aşa cum mi-o aminteam eu.

— Of, Tom! Exclamă Alice. Toată lumea se schimbă. Dacă ar fi să poţi pătrunde în mintea ta, cea de peste câţiva ani, te-ai îngrozi să vezi cât de diferit vei fi faţă de acum, cât de mult ţi se vor fi schimbat gândurile şi simţămintele. Ne schimbăm tot timpul, însă schimbările din noi sunt treptate, aşa că nu ne dăm seama de acest lucru. În schimb, lamiile se schimbă mult mai rapid şi mai vizibil. Mama ta nu are ce face, Tom. Toate aceste lucruri sunt în firea ei – dar de iubit, te iubeşte şi acum.

— Oare? Am răspuns întorcându-mă cu faţa spre ea.

Alice m-a cercetat cu atenţie.

— Ce se întâmplă, Tom? E de rău, nu-i aşa? Mai e şi altceva la mijloc, de care încă nu mi-ai zis.

M-am uitat în ochii ei şi am luat o decizie. Aveam să-i spun *o parte* din ceea ce aflasem – şi anume că i se cerea să se întoarcă în Întuneric. Cu niciun chip însă nu aveam să îi dezvălui că trebuia să se sacrifice pentru ca Necuratul să fie nimicit pentru totdeauna. Aşa ceva era de neînchipuit pentru mine. Ritualul era înfiorător şi ştiam că nu eram în stare să duc la îndeplinire o asemenea faptă asupra celui mai rău dintre vrăjmaşii mei, darămite asupra celei mai bune prietene.

Astfel încât acolo, pe parapet, în lumina cenuşie a zorilor, cu ţipetele răguşite ale ciorilor în fundal, i-am oferit jumătate din poveste.

— Am ceva să-ţi spun, Alice, am început eu. E un lucru îngrozitor, dar pe care trebuie să-l afli. Pentru a-l răpune pe Necuratul pentru totdeauna este nevoie de trei obiecte sacre. Pe primele două le am deja – sabia şi un pumnal numit Tăietorul de Oase. A treia dintre săbiile eroice, tot un pumnal, este însă ascuns în Întuneric, sub tronul Diavolului. Mi s-a spus că *tu* va trebui să te întorci în Întuneric ca să îl aduci – dar eu am răspuns că n-am să te las.

Alice a rămas tăcută câteva clipe, nescăpându-mă din ochi.

— Dar despre ritualul în sine ce ai aflat, Tom? Ce anume trebuie să faci?

— Deocamdată nu ştiu. Mi se va povesti totul mai târziu, după ce vom avea şi al treilea obiect sacru, am minţit eu.

Niciunul dintre noi nu a mai rostit după aceea vreo vorbă multă vreme. M-am uitat în sus, spre cer, urmărind goana către

răsărit a micilor nori cu marginile pătate în nuanţe de roşu şi roz, de la soarele care se înălţa. După aceea, Alice s-a repezit în braţele mele şi ne-am strâns unul pe celălalt cu putere la piept. Şi stând aşa mi-am dat seama că nu aveam niciodată să o sacrific, pentru că nu puteam, pentru că *trebuia* să existe şi o altă cale.

Când ne-am despărţit, în sfârşit, din îmbrăţişare, Alice şi-a ridicat ochii spre mine.

— Dacă nu se poate altfel, atunci mă voi duce pe tărâmul Întunericului pentru a aduce a treia armă.

— Nu, Alice! Nici să nu te gândeşti. Trebuie să găsim o altă cale.

— Şi dacă nu vom găsi, Tom? Grimalkin nu va putea ține la nesfârşit capul Necuratului departe de mâinile duşmanilor noştri. Ei nu vor renunţa niciodată. Oriunde am merge vom da de pericole, pentru că vor fi pretutindeni pe urmele noastre. Ne-au aşteptat aici, nu-i aşa? Şi în cele din urmă Diavolul se va întoarce cu toate puterile sale. Iar noi vom fi azvârliţi în Întuneric şi supuşi chinurilor pe vecie. Măcar aşa, numai unul dintre noi va fi obligat să se avânte în Întuneric. Şi o voi face cu orice preţ. După care mă voi întoarce. Doar n-am să rămân acolo pentru totdeauna, nu-i aşa?

— Nu, n-ai să te duci în Întuneric, am stăruit eu. N-am să te las.

— Este alegerea mea, Tom, nu a ta. Mai sunt peste cinci luni până la Halloween, însă cu cât pun mâna pe pumnal mai repede, cu atât mai bine.

— Nu se poate să te întorci în Întuneric, Alice! Am exclamat eu. Aminteşte-ţi ce ai păţit acolo!

— Atunci a fost altceva, Tom. Necuratul m-a răpit. Dar acum el nu se află aici, iar forţa Întunericului a scăzut din pricina aceasta. În plus, eu am puterile mele, care nu sunt deloc de neglijat. Pot să-mi port singură de grijă, nu ai de ce să te temi, Tom!

Nu am ripostat. Chiar dacă planul izbutea şi Alice aducea pumnalul, asta nu ar fi făcut decât să apropie şi mai mult deznodământul, adică moartea ei. Aveam scrisoarea mamei în buzunar… şi acolo voiam să rămână.

Am zăbovit în turn toată ziua, plănuind să plecăm după lăsarea întunericului, când avea să ne fie mai uşor să ne

strecurăm nevăzuţi.

În timp ce Alice a coborât în tunel pentru a-i face o nouă vizită lui Agnes, eu am avut o scurtă conversaţie cu Slake. Am citit în prezenţa ei restul scrisorii mamei şi i-am pus întrebări despre lucrurile care nu îmi erau încă clare. Cu cât aflam mai multe, cu atât era mai rău. Spre finalul discuţiei am ajuns aproape la disperare.

Într-un final a sosit momentul plecării. Alice mă aştepta. M-am întors către lamie.

— S-ar putea să nu mă mai întorc niciodată aici, i-am spus. Eşti liberă să pleci şi tu.

— Nu tu eşti îndreptăţit să mă slobozi, a şuierat Slake. Voi rămâne aici până după Halloween. Iar după ce Necuratul va fi nimicit, voi arde cuferele şi voi pleca în căutarea suratelor mele.

— Şi dacă nu vom reuşi să îl răpunem?

— Atunci vom avea cu toţii de suferit. Dacă vei da greş, urmările vor fi de neînchipuit. *Trebuie* să faci ce se cuvine.

— Nu tu hotărăşti ce trebuie să fac! Am izbucnit eu. Eu sunt singurul care decid. Îţi rămân însă îndatorat. Dacă vreodată vei avea nevoie de ajutorul meu, cheamă-mă şi îţi voi fi alături.

După ce am lăsat lamia în urmă, Alice m-a scrutat mirată. Am înţeles de ce: ultimele cuvinte îmi ieşiseră din gură pe negândite, însă vorbisem cât se poate de serios. În noaptea aceea, pe Dealul Pendle, când Necuratul fusese invocat de sabatul de vrăjitoare, Slake şi sora ei se luptaseră din răsputeri pentru a ne salva. Dacă ele nu ar fi intervenit, acum am fi fost cu toţii morţi. Iar Wynde îşi pierduse viaţa apărând turnul. Şi, deşi îmi era greu să recunosc, Wynde îmi fusese rudă îndepărtată – pe linie maternă – aşa că îi datoram tot ce i se promisese.

— Ştii ce cred eu, Tom? Îmi spune Alice în timp ce coboram scările. Ziceai despre mama ta că s-a schimbat, dar şi tu te-ai schimbat. I-ai făcut promisiunea aceasta lui Slake fără să te gândeşti nicio clipă la ce ar fi avut de zis Moş Gregory. Ai devenit mai vraci decât este el.

Nu am răspuns. Gândul la magistrul meu slăbit de bătrâneţe mă întrista, dar eram conştient că Alice avea dreptate. El însuşi mă îndemnase să mă port şi să gândesc ca un adevărat vraci. Viitorul spre care ne îndreptam era incert, însă deznodământul se apropia. Totul avea să se sfârşească curând, bine sau rău.

Agnes ne aştepta spre ieşirea din tunel. Roiuri de muşte bâzâiau pe deasupra capului ei şi avea dâre uscate de sânge în jurul gurii. Mirosea a ţărână şi a lucruri ce se târăsc pe sub pământ.

— Ne întoarcem la Chipenden, îi spuse Alice vrăjitoarei moarte. Voi reveni să te văd când voi putea.

Agnes a dat din cap în semn de încuviinţare şi un vierme gri i-a căzut din păr, răsucindu-se la picioarele ei.

— Vino să mă vizitezi în vâlcea oricând ai mare nevoie. Şi tu la fel, Tom Ward. Şi tu ai un prieten printre cei morţi.

Alice a bătut-o uşurel şi cu afecţiune pe umăr pe vrăjitoare şi am început să ne târâm cu băgare de seamă prin tunel, ieşind la suprafaţa cavoului, printre tufişurile care acopereau cimitirul.

Alice a adulmecat de trei ori.

— O jumătate de duzină de vrăjitoare se află prin preajmă. Sunt însă toate moarte. Agnes a fost tare ocupată!

Ne-am îndreptat cu repeziciune spre miazănoapte, ocolind Dealul Pendle pentru a ajunge direct la Chipenden. Agnes ne era prietenă şi aliată, însă am observat că Alice nu se obosise să-i explice că avea să coboare pe tărâmul Întunericului. Vrăjitoarele moarte se schimbă în timp, îndepărtându-se tot mai mult de preocupările oamenilor, iar Agnes nu mai era demnă de încredere.

CAPITOLUL 07

TRAVERSAREA ESTE PERICULOASĂ

Am străbătut grădina Vraciului şi câinii s-au repezit spre noi, lătrând bucuroşi, aşa încât am fost nevoit să petrec câteva minute mângâindu-i şi lăsându-mă lins. Mă aşteptam ca zgomotul să-l scoată din casă pe magistru pentru a ne întâmpina, dar nici urmă de el. Se întâmplase cumva ceva rău? M-am întrebat. Sau poate că-şi abandonase îndatoririle de vraci?

Dar, după aceea, am zărit fumul ieşind prin coşul de la bucătărie şi m-am liniştit. Am luat-o înainte şi am intrat în casă, unde am văzut un străin stând lângă foc, de vorbă cu John Gregory. Amândoi bărbaţii s-au ridicat în picioare şi s-au întors spre noi.

— El este Tom Ward, ucenicul meu, spuse Vraciul. Iar ea este Alice, fata despre care ţi-am vorbit. Acesta, băiete, este Judd

Brinscall, unul dintre foştii mei ucenici. A venit tocmai de la Todmorden ca să ne însoţească într-acolo.

— Coniţa Fresque îmi e prietenă, Tom, zise Judd zâmbind. E româncă, dar acum locuieşte în Todmorden şi m-a trimis aici ca să văd de ce magistrul a întârziat atât de mult să-i vadă biblioteca. Judd Brinscall era mai scund decât Vraciul şi mai puţin la trup. Părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani însă chipul îi era ridat şi bătut de vreme, dovadă că-şi petrecuse o bună parte din viaţă în aer liber. Părul său blond începuse să se rărească, dar avea sprâncenele negre, într-un contrast puternic şi ciudat. Purta mantia cu glugă de vraci, care, spre deosebire de a noastră, era verde cu dungi cafenii şi galbene.

Îi ştiam numele pentru că fusese scrijelit cu litere dintre cele mai mari pe perete odăii mele de acolo, din Chipenden, dormitorul folosit pe rând de toţi băieţii pe care magistrul meu îi instruise de-a lungul vremii.

— Văd că te uiţi cu mirare la mantia mea, spuse el cu un mic zâmbet. Am purtat şi eu odinioară o mantie ca a ta, Tom. Am schimbat-o, dar cu un motiv anume. După ce mi-am terminat ucenicia cu domnul Gregory, el mi-a propus să mai rămân vreo doi ani, ca să-mi perfecţionez abilităţile de vraci. Ştiu că aşa ar fi fost logic să procedez, dar îndurasem cinci de ani lungi de învăţătură aici, în Comitat, şi îmi era dor de casă. În plus, voiam să vizitez şi locuri noi atât cât mai eram tânăr – şi în special România, ţara natală a familiei mamei.

Am călătorit mult, am traversat marea şi, într-un final, am ajuns acolo. Am petrecut doi ani studiind cu unul dintre vracii locali din provincia Transilvania şi acolo mi-am schimbat mantia. Culoarea verde este tocmai bună ca să te strecori camuflat prin păduri.

— Şi acum, flăcăule, îl întrerupse Vraciul întorcându-se spre mine cu o expresie îngrijorată întipărită pe faţă, cum au mers lucrurile la Turnul Malkin? Ia loc şi povesteşte-mi tot.

Aşa că, în timp ce Alice a rămas în picioare, eu m-am aşezat la masă şi am pornit să-mi spun povestea. Am început şovăitor, nu foarte în largul meu, să dezvălui asemenea lucruri unui străin.

Pesemne că magistrul mi-a observat neliniştea.

— Nu te mai frământa atât şi spune tot ce ai de spus, băiete! Poţi să vorbeşti deschis faţă de Judd. Ne cunoaştem de multă

vreme.
Aşa că i-am povestit Vraciului o parte din ceea ce aflasem – ţinând pentru mine povestea cu ritualul, despre care ştiam cu siguranţă că nu avea să o aprobe. I-am servit aceeaşi minciună pe care i-o spusesem şi lui Alice – am pretins că nu voi afla ce trebuie să fac decât după ce aveam să intru în posesia tuturor celor trei săbii eroice. Şi, fireşte, nu i-am dezvăluit cel mai rău lucru dintre toate – că pentru a ne atinge scopurile trebuia să o sacrific pe Alice.

M-a întristat să-l mint aşa, prin omisiune, deşi poate că nu în asemenea măsură ca altă dată. Mă înăsprisem între timp şi acum eram convins că ceea ce făceam era cel mai bine. O povară grea îmi fusese pusă pe umeri şi trebuia să mă obişnuiesc să o port de unul singur.

După ce mi-am terminat povestirea, amândoi vracii şi-au aţintit privirile atente asupra lui Alice.

— Şi tu, fato, ce ai de zis? O întrebă magistrul meu. Ştiu că ţi se cere mult, dar eşti pregătită să faci ceea ce trebuie? Te vei întoarce pe tărâmul Întunericului?

— Trebuie să existe o altă cale! Am exclamat eu cu mânie. Nu se poate să-i cerem lui Alice aşa ceva.

Niciunul dintre vraci nu a catadicist să îmi răspundă; s-au uitat amândoi în jos, spre masă. Tăcerea lor spunea însă totul. M-a năpădit amărăciunea. Alice nu însemna nimic pentru ei. Judd Brinscall abia o cunoscuse, iar magistrul meu nu avusese niciodată încredere în ea, în pofida a tot ceea ce făcuse ea pentru noi, în pofida atâtor dăţi când ne salvase viaţa.

— Voi face tot ce se cuvine, spuse Alice cu voce joasă, dar mai întâi vreau să mă asigur că nu există altă cale. Şi voi avea nevoie de timp ca să mă gândesc. Şi să mă sfătuiesc cu Grimalkin. Nu e foarte departe, aşa că o voi găsi cu uşurinţă. Nu voi lipsi probabil mai mult de câteva zile.

A doua zi dimineaţă, Alice a pornit spre miazănoapte, în căutarea vrăjitoarei asasine. Înainte să iasă din gradină, am îmbrăţişat-o.

— Orice vei decide, Alice, nu te avânta în Întuneric înainte de a discuta mai întâi cu mine. Promiţi?

— Promit, Tom. Doar nu aş pleca nicăieri fără să-mi iau rămas bun, nu?

Am urmărit-o îndepărtându-se şi mi s-a strâns inima de

emoţie.

O oră mai târziu, după ce am lăsat cei trei câini în grija fierarului satului, magistrul meu, Judd Brinscall şi cu mine am pornit, de asemenea, la drum. Deşi se plânsese de oboseală după călătoria la Pendle, Vraciul părea destul de încântat să meargă la Todmorden. Genunchii îl supărau mai puţin şi păşea cu aceeaşi vigoare ca de obicei. Pe drum am discutat între noi.

— Ştii ce-mi lipseşte de la vechea casă? Întrebă Judd.

— Mie îmi lipsesc acoperişul şi biblioteca, glumi Vraciul, şi sufletul mi se înveseleşte când văd că amândouă vor fi refăcute.

— Ei bine, mie duhul îmi lipseşte cel mai mult! Exclamă Judd. E adevărat, mai încurca el lucrurile din când în când, dar tot le dregea până la urmă şi îi ţinea pe intruşi la distanţă, păzind grădina. La început m-am temut de el, însă cu timpul am ajuns să îl îndrăgesc.

— Şi pe mine m-a speriat, am intervenit eu. În prima mea dimineaţă la Chipenden, când am ajuns prea devreme la micul dejun, m-a pocnit zdravăn după ceafă. Dar majoritatea amintirilor despre el sunt plăcute.

— Aşa e, mă aprobă magistrul. Duhul ne-a avertizat asupra pericolelor ce ne pândeau şi ne-a salvat viaţa mai mult decât o dată. Îi vom simţi cu toţii lipsa, negreşit.

Ne-am întrerupt călătoria în satul Oswaldtwistle, unde Vraciul ne-a călăuzit direct spre singurul han, La Bărbatul Cenuşiu.

— Chiar dacă suntem cam strâmtoraţi acum cu banii, oasele mele bătrâne au nevoie de un pat cald în noaptea asta, flăcăule, îmi explică el.

— Pot plăti eu cazarea, spuse Judd. Ştiu că ai trecut prin momente grele.

— Nu, Judd, nici să n-aud.

Stăteam prost cu finanţele, deoarece magistrul trebuia să cheltuiască majoritatea banilor câştigaţi în ultima vreme pe reparaţiile casei. Când îndeplinea o slujbă, trebuia de multe ori să aştepte să fie plătit, uneori chiar şi până la recolta următoare. Faptul că era dispus acum să închirieze nişte camere dovedea cât de slăbit se simţea în continuare. În ultimii ani de luptă crâncenă cu Întunericul puterile începuseră să-i secătuiască. Cum însă era un om mândru din fire, nu voia să lase un fost ucenic să plătească pentru el.

Câţiva săteni stăteau la taclale într-un colţ, lângă focul uriaş

care ardea în vatră, sorbind bere din căni cu capac, dar de mâncat nu mânca nimeni în afară de noi. Ne-am înfruptat din farfuriile umplute până la refuz cu carne de vită şi cartofi la cuptor ce erau acoperiţi cu un sos delicios.

M-am uitat la Vraci.

— Mi-ai spus că treburile nu te-au purtat niciodată până la Todmorden. Mă întreb aşadar cum de a aflat coniţa Fresque de biblioteca ta şi de ceea ce s-a întâmplat cu ea… I-ai povestit *tu* cumva, Judd? Întrebai eu.

— Da, aşa e. Mă întorsesem de câteva săptămâni în Comitat. Am vrut să revin acum mai multe luni, numai că se afla încă sub ocupaţia trupelor duşmane. De cum am sosit, am căutat-o pe Cosmina Fresque, o veche prietenă din România, care mi-a oferit cu drag un acoperiş deasupra capului cât mi-am căutat de lucru. Ea mi-a spus că are câteva cărţi de vânzare – aşa că, fireşte, i-am povestit despre voi. A venit în persoană la Chipenden şi pe drum a aflat despre incendiu şi despre pierderea cărţilor.

— Ar fi trebuit să ne facă o vizită, nu să ne lase un bilet, spuse Vraciul.

— Nu a vrut să te deranjeze, ocupat cum erai cu reparaţiile casei, îi explică Judd.

— Ar fi fost bine-venită, obiectă magistrul. Şi tu la fel, Judd. De ce nu ai adus-o la mine acasă?

— Oricâtă plăcere mi-ar fi făcut să te vizitez, nu-mi pot îngădui să nesocotesc nicio ocazie de a câştiga ceva bani. Un duh bântuia chiar la marginea Comitatului, aşa că am răspuns chemării datoriei!

— Todmorden e un nume ciudat, am comentat eu. Mă întreb de unde vine. Are cumva vreun înţeles?

— Toate numele au un înţeles, spuse Vraciul. Numai că unele sunt atât de vechi încât originile le-au fost demult uitate. Unii susţin că numele Todmorden provine din două cuvinte din graiul vechi: *tod,* care înseamnă moarte, şi *mor* – care înseamnă tot moarte!

— Dar alţii nu sunt de aceeaşi părere, zise Judd. Ei susţin că numele Todmorden înseamnă Valea Mlaştinii Vulpii.

Vraciul a zâmbit.

— Memoria omenească poate da greş, iar uneori adevărul e pierdut pe vecie, băiete.

— Tatăl tău e din Comitat, Judd? Am întrebat eu.

— Da, Tom, dar a murit în primul meu an de ucenicie, iar atunci mama s-a întors în România ca să stea cu familia ei.

Am încuviinţat dând din cap. Şi tata murise în primul meu an de ucenicie, iar mama se întorsese în Grecia. Îndurasem experienţe asemănătoare şi înţelegeam prin ce trecuse Judd.

De-a lungul vremii, cunoscusem trei dintre foştii ucenici ai Vraciului şi toţi trei erau morţi acum. Primul fusese Morgan, care servise întunericul şi fusese ucis de Golgoth, un Zeu Vechi. Al doilea fusese Părintele Stocks, înjunghiat de vrăjitoarea Wurmalde. Şi, în final, Bill Arkwright, care murise în Grecia luptând eroic în timp ce noi fugeam de duşmani.

Îl urâsem pe Morgan, care fusese un fanfaron, dar ajunsesem să îl îndrăgesc pe Părintele Stocks – şi în cele din urmă chiar şi pe Bill, cu toate că la început îmi făcuse viaţa un calvar. Iar acum începeam să nutresc aceleaşi simţăminte şi faţă de Judd. Părea un bărbat cumsecade. Viaţa unui vraci poate fi foarte singuratică. Speram să-mi pot face un nou prieten.

A doua zi am pornit către răsărit, traversând mlaştinile până spre sfârşitul amiezii. După ce am trecut printr-un alt sătuc, în faţa noastră s-au ivit trei văi cu maluri adânci. În mijlocul lor se întindea oraşul Todmorden. Era împrejmuit de păduri dese, care se prelungeau până pe pantele dealurilor. Vraciul îmi spusese că pe aici curgea un râu; malul mai îndepărtat se găsea dincolo de hotarul Comitatului. Oraşul avea însă ceva ciudat în felul în care erau dispuse casele. Nu numai că era tăiat în două de râu, dar pe fiecare mal se afla un pâlc de copaci, ca şi cum nimeni nu dorise să îşi înalţe casa prea aproape de apă.

— Îmi pare rău, dar aici trebuie să ne despărţim, zise Judd.

— După ce ne-ai însoţit atâta drum, am crezut că vei veni cu noi la coniţa Fresque, ca să ne prezinţi, spuse Vraciul, vădit surprins.

— Din păcate trebuie să vă refuz. Am nişte treburi neterminate dincolo de mlaştini, spre miazăzi. E vorba de duhul acela despre care v-am vorbit. L-am alungat de la una dintre ferme şi şi-a făcut imediat sălaş într-o alta. Dar nu veţi avea nicio problemă să găsiţi casa lui Fresque. Întrebaţi pe oricine vă va ieşi în cale de Drumeagul Cotit. Stăpâna casei vă aşteaptă.

— Ce fel de femeie e coniţa Fresque? Întrebă Vraciul. Şi cum ai ajuns să o cunoşti?

— E o femeie de treabă, dar cu capul pe umeri în materie de afaceri şi alte chestiuni practice, îi explică Judd. Sunt încredinţat că vă veţi înţelege de minune. Am întâlnit-o în peregrinările mele. A fost prima care mi-a făcut cunoscută ospitalitatea românească.

— Ei bine, îndatoririle de vraci au întotdeauna întâietate, spuse magistrul meu. Sper doar să ne revedem înainte de a ne întoarce acasă. Presupun că vom rămâne aici cel puţin o noapte.

— Ne vedem mâine, fără doar şi poate. Şi transmite-i, te rog, salutările mele coniţei Fresque!

Judd s-a înclinat scurt, după care a pornit spre miazăzi şi, fără a mai pierde vremea, Vraciul a luat-o înainte pe drumul abrupt care ducea către oraş.

Străzile pietruite şi înguste gemeau de mulţimea de oameni, fiecare mânaţi din case de treburile lor. Peste tot erau tarabe cu mărfuri şi vânzători ambulanţi de mâncare şi mărunţişuri. Todmorden părea aidoma oricărui alt orăşel din Comitat, dar cu o excepţie: locuitorii săi aveau cu toţii chipuri mohorâte şi neprietenoase.

Primul bărbat pe care magistrul l-a întrebat cum se ajungea la Drumeagul Cotit s-a făcut că nu ne aude şi a trecut pe lângă noi, cu gulerul hainei ridicat ca să îl apere de vânt. La a doua încercare am avut ceva mai mult noroc. Vraciul s-a apropiat de un gentleman mai vârstnic, cu faţa roşcovană, care mergea sprijinindu-se în baston. Arăta a fermier, cu cingătoarea lui lată de piele şi cizmele mari şi grele.

— Puteţi să ne spuneţi, rogu-vă, pe unde să o luăm ca să ajungem la Drumeagul Cotit? Îl întrebă magistrul meu.

— De putut, aş putea – dar nu sunt sigur că ar trebui, răspunse omul. Vedeţi voi, e peste pod, de partea cealaltă a râului. Oamenii de acolo sunt străini şi bine ar fi să vă feriţi de ei!

Acestea fiind zise, ne-a salutat înclinându-se scurt şi şi-a continuat drumul.

Vraciul a clătinat din cap nedumerit.

— Nu-mi vine să cred, flăcăule! Oamenii aceia, care locuiesc la câţiva paşi de aici, peste râu, sunt socotiţi „străini”! Cu toate că, întâmplător, sunt dintr-un alt comitat, atâta tot!

Am ajuns la podul îngust din lemn, singurul loc, din câte ne

dădeam noi seama, pe unde râul putea fi traversat. Podul părea lăsat în paragină – câteva scânduri lipseau, iar altele erau pe jumătate stricate; era lat cât să încapă o căruţă trasă de un cal, dar numai un neghiob ar fi riscat să-l traverseze într-un atelaj. Ciudat, dar nimeni nu părea să se fi gândit să îl repare.

Văzută de aici, partea de oraş aflată pe malul celălalt al râului nu arăta cu nimic diferită de cea aparţinând Comitatului. Dincolo de copaci am zărit aceleaşi case mici, din piatră, şi străzi pavate, care păreau însă pustii. Mi-am închipuit că aveam să trecem imediat podul, însă Vraciul m-a oprit, arătând cu mâna spre o tavernă de pe partea Comitatului.

— Să ne scutim de o oboseală, băiete, şi să cerem acolo îndrumări mai limpezi. Iar dacă găsim şi loc de înnoptat, se cheamă că vom împuşca doi iepuri dintr-un foc.

Am intrat în mica tavernă pe a cărei firmă trona numele: VULPEA ROŞIE. Încăperea era goală, însă în vatră mocnea focul, iar un bărbat cu început de chelie, o expresie acră pe chip şi un şorţ de piele legat peste mijloc spăla nişte căni de tablă în spatele tejghelei.

— Căutăm casa coniţei Fresque, zise Vraciul. Am înţeles că locuieşte în vârful Drumeagului Cotit, undeva peste râu. Eşti aşa de amabil să ne explici pe unde să o luăm?

— Aşa e, casa se află de cealaltă parte a râului, catadicsi să rostească bărbatul fără a răspunde în fapt întrebării. Dar traversarea râului poate fi periculoasă. Puţini se încumetă să o facă pornind de pe malul acesta. Aţi fi primii care aţi încerca anul acesta.

— Ce-i drept, podul ar avea nevoie de reparaţii urgente, spuse Vraciul. Dar nu-mi închipui că se va prăbuşi prea curând. Tu eşti hangiul?

Bărbatul puse pe tejghea cana pe care o ştergea în clipa aceea şi se uită scrutător la magistru preţ de câteva clipe, iar acesta îi întoarse calm privirea.

— Da, eu sunt hangiul. Vă trebuie mâncare şi băutură sau poate şi un pat pentru la noapte?

— Toate trei, probabil, răspunse Vraciul. Depinde cum ne vom rezolva treburile.

— Treceţi podul, spuse hangiul într-un final, apoi cotiţi pe a treia stradă la stânga. Duce la Drumeagul Cotit. Casa coniţei Fresque este cea mare, chiar din capătul cărării, înainte de

intrarea în pădure. Este ascunsă de nişte copaci, aşa că n-o veţi zări până nu veţi ajunge foarte aproape. Nu vă abateţi de la potecă. Pe acolo mişună urşii.

— Mulţumim, zise Vraciul întorcându-se să plece. Foarte probabil ne vom vedea mai târziu.

— Ei bine, dacă vreţi să înnoptaţi aici, aţi face bine să veniţi înainte de lăsarea întunericului, strigă hangiul după noi. După aceea uşile vor fi închise şi ferecate, iar eu mă voi afla în pat. Dacă aveţi niţică minte în cap, îmi veţi urma exemplul.

CAPITOLUL 08

MOROII: UN STUDIU

— Ce fel de han este ăla care se închide aşa devreme? Îl întrebai eu pe magistru în timp ce ne îndreptam spre pod.

— Unul în care străinii nu sunt bineveniţi, flăcăule! Asta e clar ca bună ziua.

— Nu credeam că în Comitat mai trăiesc urşi.

— Sunt foarte rari. Ultima dată am zărit unul în urmă cu douăzeci şi mai bine de ani. Se pare că cei mai mulţi dintre ei au traversat hotarul ca să se aciueze dincolo de Comitat! Spuse Vraciul cu un zâmbet.

— Atunci de ce îi este frică hangiului? De ce trebuie să se bage în pat înainte de lăsarea întunericului şi de ce face atâta tămbălău cu ferecatul uşilor?

— Ştii tot atâtea ca şi mine. Oraşul nu pare însă un loc prietenos. Poate că noaptea bântuie pe aici hoţii. Sau poate că localnicii nu se înţeleg bine cu cei de peste râu. Uneori între familii se iscă ranchiună şi certuri. Şi oamenilor nu le trebuie mult ca să brodeze tot felul de poveşti înspăimântătoare despre cei din alte comitate.

Am ajuns la Drumeagul Cotit, care curând avea să devină abrupt. Cele câteva case erau, fără excepţie, părăsite şi cu scânduri bătute în ferestre, ca să le apere de vitregiile naturii. După câţiva paşi, copacii începuseră să pună stăpânire pe zonă şi, pe măsură ce înaintam, s-au îndesit tot mai tare, până ce coroanele lor au format pe deasupra capetelor noastre o arcadă înfrunzită apăsătoare, care nu lăsa să pătrundă nicio rază de soare, făcând ca totul în jur să pară foarte întunecat.

— Mă întreb de ce i se zice Drumeagul Cotit, am zis eu. Nu e

deloc sinuos.

Vraciul a clătinat din cap.

— Bag de seamă că azi te preocupă tare mult cuvintele şi înţelesul lor, băiete.

— Numele de locuri mi se par, într-adevăr, interesante, am răspuns. Mai ales cele din Comitat, unde unele dintre ele îşi schimbă cu vremea înţelesul. De pildă, cândva, cuvântul Pendle însemna „deal”. Dar acum nu îl mai folosim cu acest sens, spunem „Dealul Pendle”.

Mai era un nume de loc care îmi stăruia în minte de când citisem pentru prima oară instrucţiunile lăsate de mama privind ritualul de distrugere a Necuratului: Wardstone, un deal aflat la est de Caster şi despre a cărui existenţă nu avusesem până atunci cunoştinţă. De ce îmi purta numele? Să nu fie decât pură coincidenţă faptul că ritualul trebuia să se desfăşoare acolo? Gândul mi-a fugit imediat la Alice şi la lucrurile îngrozitoare prin care avea să treacă. M-am înfiorat şi am alungat gândul într-un colţişor îndepărtat al minţii, silindu-mă să mă concentrez asupra spuselor Vraciului.

— Foarte adevărată observaţia. Ai dreptate – unele locuri au nume tare ciudate, provenite dintr-o epocă în care cuvintele acelea însemnau cu totul altceva. Originile lor s-au pierdut în negura vremii.

Dintr-odată mi-am dat seama că totul în jur era foarte liniştit, nefiresc de nemişcat. Tocmai voiam să îi atrag atenţia magistrului asupra acestui lucru, dar nu am apucat să spun nimic, căci s-a oprit şi a arătat în faţă, spre ceea ce era, cu siguranţă, casa coniţei Fresque.

— Flăcăule, în viaţa mea nu am văzut aşa ceva. Nu-s arhitect, dar ştiu să deosebesc ceea ce e plăcut ochiului, şi casa asta este un amestec tare ciudat de stiluri.

Casa era mare, cu partea centrală în forma literei E, ca multe alte conace impunătoare din Comitat. I se adăugaseră însă alte aripi, cam la nimereală, ca şi cum fiecare proprietar se simţise dator să continue construcţia, fără să se gândească la ceea ce exista deja; se folosiseră multe tipuri de piatră şi cărămidă, iar simetria nu se regăsea în turnuri şi foişoare – echilibrul şi armonia lipseau cu desăvârşire. Mai era însă şi altceva care mi-a sporit sentimentul de nelinişte.

Şi anume copacii, care se înghesuiseră în jurul casei ca şi cum

cereau imperios să între. Majoritatea oamenilor ar fi îndepărtat lăstarii de cum ar fi răsărit, sau măcar i-ar fi retezat. Nu şi aici. Copacii îşi întinseseră crengile peste acoperiş sau îşi aplecaseră trunchiul, sprijinindu-l de ziduri, de parcă ar fi încercat să le împingă înăuntru. Un pom crescuse pe cărare, chiar în faţa uşii. Ca să intri sau ca să ieşi din casă, trebuia să îl ocoleşti. În plus, totul era întunecat, căci soarele nu avea cum să pătrundă prin bolta de frunze.

— Locul acesta a fost lăsat în paragină, spuse Vraciul. Nu pot decât să sper că biblioteca se află în stare mai bună. Dar vom vedea asta curând.

Am fost mirat să găsesc casa într-o asemenea stare. Judd ne spusese ce femeie practică era coniţa Fresque. Atunci cum de lăsase copacii să crească în halul acela? Nu avea nicio noimă.

Casa nu era împrejmuită de gard şi nu avea poartă; cărarea pe care merseserăm continua până la uşa din faţă. Vraciul a ocolit copacul care bloca drumul, a ajuns la uşă şi a ciocănit de două ori.

Niciun răspuns, aşa că a bătut din nou. Am remarcat iarăşi liniştea care domnea. Totul diferea dramatic de casa magistrului meu din Chipenden, care, în acea perioadă a anului, răsuna de ciripitul păsărilor. Era ca şi cum ceva uriaş şi ameninţător pândea în apropiere, îndepărtând toate creaturile pădurii.

Tocmai voiam să dau glas acestui gând, când am auzit paşi care se apropiau de uşă. O cheie s-a răsucit în încuietoare şi uşa s-a deschis încet spre interior. O fată s-a ivit în prag, ţinând o lumânare într-o mână şi o legătură mare de chei în cealaltă. Era subţirică şi drăguţă şi nu părea să aibă mai mult de optsprezece, poate nouăsprezece ani. Era îmbrăcată simplu, cu o rochie neagră care îi ajungea până la glezne, ce contrasta cu părul lung, roşcat, pieptănat peste cap, dezgolindu-i fruntea, şi prins cu o diademă, aşa cum era la modă printre femeile înstărite din Comitat. Avea chipul foarte palid, dar buzele erau vopsite în roşu şi, la vederea noastră, s-au deschis într-un zâmbet larg, care mi-au alungat pe loc orice urmă de nelinişte.

— Bună ziua! Ne salută ea. Presupun că sunteţi vraciul John Gregory şi ucenicul său Thomas Ward. Am auzit multe despre voi. Eu sunt coniţa Fresque, dar, rogu-vă, tutuiţi-mă. Spuneţi-mi Cosmina.

Accentul ei m-a frapat pe loc. Vorbea bine englezeşte, dar se

vedea că era din România, aşa precum de altfel ne spusese Judd. Şi, în pofida tinereţii, ochii ei păreau să trădeze experienţa de viaţă şi siguranţa de sine ale unei femei cu mult mai vârstnice.

— Ne bucurăm să ne aflăm aici, răspunse Vraciul, şi suntem nerăbdători să cercetăm cărţile. Judd Brinscall ne-a însoţit până în oraş, însă a fost nevoit să plece cu treburi.

— Judd este oaspetele meu, aşa că-l vom vedea mai târziu. Sunteţi bine-veniţi. Intraţi, vă rog…

Şi cu aceste vorbe s-a dat în lături, făcându-ne loc să intrăm, iar Vraciul şi cu mine am trecut pragul casei şi am pătruns în interiorul ei întunecat.

— Veniţi cu mine, ne-a îndemnat ea. O să vă arăt biblioteca.

S-a răsucit pe călcâie şi ne-a condus de-a lungul unui culoar lambrisat cu lemn, lăcuit într-o nuanţă de cafeniu închis. În capătul lui, drept în faţa noastră, se deschidea o uşă ovală. A ales o cheie din mănunchi, a descuiat uşa şi am urmat-o înăuntru. Imediat l-am auzit pe Vraci icnind de uimire.

Ne aflam într-un turn mare, rotund, cu pereţii căptuşiţi cu rafturi din lemn, fiecare centimetru fiind ocupat de cărţi. În mijlocul încăperii se găseau o masă rotundă din lemn de stejar cu suprafaţa bine lustruită şi trei scaune. Mai era o uşă, exact în partea opusă celei pe care intraserăm.

Încăperea aceea era un atrium, un spaţiu circular care se întindea în sus până la acoperişul conic. Am zărit alte etaje – erau cu totul şase ori poate şapte – fiecare la fel de înţesat cu rafturi de cărţi. Biblioteca părea să cuprindă mii de volume şi era cu mult mai mare decât cea de la Chipenden, a Vraciului.

— Eşti proprietara acestei biblioteci atât de vaste? Întrebă magistrul meu uluit.

— Nimeni nu se poate socoti *proprietarul* unei asemenea biblioteci, în adevăratul sens al cuvântului, răspunse coniţa Fresque. Este o moştenire a trecutului. Eu sunt doar păstrătoarea şi îngrijitoarea ei.

Vraciul încuviinţă cu un semn din cap. Aceasta era poziţia pe care o adoptase şi el faţă de propria bibliotecă. Ideea de proprietate nu îl preocupa; era vorba despre păstrarea cărţilor în siguranţă spre folosul viitoarelor generaţii de vraci. Acum biblioteca lui era distrusă şi pierderea ei îl îndurerase profund. Mă bucuram pentru magistrul meu: avea şansa să înceapă să o

refacă.

— Sunt, prin urmare, bibliotecara acestei colecţii, însă am dreptul să împrumut sau să înstrăinez cărţile pe care nu le socot necesare, a continuat fata.

— Pot să te întreb cam cât din această colecţie impresionantă se ocupă cu probleme legate de Întuneric? Spuse Vraciul.

— Aproximativ o şeptime, răspunse coniţa Fresque. Mai precis, tot acest etaj de jos în care ne aflăm. Dar ce ar fi să cercetaţi în tihnă cărţile? Mă duc să vă pregătesc nişte gustări.

S-a înclinat scurt şi a ieşit din încăpere prin cea de-a doua uşă, pe care a închis-o în urma ei.

— Ei, băiete, zise Vraciul plin de entuziasm, hai să ne apucăm de treabă.

Ne-am postat de o parte şi de alta a camerei circulare şi am început să studiem titlurile de pe cotoarele cărţilor. Multe dintre ele păreau interesante: un tom voluminos, legat în piele, mi-a atras atenţia: *Speculaţii cu privire la tărâmul Întunericului: ce călcâi al lui Ahile ar putea avea el.*

Ştiam că Ahile fusese un erou din istoria Greciei. La naştere, mama sa îl cufundase într-o căldare pentru a-i oferi darul invulnerabilităţii. Din nefericire, l-a ţinut de călcâi, aşa că acea parte a corpului nu a fost acoperită de lichid. Mai târziu, un duşman l-a ucis cu o săgeată care l-a nimerit drept acolo. Aşa am dedus că cititorul afla din această carte cum să găsească slăbiciunile ascunse ale creaturilor Întunericului şi, astfel, să le nimicească. M-am gândit că merita să cercetez mai cu atenţie tomul.

Tocmai voiam să-l scot de pe raft, când l-am auzit pe Vraci cum mă strigă.

— Vino să vezi peste ce am dat, flăcăule!

Avea în mână o carte deschisă. Volumul era destul de subţire, însă grosimea nu avea, în chip vădit, nicio legătură cu importanţa sa. Magistrul l-a închis pentru a-mi arăta titlul de pe copertă. Gravat cu litere argintii în pielea maronie, în partea de sus, era un singur cuvânt:

Doomdryte.

Sub el, tot gravată în argint, se afla o imagine pe care am recunoscut-o pe loc. Reprezenta capul şi membrele inferioare ale unui vârcolac.

— Este un grimoar, băiete, spuse magistrul! În teorie, cel mai

periculos dintre toate câte există. Aceasta este, fără îndoială, doar o copie, nu originalul, însă dacă textul este cel corect, el i-ar oferi unui practicant al magiei negre puteri incredibile. Se spune că Necuratul însuşi l-ar fi dictat unui vrăjitor, care ar fi încercat apoi să-i folosească magia, dar ar fi murit făcând asta. Dacă un singur cuvânt din incantaţie este greşit ori pronunţat altfel de cum trebuie, vorbitorul îşi găseşte de îndată sfârşitul. Dacă, în schimb, un vrăjitor izbuteşte să îl citească cu voce tare şi corect în întregime – lucru care ia câteva ore bune –, atunci va dobândi puteri ca de zeu. Va deveni de neînfrânt şi va putea face lucruri groaznice, fără teamă de urmări.

— Dar de ce apare imaginea unui vârcolac pe copertă? Am întrebat eu.

Pe mânerul Sabiei Destinului, ca şi pe cel al Tăietorului de Oase, pumnalul primit de la Slake, se regăsea tot un cap de vârcolac. Vederea, pe copertă, a unei asemenea imagini, cu cel mai de temut dintre grimoare, m-a făcut să nu mă simt în largul meu în privinţa sabiei pe care o purtam. În unele momente, ea părea aproape să prindă viaţă. Imediat înaintea unei lupte, din ochii săi de rubin picura sânge. Se presupune că era o „sabie eroică”, dar avea ceva întunecat în ea, făurită astfel de mâna unuia dintre Vechii Zei.

— După cum bine ştii, flăcăule, vârcolacii au fost mai dintotdeauna asociaţi cu vrăjitoarele ce folosesc magia sângelui – şi în special cu vrăjitoarele de apă. Ele ţin câte un vârcolac captiv în cuşcă şi îl slobozesc pentru a suge sângele prizonierilor. De îndată ce creatura se îndestulează cu sânge, vrăjitoarele îi sfâşie corpul cu mâinile goale, după care îl devorează. Asta le triplează puterea magiei sângelui. Dintotdeauna am găsit acest ritual ca fiind deosebit de scârbos – prin urmare, vârcolacul este o creatură cum nu se poate mai nimerită ca să fie aşezată pe coperta celui mai de temut dintre grimoare, nu-i aşa?

— Şi totuşi o astfel de carte, aşa de primejdioasă, ar trebui mai degrabă să stea ascunsă – nu pusă la rând cu celelalte cărţi, pe rafturi. Oare coniţa Fresque o fi cunoscând semnificaţia ei?

— Nu-i neapărată nevoie ca un bibliotecar să fi citit toate cărţile colecţiei pe care o îngrijeşte, fiule.

— Şi vrei să spui că îţi doreşti această carte pentru biblioteca dumitale? Am întrebat eu mai tulburat ca oricând.

— Nu, băiete, nu mi-o doresc la mine în bibliotecă. O vreau ca să o pot distruge şi a o împiedica astfel să cadă în mâini nepotrivite.

În clipa aceea, uşa din capătul îndepărtat al încăperii s-a deschis şi coniţa Fresque s-a întors ţinând în mâini o tavă, pe care a aşezat-o pe masă. Pe tavă se aflau un cuţit, trei căni cu apă şi o farfurie mare cu felii groase de pâine, pui rece şi două bucăţi de brânză; una dintre ele era din Comitat, dar pe cealaltă nu am recunoscut-o.

I-am surprins privirea când s-a uitat la cartea pe care Vraciul o avea în mână şi mi s-a părut că întrezăresc o oarecare licărire de iritare care i-a schimonosit pentru scurt timp trăsăturile plăcute. Licărirea a dispărut atât de iute, încât m-am întrebat dacă nu fusese doar o închipuire de-a mea. Magistrul meu nu o observase; se întorsese şi aşezase deja volumul ce purta titlul *Doomdryte* înapoi pe raft.

— Cred că vă e foame după o călătorie aşa de lungă. Vă rog, ospătaţi-vă, zise coniţa Fresque gesticulând spre tavă.

M-am aşezat lângă Vraci; gazda noastră s-a aşezat şi ea, la mică distanţă, de cealaltă parte a mesei.

— Nu mănânci cu noi? O întrebă magistrul.

Ea scutură din cap zâmbind.

— Am mâncat deja. Mai târziu voi pregăti cina. Şi sunteţi binevenit dacă veţi vrea să rămâneţi peste noapte.

Vraciul nici nu a acceptat şi nici nu a refuzat invitaţia. S-a mulţumit să zâmbească, a dat din cap şi şi-a tăiat o felie de brânză din Comitat. Eu am luat o bucată de pui. Mă săturasem de brânză; era singurul lucru din care mi se permitea să ciugulesc în timpul lecţiilor.

— Ce părere v-aţi făcut despre bibliotecă după această primă examinare? Întrebă fata.

— E o colecţie uimitoare, răspunse magistrul meu. Sunt atât de multe cărţi din care să alegi – şi asta naşte două întrebări. Prima dintre ele este următoarea: de câte cărţi eşti pregătită să te desparţi? Iar a doua: ai îngădui plata în rate? Pe moment sunt foarte prins cu o treabă tare costisitoare, aceea de a-mi reface casa.

— Numărul de cărţi pe care le puteţi lua este, fireşte, limitat. Dar mă gândesc că pot vinde în jur de trei sute. Preţul variază de la carte la carte – unele sunt cu adevărat foarte rare, în timp

ce altele pot fi înlocuite din alte surse. Mai există şi câteva de care nu mă pot despărţi, dar voi alegeţi-vă ce vă place şi vom vedea după aceea. Poate că nu vor fi probleme. Cât priveşte preţul, vom negocia, desigur, dar sunt încredinţată că vom ajunge la o înţelegere, spre satisfacţia ambelor părţi. Nu vă faceţi griji cum că ar trebui să le plătiţi pe loc. Dacă doriţi, le veţi putea achita pe parcursul următorilor doi ani.

O întrebare mă frământa şi pe mine. Biblioteca era impresionantă, aşa că de ce coniţa Fresque era dispusă să reducă stocul?

— Te superi dacă te întreb de ce doreşti să înstrăinezi unele cărţi? Doar pentru a-l ajuta pe domnul Gregory?

Coniţa Fresque zâmbi dând din cap.

— În parte pentru a-l ajuta pe magistrul tău să-şi refacă biblioteca. De-a lungul vremii, el a făcut mult bine şi merită să fie ajutat să refacă moştenirea pe care o va lăsa generaţiilor viitoare de vraci. Dar trebuie să recunosc că mai sunt mânată şi de altceva, de nevoia de a aduce reparaţii acestei case. Am moştenit-o abia în urmă cu cinci ani, la moartea unchiului meu. Era un bătrân care avea ciudăţeniile lui – iubea foarte mult copacii. Nu suporta să frângă nici măcar o crenguţă, darămite să taie vreun copac crescut în jurul casei. Fundaţia a suferit nişte stricăciuni şi trebuie să angajez un pădurar care să se ocupe de rădăcini. Şi îmi trebuie şi un zidar, care să facă reparaţii la clădire.

— Mulţumesc, coniţă Fresque. Oferta dumitale de eşalonare a plăţilor este foarte generoasă şi din necesitate o voi accepta, spuse Vraciul, dar sunt în măsură să achit un avans – unul care să-ţi permită să te ocupi de propriile probleme.

Am observat că magistrul meu nu i se adresase fetei pe numele mic, Cosmina, cu toate că ea aşa ne poftise. Felul ei de a se purta cu superioritate şi aerul de siguranţă de sine pe care îl emana făcea cumva nepotrivită tutuirea.

După ce ne-am terminat masa, coniţa Fresque a luat tava şi s-a pregătit să iasă din încăpere, spre a ne lăsa să ne vedem de treburile noastre. Când a ajuns la uşă, a arătat spre un şnur care atârna lângă unul dintre rafturile cu cărţi.

— Trageţi de el şi un clopoţel va suna la mine în odaie. Nu şovăiţi, chemaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva, spuse ea ieşind cu un zâmbet.

— Ei bine, flăcăule, uite ce îţi propun eu: să aşezăm cărţile care ni se par folositoare pe masă. Nu contează dacă vor fi prea multe iniţial. Mai încolo vom face selecţia finală şi le vom pune înapoi pe celelalte, a adăugat Vraciul scoţând un oftat şi clătinând din cap.

— Ce este? L-am întrebat eu. Nu eşti mulţumit că poţi alege dintre atâtea cărţi?

— Ba da, băiete, asta e foarte bine – numai că ştiu că unele lucruri nu pot fi niciodată înlocuite. Aminteşte-ţi, bunăoară, de caietele acelea scrise de foştii mei ucenici, pe care le aveam la Chipenden: povesteau străduinţele lor, descriau chipul în care rezolvaseră problemele şi făcuseră noi descoperiri cu privire la Întuneric… Toate acestea sunt pierdute pe vecie. Astfel de materiale n-avem cum să găsim aici.

Dovada că magistrul meu se înşela a venit repede, căci peste puţină vreme am dat peste o carte a unuia dintre foştii săi ucenici – nimeni altul decât Judd Brinscall!

— Uită-te aici! Am exclamat înmânându-i volumul.

Era subţire şi purta titlul *Moroii: un studiu.*

Magistrul meu a încuviinţat dând din cap, în semn de apreciere.

— Judd a fost un ucenic bun, unul dintre puţinii care şi-au terminat stagiul la mine, spre marea mea satisfacţie. Iar în cursul călătoriilor sale în străinătate a adus adăugiri izvorului nostru de cunoştinţe. Moroii sunt sunt spirite fundamentale, originare din România. Şi ştiu că Judd le-a studiat aşa cum se cuvine: iată, a scris moroii cu doi de „i”, adică forma corectă de plural articulat. Pesemne că el i-a dăruit cartea coniţei Fresque. Mi-ar plăcea cu siguranţă să o am în noua bibliotecă de la Chipenden.

După mai bine de trei ore de discuţii şi alegeri, am adunat pe masă circa trei sute cincizeci de cărţi.

— Se face târziu, băiete. E vremea să plecăm de aici. Vom reveni mâine dimineaţă, zise Vraciul punându-şi o mână pe umărul meu.

— Nu vom da curs invitaţiei coniţei Fresque de a rămâne aici peste noapte?

— Socot că e mai bine să ne întoarcem la han. Sunt câteva lucruri asupra cărora doresc să chibzuiesc în linişte, răspunse Vraciul trăgând de două ori de şnur. Nu s-a auzit nimic, dar

ştiam că un clopoţel sunase undeva în casă.

Într-un minut coniţa Fresque ni s-a alăturat; a zâmbit când a dat cu ochii de teancul de cărţi de pe masă.

— Văd că aţi lucrat cu spor.

— Aşa e, răspunse Vraciul, numai că am cam obosit. Aşa că, dacă nu-ţi este cu supărare, ne vom întoarce mâine dimineaţă.

— Nu rămâneţi aici peste noapte? Spuse ea părând tare dezamăgită. Sunteţi bineveniţi. Atât de rar am parte de oaspeţi şi mi-ar face mare plăcere să vă găzduiesc.

— Eşti mult prea amabilă, dar nu vrem să te deranjăm mai mult decât e cazul. Dar înainte de a pleca aş vrea să te întreb ceva...

Vraciul se duse spre masă şi luă de pe ea cartea lui Judd Brinscall.

— Cartea aceasta a lui Judd – ce-ai zice dacă aş cumpăra-o?

— Judd mi-a dăruit-o ştiind că aici va fi în siguranţă. Dar poate că ar fi mai nimerită pentru noua ta colecţie, răspunse fata. Am răsfoit-o – este un studiu excelent despre spiritele din ţara mea natală.

— Ţi-ai petrecut cea mai mare parte a vieţii în România? Întrebă magistrul.

— Da, acolo am crescut. Unchiul meu a plecat însă din România când era copil şi a trăit aici cei mai mulţi ani din viaţă. La moartea lui am venit la Todmorden pentru a revendica ceea ce-mi lăsase moştenire – casa şi biblioteca, precum şi un venit foarte mic, provenit din investiţii. Nu mă pot atinge deocamdată de el – şi de aici nevoia de a vinde din cărţi.

* * *

După ce ne-am luat rămas-bun, am pornit să străbatem pădurea, întorcându-ne la râu. Magistrul meu părea pierdut în gânduri.

— E ceva în neregulă? L-am întrebat.

Vraciul a dat din cap.

— Instinctul îmi spune să fiu cu ochii în patru. Ia zi, flăcăule, când am vorbit cu coniţa Fresque ai simţit vreo răceală? Sau orice alt semnal de alarmă?

Magistrul meu se referea la acea senzaţie de răceală care mă prevenea că ceva rău se afla prin preajmă. Fiind al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, aveam abilitatea de a simţi de la distanţă vrăjitoarele, duhurile şi alte creaturi ale Întunericului.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu am simţit nimic.

— Nici eu, băiete. Sunt însă unele vrăjitoare capabile să ne blocheze simţurile.

— Totuşi ceva mai devreme, înainte de a intra în casă, am avut impresia că ceva nu era în regulă. Mi s-a părut că suntem urmăriţi, că ceva periculos pândeşte în apropiere, i-am spus eu magistrului.

— Ei bine, cu atât mai mult trebuie să fim în gardă, pregătiţi pentru orice.

— Chiar crezi că *ar putea* fi vrăjitoare coniţa Fresque? Am întrebat eu.

— Nu vreau să trag concluzii pripite, băiete, dar sunt câteva lucruri care nu-mi dau pace. De ce erau atât de multe volume despre Întuneric în bibliotecă? Din ce motiv ar fi putut fi cumpărate? Unchiul coniţei Fresque avea un interes aparte pentru acest subiect? Dacă Judd nu i-ar fi prieten, aş fi mai mult decât suspicios.

— Ai încredere în Judd?

Vraciul a încuviinţat cu un semn din cap.

— A fost un ucenic vrednic şi o dată am fost nevoit să îmi încredinţez viaţa în mâinile lui. Numai că oamenii se mai schimbă…

— Mai e ceva, am spus eu. Fata te-a văzut cum ţineai *Doomdryte* în mână şi jur că, pentru o clipă, a părut de-a dreptul furioasă.

— Atunci hai să vedem cum va reacţiona mâine, când îi vom spune că este una dintre cărţile alese.

CAPITOLUL 09

AL ȘAPTELEA FIU

Am părăsit Drumeagul Cotit, am coborât până la râu, am traversat podul şi am continuat să mergem până ce am ajuns la han. Soarele era ca un glob portocaliu la orizont, însă hanul era deja închis şi zăvorât. Vraciul a bătut de mai multe ori în uşă cu toiagul. Hangiului i-a luat ceva vreme ca să vină să ne deschidă. A aruncat o privire spre soarele ce dădea să apună.

— Încă cinci minute şi aţi fi ajuns prea târziu, comentă el. Cât despre cină, chiar că e prea târziu.

— Am luat deja masa, zise magistrul meu. Nu avem nevoie decât de două odăi. Şi de micul dejun mâine, când se crapă de ziuă.

Mormăind în barbă, proprietarul a încuiat şi a zăvorât uşa în urma noastră şi ne-a condus în camere. Când se pregătea să plece, Vraciul l-a oprit şi l-a întrebat:

— Mâine sperăm să rezolvăm afacerea cu coniţa Fresque şi vom avea nevoie să transportăm o cantitate destul de mare de cărţi. Cunoşti pe cineva dispus să ne închirieze o căruţă cu cal?

Bărbatul s-a încruntat şi a scuturat din cap.

— Nimeni de pe partea asta a râului nu va dori să treacă podul. Noi nu ne amestecăm cu ceilalţi.

Înainte să apucăm să îl mai tragem de limbă a ieşit din odaie, bombănind în continuare ca pentru sine.

— Ei bine, băiete, de asta va trebui să te ocupi tu singur mâine. Dar mai întâi socot că vei vrea să vii cu mine la conac ca să mă ajuţi cu alegerea finală a cărţilor.

Ne-am retras fiecare în camera lui şi curând am alunecat într-un somn fără vise. Totuşi, fără vreun motiv anume, m-am tot perpelit în pat şi m-am trezit de multe ori. Şi noaptea mi s-a părut tare lungă.

Am fost siliţi să aşteptăm mai bine de o oră micul dejun, pentru că hangiul nu s-a sculat decât când soarele se înălţase destul de sus pe cer.

Vraciul era nemulţumit, dar s-a ferit să se plângă. Ne-am lăsat lucrurile în camere, ne-am luat toiegele și peste puţină vreme ne aflam din nou pe Drumeagul Cotit.

— Serviciile nu sunt prea grozave la han, am remarcat eu.

— Foarte adevărat, băiete, zise magistrul. Trebuie totuşi să fim îngăduitori. Hangiul e speriat. Am început să mă întreb dacă nu cumva pe partea asta a râului bântuie o ameninţare venită din partea Întunericului. Sau poate că a existat aşa ceva în trecut. Aş vrea să ne întoarcem la Chipenden cât mai degrabă cu putinţă, dar mă gândesc că în viitorul apropiat nu ar strica să revenim aici, la Todmorden.

Când coniţa Fresque ne-a condus în bibliotecă, mi s-a părut că desluşesc la ea mai multă răceală şi poate şi un dram de şovăială. M-am uitat în jur şi preţ de o clipă am ameţit. Senzaţia mi-a trecut de îndată, însă pentru câteva momente avusesem

impresia că forma încăperii se schimbase – la fel ca şi a atriumului. Ieri aş fi putut să jur că era perfect circulară. Astăzi semăna mai degrabă cu un oval. Aveam închipuiri? Numai oboseala era de vină, mi-am zis eu – în noaptea aceea nu dormisem bine.

Coniţa Fresque a gesticulat spre masă.

— Aveţi de gând să selectaţi din cărţile acestea? Ne întrebă ea.

— În mare parte da, răspunse Vraciul, însă dorim să mai examinăm o dată rafturile, ca nu cumva să ne fi scăpat ceva.

— Îmi pare rău, dar una dintre aceste cărţi nu pot să o înstrăinez, zise fata arătând spre *Doomdryte,* pe care o aşezase deoparte.

— Şi mie îmi pare rău, replică Vraciul înnegurându-se la faţă, dar trebuie să o am neapărat. Este o carte extrem de primejdioasă, care nu trebuie cu niciun chip să cadă în mâinile unor persoane nepotrivite. Vreau să o cumpăr ca să o distrug. Dacă te îngrijorează preţul, află că sunt dispus să plătesc o sumă mare pentru a o lua cu mine. Deşi, repet, plata va fi în rate.

Coniţa Fresque zâmbi.

— În privinţa acestei cărţi am mâinile legate. Testamentul unchiului meu cuprinde un codicil în care sunt înşirate cărţile care trebuie să rămână în această colecţie. Cartea se află pe listă. În fiecare an vine aici un avocat care verifică prezenţa cărţilor din listă în bibliotecă. Dacă lipseşte vreuna, pierd casa. Hotărârea care se citea în glasul coniţei Fresque nu îi dădea cale de întoarcere Vraciului.

— Judd e aici? Întrebă el. Aş vrea să schimb câteva vorbe cu el.

— A plecat dimineaţă devreme cu treburi, răspunse fata aranjând înapoi cartea pe raft, înainte ca vreunul dintre noi doi să apuce să mai zică vreo vorbă.

Ne-am continuat munca în tăcere. Ştiam că magistrul meu chibzuia adânc la cele auzite, dar în afară de a fura pur şi simplu cartea, altceva nu vedeam ce am fi putut face. Numai că John Gregory era un bărbat onorabil, nu un hoţ.

În cele din urmă, după încă o cercetare a rafturilor, am restrâns numărul cărţilor alese la trei sute cinci.

— Băiete, mai avem un pic şi terminăm, aşa că treci râul şi

vezi dacă găseşti pe careva care să ne transporte cărţile cu căruţa până la Chipenden.

Am încuviinţat şi, cu toiagul în mână, am purces la drum spre pod, prin pădure. Era după-amiaza târziu, iar aerul se menţinuse cald şi plin de zumzetul insectelor. M-am bucurat când am ieşit de sub crengile înfrunzite în spaţiul deschis. Cerul era complet senin şi dinspre apus bătea o briză uşoară.

Am traversat podul, ajungând în partea cealaltă a târgului, aparţinând de Comitat, unde am constatat că, spre deosebire de ziua precedentă, străzile nu mai erau aşa de înţesate de oameni, părând aproape pustii. Dintr-odată mi-am dat seama că hangiul nu se înşelase – găsirea unei căruţe nu avea să fie o sarcină prea uşoară. S-a dovedit chiar mai grea decât mă aşteptasem. Primii doi bărbaţi pe care i-am oprit s-au grăbit să treacă pe lângă mine fără un cuvânt şi cu o privire dezaprobatoare în ochi. Era limpede, străinii nu erau bineveniţi aici. Sau poate că aleseseră această conduită pentru că purtam mantia cu glugă şi toiagul de vraci? Cum vracii aveau de-a face cu Întunericul, oamenii nu se simţeau în largul lor prin preajma noastră şi uneori chiar treceau pe partea cealaltă a drumului ca să ne evite. Deşi eram obişnuit cu astfel de reacţii, aceasta părea extremă. Eram încredinţat că ceva în neregulă se petrecea în Todmorden.

Am avut totuşi noroc în prăvălia unui tâmplar. Omul şi-a lăsat deoparte ferăstrăul atât cât să mă asculte. După care a dat din cap.

— Nu-i nimeni în oraş care să se ocupe cu aşa ceva, însă bătrânul Billy Benson are o căruţă şi un cal şi duce mereu lipsă de bani. S-ar putea să vrea să te ajute, dacă preţul e bun.

— Mulţam. Unde îl găsesc? Am întrebat eu.

— La ferma Benson, fireşte, răspunse bărbatul pe un ton care sugera că *toată lumea* ştia acest lucru. Ieşi din târg pe la miazănoapte; ferma se află dincolo de mlaştini. Vei da de o cărare. Bătrânul Billy ţine câteva oi sfrijite.

— Cât de departe e?

— Eşti tânăr şi în putere. Dacă lungeşti pasul, ai putea fi înapoi până la căderea nopţii.

Am murmurat alte mulţumiri şi după ce am plecat din prăvălie am pornit în mare grabă. Ce altceva aş fi putut face? Fără îndoială, Vraciului nu avea să îi convină întârzierea mea, numai

că aveam neapărat nevoie de căruţă.

Curând am înţeles că nu aveam şanse prea mari să mă întorc în oraş înainte de lăsarea nopţii. Mi-a luat mai bine de două ore ca să ajung la capătul cărării întortocheate ce străbătea mlaştina. În timp ce mergeam, gândul mi-a revenit la Alice şi la minciunile pe care fusesem nevoit să i le îndrug. Îmi simţeam inima grea şi priveam cu groază în viitor. Se părea că ne îndepărtam unul de celălalt din ce în ce mai tare. Magia neagră pe care ea o folosea acum tot mai des ne făcuse să o luăm pe căi diferite.

Am ajuns în cele din urmă la fermă, care era o clădire mică şi dărăpănată, cu ţigle lipsă în acoperiş. Am bătut la uşă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am văzut totuşi, cu plăcere, doi cai priponiţi în spatele casei şi o căruţă care, deşi apucase şi vremuri mai bune, avea totuşi patru roţi. Domnul Benson era probabil ocupat cu oile.

Am aşteptat preţ de aproape o oră şi tocmai când eram pe punctul de a renunţa şi a mă întoarce în Todmorden, un fermier bătrân şi slăbănog, însoţit de un collie, şi-a făcut apariţia.

— Pleacă de aici! A ţipat el la mine fluturându-şi ameninţător băţul prin aer. Străinii nu au ce căuta aici! Pleacă sau asmut câinele pe tine!

M-am încăpăţânat să nu dau înapoi şi l-am lăsat să se apropie. Câinele nu părea cine ştie ce fioros, dar mi-am ţinut toiagul la îndemână, pentru orice eventualitate.

— Am venit să-ţi fac o ofertă de lucru, i-am zis bătrânului. Vei fi bine plătit. Trebuie să transportăm nişte cărţi până în Chipenden. Mi s-a spus că ai o căruţă.

— Aşa e şi nu mi-ar strica nişte bănuţi. Cărţi? Am auzit eu bine? *Cărţi*? La viaţa mea am transportat tot felul de lucruri: cărbuni, gunoi de grajd, oi, chiar şi oameni, dar cărţi niciodată. Unde o să ajungă lumea asta! Unde-s cărţile? Întrebă uitându-se în jur ca şi cum se aştepta să le vadă acolo, aşezate frumos în teancuri.

— Sunt în casa aceea mare din capătul Drumeagului Cotit, am răspuns eu.

— Drumeagul Cotit? Păi ăsta-i de partea cealaltă a râului. Nu trec eu podul pentru tot aurul din lume!

— Te temi din cauza podului? Dacă e cazul, vom căra noi cărţile cu mâinile goale peste râu.

— Podul e mai trainic decât pare. De lucrurile de dincolo de el îmi fac eu griji. Oricum, nu mi-aş duce niciodată caii de partea cealaltă a râului. Le-ar fi teamă să nu fie mâncaţi.

— De cine? De urşi? Am întrebat eu.

— Îhî, poate de urşi ori poate de *alte* fiinţe la care e mai bine nici să nu gândeşti – de străini!

Ar fi fost o pierdere de vreme să mă contrazic cu un bărbat care avea în cap asemenea idei smintite, aşa că i-am propus pe loc un compromis.

— Eşti dispus să faci treaba dacă aducem noi cărţile peste râu?

— Ei, aşa da, da' numai cât e soarele sus pe cer, răspunse domnul Benson. Voi fi acolo la amiază. Câţi bani o să primesc?

— Asta depinde de magistrul meu, domnul John Gregory, dar el mi-a spus că va fi generos, aşa că nu îţi face griji.

Am bătut palma şi am pornit înapoi spre Todmorden. Aveam să fim nevoiţi să facem mai multe drumuri pentru a căra cărţile dincolo de pod, dar era oricum cel mai bun târg cu putinţă. Apoi, dintr-odată, mi-am amintit de cuvântul rostit de domnul Benson – *străin* – şi am simţit un fior pe şira spinării.

În Comitat, oamenii foloseau uneori cuvântul „străin" atunci când se refereau la cineva din afara ţinutului lor – chiar şi la locuitorii comitatelor vecine. Numai că gândul mi-a zburat acum la coniţa Fresque. Ea era din România, adică o străină în ţara noastră, la fel ca şi unchiul ei înaintea sa. Oare instinctul să nu-l fi înşelat pe Vraci? Să fie fata o ameninţare pentru noi? De ea să se fi temut oamenii de pe partea cealaltă a râului?

Brusc mi-am dat seama că soarele avea să apună în mai puţin de jumătate de oră. Când aveam să ajung, ar fi fost deja întuneric! Oare magistrul meu era în pericol? M-am întrebat.

Am luat-o la goană. Nu se putea ca Vraciul să fi rămas în casa coniţei Fresque. Nu, mai mult ca sigur că se întorsese la han. Dar dacă ajungeam acolo după căderea întunericului, urma să fiu încuiat pe afară… asta dacă nu cumva magistrul avea să-mi dea drumul înăuntru, în pofida restricţiilor impuse de hangiu.

Soarele a apus cu mult înainte ca să cobor în Todmorden. Când am ajuns la han, era întuneric beznă. Am bătut cu putere în uşă. Zgomotul a răsunat de-a lungul străzilor şi am avut din nou acel sentiment ciudat pe care îl trăisem când ne apropiasem de casa Cosminei: că ceva primejdios se afla prin

preajmă, pândind pe nevăzute; că întreaga lume îşi ţinea răsuflarea.

De-acum eram cu adevărat înspăimântat şi am bătut din nou în uşă, de data asta cu toiagul. Am stăruit să ciocănesc până ce am căpătat un răspuns. Dar nu era acela pe care îl speram. Nu magistrul meu a coborât ca să-mi deschidă. Ci o fereastră de deasupra uşii s-a deschis şi o voce a strigat la mine:

— Pleacă de aici! O să dăm cu toţii de necazuri dacă faci atâta zgomot!

Era hangiul, însă nicio lumină nu se zărea din odaia din care striga la mine, iar faţa lui era cufundată în întuneric.

— Lasă-mă să intru! I-am cerut eu.

— Ţi-am mai spus: nimeni nu intră aici după lăsarea întunericului! A şuierat el în jos spre mine. Întoarce-te mâine dimineaţă – dacă vei mai fi încă în viaţă.

— Atunci măcar spune-i magistrului că sunt aici, l-am rugat eu fără să mă las descurajat. Spune-i să coboare, că am ceva să-i spun.

— Îţi pierzi vremea. Stăpânul tău nu e aici. Nu s-a întors la han. Dacă a rămas peste noapte la coniţa Fresque, nu-l vei mai vedea viu niciodată. Lucrul cel mai bun pe care poţi să îl faci, băiete, este să stai pe partea asta a râului până la ivirea zorilor.

Inima mi-a sărit din piept auzindu-i spusele: îmi confirmau cele mai negre temeri. Vraciul se afla în pericol.

Hangiul a trântit fereastra, lăsându-mă singur în stradă. Am început să tremur şi dintr-odată am simţit o pornire puternică de a-i urma sfatul şi de a rămâne de partea aceea a podului. Dar cum aş fi putut să-mi părăsesc magistrul la ananghie? Poate că era deja prea târziu, dar trebuia să încerc să-l salvez, indiferent cu ce preţ. Ce fel de ameninţare reprezenta coniţa Fresque? Fermierul Benson zisese ceva despre „străinii” care i-ar fi mâncat caii. Atunci mi se păruse o prostie, dar acum am chibzuit mai bine la spusele lui. Oare mâncau şi *oameni*? Erau cumva canibali?

Am traversat râul şi am purces de-a lungul Drumeagul Cotit, unde m-am oprit ca să trag cu urechea. Nu am auzit decât şuieratul vântului printre copaci. După care, undeva, în depărtare, o bufniţă a ţipat de două ori. Luna nouă atârna imediat deasupra orizontului, însă lumina ei nu pătrundea prin bolta de frunze ce învăluia cărarea ca într-un giulgiu ce arăta ca

un tunel întunecat din care pândeau pericole neştiute. Mi-am strâns mai abitir toiagul în mână şi am pornit să urc panta spre casă.

Poate că Vraciul acceptase invitaţia de a rămâne peste noapte la coniţa Fresque. Dar dacă aşa era, putea fi el doar un oaspete ca oricare altul sau se afla în primejdie? Oare îmi făceam griji de pomană, lăsându-mi imaginaţia să o ia razna? Judd stătea şi el tot în casa coniţei Fresque, aşa că, la o adică, aveau să fie doi vraci care să înfrunte împreună ameninţarea. Oricum, aveam să aflu foarte curând care era situaţia, mi-am zis.

Străbătusem cam jumătate din cărare, când am auzit o mişcare în dreapta mea. Ceva mare se strecura printre copaci. M-am oprit, cu inima bubuindu-mi în piept, pregătit de orice, cu toiagul aşezat în diagonală în faţa mea.

Zgomotul a încetat. Am pornit iarăşi la drum şi l-am auzit din nou. Părea că un animal mare se mişca odată cu mine, aproape escortându-mă. Un urs? Atunci bine măcar că nu îndrăznea să se apropie.

Deodată casa s-a ivit dintre copaci şi ceea ce mă însoţise până atunci s-a făcut nevăzut, ca pierdut în ceaţă.

Ferestrele erau întunecate, dar reuşeam să văd conturul casei. Am ocolit copacul şi am înaintat spre uşă. Spre surprinderea mea, era larg deschisă, prinsă într-o balama. Dincolo de ea nu se zărea însă nimic. Interiorul era cufundat în beznă. Mi-am sprijinit toiagul de zid şi am băgat mâna în buzunarul pantalonilor, de unde am sos un muc de lumânare pe care l-am aprins cu iasca din cutie. Am ţinut mucul în sus, în mâna dreaptă, iar toiagul în stânga şi am pătruns în hol.

Mi-am dat seama de îndată că ceva foarte rău se petrecuse. O duhoare puternică de putregai şi mizerie pusese stăpânire pe casă, iar pe lambriuri am observat un strat gros de praf care nu se aflase, cu siguranţă, acolo mai devreme. Mai mult decât atât, vopseaua de pe tocul uşii se cojise. Înainte, casa strălucise de curăţenie, totul era lustruit şi bine întreţinut. Ceea ce vedeam nu avea nicio noimă.

M-am îndreptat spre uşa ovală din capătul culoarului. Am încercat să o deschid, dar era încuiată. Asta nu era o problemă, căci aveam în buzunar o cheie specială făcută de Andrew, fratele fierar al Vraciului, care deschidea majoritatea uşilor. Am

introdus cheia şi în câteva clipe încuietoarea a cedat. Am băgat cheia înapoi în buzunar şi m-am strecurat uşurel înăuntru, ţinând lumânarea sus, ca să ilumineze palierul de jos al casei.

Ceea ce mi s-a înfăţişat ochilor era incredibil... imposibil: rafturile cu cărţi erau goale şi multe corpuri de bibliotecă fuseseră răsturnate şi zăceau pe jos. Pânze de păianjen le acopereau pe puţinele rămase în picioare. M-am uitat în jos şi mi-am zărit urmele de paşi întipărite în stratul gros de praf. Părea că nimeni nu mai intrase în încăpere de mulţi, mulţi ani. Şi nici urmă de masa pe care aşezaserăm cărţile alese.

Cum se putea aşa ceva, m-am întrebat, din moment ce mă aflasem acolo, împreună cu magistrul meu, chiar în acea dimineaţă?

Mi-am ridicat privirea spre celelalte etaje ale bibliotecii. Lumina aruncată de lumânare nu m-a lăsat să zăresc decât primul etaj de deasupra, care părea să fie în aceeaşi stare de degradare şi neglijenţă.

Dintr-odată am simţit un fior pe şira spinării – presentimentul pe care un al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu îl trăieşte adesea la apropierea a ceva venit din Întuneric – şi, ca de nicăieri, un vânt puternic a pornit să bată. Flacăra lumânării a pâlpâit şi s-a stins, lăsându-mă în beznă.

CAPITOLUL 10

PANICĂ ȘI LAȘITATE

Pentru o clipă, întunericul a părut să pună stăpânire pe odaie. Razele de lună nu puteau pătrunde printre copacii care încercuiau casa şi nicio lumină nu se întrezărea prin uşă sau prin fereastră.

Inima îmi bătea cu putere şi ritmul ei s-a înteţit. Am tras adânc aer în piept pentru a mă linişti şi mi-am dat seama că mă înşelasem – în încăpere *exista* totuşi o sursă slabă de lumină, care venea dinspre unul dintre rafturile dărăpănate, de lângă uşa ovală. Pe el, o carte licărea cu o strălucire roşie nefirească.

Am făcut un pas în faţă. Cartea stătea sprijinită de spatele raftului, cu titlul la vedere. Era *Doomdryte,* grimoarul primejdios pe care magistrul meu dorise să-l distrugă.

Am auzit un mârâit jos venit din dreapta mea şi m-am răsucit pe călcâie. Ceea ce am văzut m-a făcut, fără voie, să mă trag

înapoi. Nişte ochi înspăimântători, malefici, se holbau la mine de pe un chip bestial. Capul creaturii era complet chel, iar urechile lungi, ascuţite la vârfuri şi acoperite de fire de păr lungi şi subţiri. Colţi lungi şi curbaţi îi ieşeau peste buza de jos. O lumină portocalie radia din tot corpul său, uman ca formă şi cu puţin peste un metru optzeci înălţime. Purta cizme grele şi haine jegoase şi zdrenţuite, acoperite de noroi. Avea mâinile de două ori mai late ca ale mele şi fiecare deget se termina cu o gheară lungă şi ascuţită.

Creatura a mârâit din nou şi a făcut un pas spre mine. M-am retras, ţinând toiagul în poziţie defensivă, în diagonală, în faţă. Nu-mi aminteam să fi văzut vreodată aşa ceva. Să-i fi zărit totuşi imaginea în Bestiarul Vraciului? În vreo schiţă făcută după descrierea altcuiva? Ceva vag a început să prindă contur în mintea mea. Dar ce era oare...?

Cu un clinchet am slobozit lama din toiag – era făcută dintr-un aliaj de argint şi avea puteri asupra majorităţii creaturilor Întunericului. De-acum, eram pregătit să resping orice atac, dar ce folos? Creatura s-a mişcat cu o repeziciune incredibilă. O clipă s-a holbat la mine cu ochii săi ameninţători; în secunda următoare trecuse vâjâind pe lângă mine, smulgându-mi toiagul din mână. Mi-am pierdut echilibrul, am căzut în genunchi şi am văzut-o stând în picioare în capătul celălalt al încăperii, cercetându-mi cu atenţie toiagul. Dintr-odată l-a frânt în două şi a azvârlit bucăţile deoparte.

— O armă prăpădită, cu care n-ai fi putut să-mi faci niciun rău, a mârâit bestia. Văd că eşti tânăr. Ceea ce înseamnă că vei avea un gust mai bun decât stăpânul tău!

M-am cutremurat la auzul acestor vorbe. *Gust*? Ce voia să spună? Îl omorâse şi îl devorase pe Vraci? Să fi ajuns eu prea târziu? Groaza m-a năpădit pentru o clipă, dar mi-am lăsat sentimentele deoparte şi m-am silit să mă concentrez, aşa precum mă învăţase magistrul meu.

Brusc mi-a răsărit în minte coniţa Fresque. Casa şi biblioteca arătau acum foarte diferit. Oare creatura să fie de fapt fata, în forma ei adevărată? Să fie Cosmina capabilă să-şi schimbe înfăţişarea? Sau poate că aveam de-a face cu altceva?

Creatura a făcut încet un pas spre mine; urma să mă atace din clipă în clipă.

Aşa că am făcut eu prima mişcare, băgând mâna stângă sub

mantie.

Am scos Sabia Destinului.

O a treia sursă de lumină s-a ivit de îndată, adăugându-se celor radiate de *Doomdryte* şi de creatura cu colţi care mă ameninţa. Provenea de la sabie.

M-am uitat în jos spre ea. Ochii de rubin ai vârcolacului străluceau şi din ei picura sânge, care cădea pe podea. Lama era hămesită.

Mi-am pregătit sabia în timp ce bestia se holba la mine cu ochii ei scăpărători. Brusc, o fâşie de lumină portocalie s-a repezit către mine. Am despicat-o orizontal, lovind mai mult din instinct decât cu pricepere. Poate că am avut şi ceva noroc, căci nu ştiu cum s-a întâmplat, dar am simţit un impact şi sabia aproape că mi-a fost smulsă din mâini. Am izbutit totuşi să n-o las să-mi scape, strângând-o şi mai abitir. Sângele continua să picure din ochii de rubin, dar acum pe tăiş apăruse o pată proaspătă.

Creatura s-a ivit din nou în faţa mea, cu spatele la rafturile rupte. Stătea ghemuită, cu capul aplecat înainte, ţinându-se de umărul din care sângele ţâşnea în valuri. O tăiasem, e adevărat, dar oare o rănisem suficient de tare încât acum să mă aflu în avantaj?

— Unde este magistrul meu? Am întrebat.

Răspunsul a fost un mârâit. Trecuse însă vremea vorbelor. Unul dintre noi trebuia să moară.

Am făcut prudent un pas înainte, apoi încă unul. Chiar dacă o rănisem, creatura era probabil capabilă să se mişte mai iute decât puteam eu reacţiona şi să îmi spintece gâtul înainte să apuc să mă apăr.

Aşa că am invocat unul dintre darurile mele speciale – o abilitate pe care o moştenisem de la mama. Eram în stare să încetinesc scurgerea timpului… să-l fac să se oprească. Era foarte dificil, dar fusesem instruit în mânuirea sabiei de către Grimalkin, vrăjitoarea asasină, care mă pusese să-mi exersez abilitatea în condiţii de luptă.

Concentrează-te! Comprimă timpul! Fă-l să se oprească în loc!

Creatura a atacat din nou, însă de data aceasta m-a găsit cu inima bătându-mi liniştit în piept şi cu atenţia îndreptată către sarcina care mă aştepta. Fâşia de lumină portocalie ce se mişca

spre mine a prins formă. Intenţiile îi erau cât se poate de clare, căci avea gura căscată şi din ea se iveau două seturi de dinţi. Cei din partea de sus erau nişte colţi lungi; cei de jos erau mai mici şi subţiri, ca nişte ace. Îşi ţinea braţele larg deschise, gata să mă strângă într-o îmbrăţişare a morţii.

Concentrează-te! Comprimă timpul! Fă-l să se oprească în loc!

Funcţiona! Începusem să controlez timpul. Creatura se apropia de mine cu paşi din ce în ce mai lenţi.

Corpul îi tremura de nerăbdare, însă abia dacă se mai putea mişca. Acum *eu* am fost cel care s-a repezit la ea. Am ridicat sabia şi am lovit-o cu toată forţa pe care am putut-o aduna în mine – şi cu furia şi îngrijorarea resimţite la auzul veştii despre magistrul meu.

Lama a pătruns în gâtlejul creaturii, retezându-i capul, care s-a prăbuşit cu zgomot pe podea şi s-a rostogolit prin praf până sub rafturile de cărţi. Corpul s-a clătinat şi a făcut încă un pas spre mine, cu sângele şiroind din gâtul spintecat. Apoi a căzut la picioarele mele şi sângele s-a scurs din el într-o băltoacă ce se lăţea văzând cu ochii.

Simţisem un soi de satisfacţie stranie atunci când o lovisem. Aproape ca şi cum tăişul se mişcase odată cu mine; ca şi cum ne contopiserăm în acea lovitură ucigătoare perfectă. Grimalkin mă învăţase cum să mânuiesc arma, dar de atunci lucrurile evoluaseră. Acum ea devenise cu adevărat Sabia Destinului şi împărtăşeam aceeaşi soartă.

Am făcut un pas în spate ca să evit să fiu împroşcat de sânge, dar nu am vârât sabia în teacă. Unele creaturi ale Întunericului au puteri de regenerare formidabile, aşa că trebuia să rămân cu ochii în patru. Totuşi bestia a acţionat altfel de cum mă aşteptam.

Lumina portocalie care emana din interiorul ei s-a ridicat brusc şi a format un arc elicoidal, o spirală care se rotea încet, plutind imediat deasupra corpului, după care s-a năpustit trecând prin zid şi s-a făcut nevăzută.

O duhoare greţoasă de putregai a umplut de îndată încăperea. Corpul aflat la picioarele mele abia se zărea în licărirea ochilor de rubin de pe mânerul sabiei. A început să clocotească şi un abur cu miros acru s-a ridicat din el. M-am dat înapoi şi mi-am acoperit gura cu mâna. Se descompunea foarte

rapid. Ce anume se slobozise din creatură? M-am întrebat eu. Sufletul? Cu ce fel de fiinţă aveam de-a face?

Cu inima grea mi-am amintit ce îmi spusese despre Vraci. Oare să fie *într-adevăr* mort? Nu îmi venea să cred. Am simţit un nod în gât. Nu puteam să plec din casă fără să aflu ce se întâmplase. Trebuia să îl caut pe magistru.

Am aprins din nou mucul de lumânare şi m-am apropiat de cealaltă uşă, aceea care fusese folosită de coniţa Fresque. Presupusesem că dădea spre odăile ei, însă spre surpriza mea m-am pomenit într-o cămăruţă cu scări de piatră, care coborau undeva în beznă.

Ce se afla acolo, jos – o pivniţă? Acolo se dusese ea de fiecare dată când ne lăsase singuri în bibliotecă? Şi clopoţelul unde sunase, pe sub pământ?

Am pornit să cobor scara, cu sabia în mâna dreaptă şi lumânarea ţinută sus, în stânga. Schimbasem ordinea pentru că treptele coborau într-o spirală dispusă în sens invers acelor de ceasornic şi în felul acesta aveam mai mult spaţiu să manevrez sabia. Am numărat treptele şi mi-am dat seama că scara cobora adânc. Ajunsesem deja la patruzeci când treptele s-au lăţit şi am văzut mai jos ceea ce părea a fi podeaua pivniţei. După alte două trepte m-am oprit. În lumina palidă aruncată de lumânare am zărit oase împrăştiate pe jos. O singură privire mi-a fost de ajuns ca să înţeleg că erau oase umane, unele dintre ele acoperite de sânge. Printre alte rămăşiţe se aflau un craniu şi o parte dintr-un antebraţ. Mă aflam în vizuina creaturilor ce se hrăneau cu sânge şi cu carne de oameni. M-am întrebat dacă vreunul dintre oase îi aparţinea magistrului meu.

Dintr-odată, o idee mi-a încolţit în minte, aceea că bestia pe care o nimicisem putea să nu fie singura aflată acolo. Poate coniţa Fresque mă aştepta în beznă, gata să se repeadă asupra mea.

Pe urmă am auzit un zgomot şi o pală rece de vânt mi-a stins din nou lumânarea. Am rămas nemişcat, cu răsuflarea tăiată, după care am vârât mucul în buzunarul pantalonilor. Am strâns sabia cu ambele mâini şi m-am ghemuit în poziţia de apărare. Sabia a pornit iar să sclipească şi, pe măsură ce ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, am zărit puncte roşii de lumină îndreptându-se spre mine. Erau o duzină, poate şi mai multe. Am auzit un mârâit în dreapta; un altul deasupra capului. Am

început să tremur şi lumina roşie-rubinie ce emana din sabie a pălit iute. Ceea ce vedeam erau ochi – prea mulţi ochi! Câte creaturi ale Întunericului mă înconjuraseră?

Panicat, m-am întors şi am urcat în goană scara, îndepărtându-mă de primejdie. Am străbătut orbecăind biblioteca, lovindu-mă de rafturi, simţind lemnul putred cum scârţâie sub cizme. Groaza a sporit când nu am găsit uşa din prima încercare, dar sabia a licărit o dată, scurt, pentru a-mi arăta calea. M-am grăbit să ies pe hol şi din casă.

Când am ajuns pe cărare, am luat-o la fugă. Am auzit din nou zgomote, ca şi cum o creatură mare se ţinea după mine. Am alergat şi mai iute şi curând am lăsat în urmă Drumeagul Cotit şi am pornit să traversez în goană străzile pustii.

Nu m-am oprit până ce nu am trecut podul. Dar chiar şi mai apoi, tot nu m-am simţit în siguranţă şi, după ce mi-am recăpătat suflul, am pornit la drum, îndepărtându-mă de Todmorden. În timp ce mergeam m-am gândit la Judd. Ce rol jucase el în toată tărăşenia aceea? Venise la noi, la Chipenden, pentru a ne grăbi vizita la Todmorden. Cu siguranţă că ştiuse în ce necaz ne băga. Am simţit amărăciune şi mânie. Se număra şi el printre acei foşti ucenici ai Vraciului care îl trădaseră, trecând de partea Întunericului?

Ajuns la marginea mlaştinii, am băgat sabia în teacă, m-am târât sub un pâlc de păducei şi, stors de puteri, am alunecat într-un somn adânc, fără vise.

Când m-am trezit, soarele era deja sus pe cer. Aveam gura uscată şi mădularele mă dureau, dar lucrul cel mai rău era senzaţia de ruşine care mă copleşea. Fugisem ca să mă pun la adăpost de primejdia care mă pândea în pivniţă. Nu, nu doar fugisem, ci voisem cu tot dinadinsul să scap de pericol şi o luasem la goană, cuprins de panică şi laşitate. De mai bine de trei ani slujeam ca ucenic de vraci şi în nicio altă ocazie nu mă purtasem atât de ruşinos. Avusesem de-a face cu creaturi înfiorătoare ale Întunericului şi întotdeauna găsisem puterea de a le înfrunta. Deci ce anume fusese diferit de această dată? Tot ce mi-a venit în minte era că anii aceia trăiţi în spaimă, în luptă cu Întunericul şi în primejdie continuă mă ajunseseră, în fine, din urmă. Oare curajul să mă fi părăsit cu totul? Şi dacă da, cum aveam să-mi mai îndeplinesc îndatoririle de vraci?

Mai era şi altceva, încă şi mai rău. Dacă magistrul meu era

totuşi în viaţă, iar eu îl lăsasem de izbelişte? Nu merita – nici pe departe – un astfel de tratament. M-am săltat în picioare şi am pornit încet înapoi spre Todmorden. De data aceasta nu aveam să mai dau bir cu fugiţii.

CAPITOLUL 11

BESTEMUL VRĂJITOARELOR DIN PENDLE

Se apropia miezul zilei, dar nici urmă de tarabă ori de vânzător ambulant; puţini oameni ieşiseră din case în partea aceea, dinspre apus, a târgului. În timp ce străbăteam străzile înguste am numărat mai puţin de o duzină, iar ultimul dintre ei, bătrânul gentleman cu baston cu care vorbisem în ziua dinainte, a traversat şontâc-şontâc drumul ca să nu dea ochii cu mine. M-am apropiat de râu şi l-am văzut pe domnul Benson stând în căruţă, printre copaci, la oarecare distanţă de pod.

— Unde-s cărţile alea de care mi-ai zis? Mă întâmpină el. Nu vreau să-mi irosesc toată ziua din pricina ta. Ar fi trebuit să le găsesc aici, în teancuri, gata să fie transportate. Caii mei au început să dea semne de nelinişte.

Preţ de o clipă m-am gândit să-i cer să mai rămână, în caz că magistrul ar fi fost rănit şi ar fi avut nevoie să fie dus cu căruţa, dar mi-am dat seama că ar fi fost o pierdere de vreme. Cei doi cai îşi rostogoleau ochii în cap şi asudau deja prea tare. Trebuia să mă descurc singur.

— Îmi pare rău, i-am răspuns, dar nu va fi niciun transport de cărţi astăzi – uite, ia ăştia ca răsplată pentru deranjul tău.

Am vârât mâna în buzunarul pantalonilor şi am scos câteva monede pe care i le-am întins.

— Asta e tot? Mă întrebă el furios, smulgându-mi-le din mână. Nici nu merita să mă scol din pat pentru atâta lucru!

A şfichiuit caii de două ori cu biciul, a întors căruţa şi a pornit înapoi fără să se ostenească să arunce vreo privire în spate.

M-am îndreptat spre râu, însă când am ajuns la podul dărăpănat m-a cuprins un fior de teamă. De cealaltă parte a lui mă aşteptau slujitorii Întunericului şi, dacă era să mă iau după ochii care licăriseră în pivniţă, erau o grămadă – cu mult prea mulţi pentru a putea să îi înfrunt de unul singur. Totuşi nu aveam încotro.

Trebuia să aflu ce se petrecuse cu magistrul meu, altfel nu

aveam să-mi găsesc niciodată linişte a.

Am făcut un pas, apoi un altul. Am continuat să îmi aşez picioarele unul în faţa celuilalt până ce am ajuns pe malul dinspre răsărit. Era ziua în amiaza mare, mi-am zis eu, şi soarele strălucea sus pe cer. Vrăjmaşii mei erau nevoiţi să se ascundă în beznă, undeva pe sub pământ. Atât timp cât nu mă adăposteam de razele de soare, urma să fiu în siguranţă. Şi totuşi nu asta ar fi fost cazul să fac? Trebuia cu orice chip să-l găsesc pe Vraci. Şi, la un moment dat, să cobor în pivniţă ca să îl caut.

Am pornit să urc Drumeagul Cotit către casa coniţei Fresque. În timp ce mergeam, mi-am amintit altceva – un alt eşec, o altă sustragere de la îndatoririle mele. Când fugisem din casă ar fi trebuit să iau cu mine *Doomdryte* şi să îl distrug. Magistrul meu asta ar fi făcut, negreşit. Mi l-am închipuit dojenindu-mă pentru greşeala mea. Oare aveam să îi mai aud vreodată glasul?

Dincolo de copaci domnea bezna, numai că de această dată niciun zgomot nu mai venea în urma mea. Am zărit casa şi uşa, care nu mai era deschisă. Am ocolit copacul, am scos Sabia Destinului din teacă şi am bătut cu ea în uşă.

Aproape de îndată am auzit sunet de paşi apropiindu-se. Uşa s-a deschis şi coniţa Fresque s-a ivit în prag şi a arătat spre sabie, încruntându-se.

— Pune-o înapoi în teacă! Mi-a cerut ea. Atâta vreme cât îţi voi sta alături, nu vei avea nevoie de ea.

Am şovăit şi un zâmbet i-a apărut pe buze, însă ochii ei mă priveau în continuare cu asprime. Era tot tânără şi drăguţă, ca mai înainte, dar acum un aer poruncitor i se desluşea în purtări – ceva ce ascunsese până atunci.

— Ai încredere în mine, mi-a spus pe un ton uşor îndulcit. Intră, rogu-te. De data aceasta, cum îmi vei trece pragul de bunăvoie, te vei afla sub oblăduirea mea.

Ce puteam să fac? Era o tânără atrăgătoare, însă ştiam că se aliase cu forţele Întunericului. Pe de o parte îmi venea să o împing şi să pătrund cu forţa în casă; pe de altă parte, era mai prudent să îi accept oferta, ca să rămân în siguranţă. Astfel, puteam să găsesc răspunsuri la întrebările care mi se învălmăşeau în cap.

Mi-am vârât sabia în teacă şi zâmbetul i s-a lăţit pe chip şi i-a cuprins şi ochii.

— Intră liber şi te vei afla în siguranţă! A zis dându-se

deoparte ca să îmi facă loc. Urmează-mă, a adăugat conducându-mă pe hol, către bibliotecă.

Lambriul era acum curat şi strălucea, iar casa mirosea plăcut. Biblioteca arăta exact ca atunci când o văzusem prima oară, împreună cu Vraciul, cu rafturile ordonate şi umplute până la refuz cu cărţi. Iar cărţile pe care le aleseserăm noi doi se aflau pe masă. O puternică magie neagră, de un fel sau altul, acţionase acolo.

O schimbare se petrecuse totuşi în încăpere, o schimbare care m-a făcut să mă opresc în prag. În mijlocul podelei zăcea un schelet. Oasele erau galbene-maronii şi vechi iar capul lipsea. Am aruncat o privire în dreapta mea şi am zărit craniul trântit lângă un corp de bibliotecă. Alături se afla toiagul meu rupt. Erau probabil rămăşiţele creaturii pe care o ucisesem.

— Era partenerul meu, a spus coniţa Fresque arătând spre schelet. Am trăit împreună fericiţi mulţi ani, până ce tu l-ai omorât, noaptea trecută!

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, i-am răspuns eu străduindu-mă din răsputeri să-mi păstrez cumpătul. Însă a fost o luptă pe viaţă şi pe moarte. Şi cred că el l-a ucis pe magistrul meu, John Gregory.

— E drept, intenţiona să te omoare, dar te înşeli dacă îţi închipui că e mort. Nu l-am pierdut *cu totul* – doar corpul în care sălăşluia de ani întregi. Cât de curând îşi va găsi o altă gazdă – una care sper că va fi pe placul meu! A adăugat fata cu un zâmbet. Şi pe urmă, ca să se răzbune pentru ceea ce i-ai făcut, va veni după tine, ca să-ţi ia *ţie* capul!

— Ce fel de fiinţă eşti? Am întrebat-o.

— Sunt strigoaie, răspunse ea, aşa se cheamă partea feminină a celor care sunt ca mine. Partenerul meu este strigoi. Venim din Transilvania, o provincie din România. Numele înseamnă „dincolo de pădure”. Suntem demoni.

— Unde e Judd Brinscall? Am întrebat-o. Ce rol a jucat el în toată povestea asta? Şi de când a devenit slujitor al Întunericului?

— Asta nu te priveşte pe tine. Moartea îi este aproape. Viaţa lui se măsoară de acum în nopţi, poate chiar în ore.

— Şi asta e răsplata pe care a primit-o pentru că ne-a trădat?

Coniţa Fresque s-a încruntat şi a strâns din buze. Era limpede – nu avea de gând să îmi răspundă. Aşa încât, în pofida

îngrijorării crescânde pe care o simţeam faţă de soarta Vraciului, am rămas calm şi i-am pus o altă întrebare, hotărât să aflu tot ce-mi stătea în putinţă şi să adun cât mai multe informaţii, aşa cum ar fi făcut magistrul meu.

— De ce aţi venit aici? Am întrebat-o.

— Din mai multe motive, dar tot ce trebuie să ştii e că mult timp am trăit fericiţi împreună şi ne-am ţinut deoparte, amestecându-ne cât mai puţin în treburile localnicilor. Apoi mi s-a ordonat să vă ademenesc aici pe tine şi pe magistrul tău.

— Ţi s-a ordonat? De către cine?

— La asta nu pot să-ţi răspund. Mulţi dintre ai noştri, din România, trăiesc acum aici. Majoritatea au venit foarte de curând. Unii dintre ei au puteri atât de mari încât nu am încotro, trebuie să mă supun lor. Pot să invoce o fiinţă înfiorătoare, capabilă să mă şteargă într-o clipă de pe faţa pământului.

— De ce am fost ademeniţi să venim încoace? Ca să ne ucideţi? L-ai omorât pe magistrul meu şi acum mi-a venit mie rândul! Am strigat dând să apuc sabia.

— Scoate sabia şi nu te vei mai afla sub oblăduirea mea! Mi-a retezat vorba coniţa Fresque. Magistrul tău nu este mort, dar are nevoie disperată de ajutorul tău. Linişteşte-te şi te voi conduce la el.

Am luat mâna de pe sabie şi am încuviinţat din cap. Strigoaia a arătat spre uşa ce ducea spre treptele ce coborau în pivniţă.

— Acolo e, a spus păşind spre scară.

A deschis uşa şi, cu mare fereală, am urmat-o, intrând în holişor. Se schimbaseră multe din noaptea de dinainte. Treptele erau acum curate, iar pe zidurile vopsite în verde nu mai atârnau pânze de păianjen. Torţe stăteau prinse în nişte console aşezate la intervale regulate, aşa că drumul era bine luminat. Oare Vraciul coborâse acolo noaptea trecută şi rămăsese captiv în beznă, înconjurat de creaturile Întunericului? M-am întrebat. Aş fi putut să stau şi să-l ajut. În schimb, fugisem panicat. Mă ruşinam de purtarea mea, atât de greu de explicat. Un nod mi s-a pus în gât când mi-am amintit blestemul vrăjitoarelor din Pendle, pe care îl folosiseră o dată împotriva Vraciului: *Vei muri în catacombe întunecate şi niciun prieten nu-ţi va sta alături!*

Am ajuns la dalele din piatră de pe podeaua pivniţei. Singura piesă de mobilier din odaie era o masă din lemn, pe care se afla o cutie neagră mare, cu capacul prins în balamale. Pe capac era

gravată în argint imaginea unei creaturi pe care am recunoscut-o pe loc. La vederea ei am îngheţat.

Era un vârcolac. Dar de ce să fie gravat pe capac imaginea unui cap de vârcolac? Asta m-a dus cu gândul la coperta volumului *Doomdryte* şi la mânerul sabiei mele.

M-am cutremurat. Totul prevestea ceva rău şi inima a pornit să-mi bubuie în piept. Coniţa Fresque s-a îndreptat direct spre cutie şi a ridicat capacul.

— Uite-l pe magistrul tău, a zis.

În cutie se afla capul Vraciului.

CAPITOLUL 12

MAI RĂU DECÂT MOARTEA

Inima mi s-a strâns ca într-un cleşte şi un val de tristeţe m-a năpădit. Aflat în stare de şoc, nu am reuşit să scot nicio vorbă. M-am simţit amorţit, incapabil să accept ceea ce vedeam cu ochii mei. Strigoaia mă minţise. Îl uciseseră pe Vraci.

— Poate să vorbească, spuse ea, dar e în mare suferinţă şi fără îndoială că se roagă să fie eliberat. De ce nu încerci să vorbeşti cu el?

De cum a terminat de zis acestea, pleoapele Vraciului au prins să tremure şi ochii i s-au îndreptat spre mine. Gura i s-a deschis şi a dat să vorbească, dar nu a reuşit decât să croncăne şi o dâră de sânge i s-a prelins pe bărbie. O grimasă de durere i-a schimonosit faţa şi a închis din nou ochii.

— Asta ca pedeapsă pentru ceea ce i-aţi făcut Necuratului voi şi aliaţii voştri, zise coniţa Fresque. Magistrul tău nu-şi va găsi liniştea până ce nu vei face ceea ce-ţi voi porunci. Pentru a-i elibera sufletul va trebui să-i arzi capul, pe care ţi-l voi da doar dacă îmi aduci la schimb capul Necuratului.

Vraciul a mormăit şi a deschis iarăşi ochii. A murmurat ceva de neînţeles, aşa că m-am aplecat şi mi-am aşezat urechea lângă buzele lui.

A părut că se îneacă şi ochii i s-au rostogolit în cap, apoi însă şi-a dres glasul şi s-a silit să vorbească.

— Ajută-mă, băiete! A bâiguit el. Salvează-mă de aici. E de nesuportat – mai rău decât moartea. Am dureri. Dureri îngrozitoare. Te rog, eliberează-mă!

Lumea a părut că se învârte cu mine. Copleşit de tristeţe,

aproape că m-am prăbuşit.

— Cum ai putea să-ţi laşi magistrul să rămână în starea asta jalnică chiar şi o clipă mai mult decât este necesar? A întrebat coniţa Fresque. Am aflat de vrăjitoarea care păzeşte capul Necuratului. Se numeşte Grimalkin. Cheam-o. Ademeneşte-o aici şi ţi se va permite să-ţi slobozeşti magistrul din acest chin.

Stomacul mi s-a strâns ghem la auzul acestei porunci. Pentru a-l nimici pe Necuratul trebuia să o sacrific pe Alice; acum slujitorii lui îmi cereau moartea lui Grimalkin, o altă aliată. Dar trădarea lui Grimalkin nu ar fi fost decât prima dintre urmările înapoierii capului Diavolului. Slujitorii lui aveau să îi ia capul şi să îl ducă în Irlanda, ca să îl reunească acolo cu corpul lui, pe care aveau să-l slobozească din puţul de la Kenmare. Iar el avea să vină după mine şi după Alice şi să ne înşface, ducându-ne cu el în Întuneric, vii sau morţi. Ideea mă îngrozea, însă datoria mea era cât se poate de limpede în aceste circumstanţe: ceea ce trebuia să fac era să apăr interesele oamenilor din Comitat. Nu aveam dreptul să permit Necuratului să se întoarcă pe Pământ – pentru a-l transforma curând într-un loc mai întunecat şi mai lipsit de speranţă. Nu, aşa ceva nu puteam face. Dar puteam să smulg din pivniţă prin forţă capul Vraciului, pentru a-i reda liniştea.

Am scos sabia din teacă.

O pală îngheţată de vânt s-a abătut de îndată peste încăpere şi toate torţele s-au stins. Am zărit ochi holbându-se la mine în beznă. Perechile de ochi licăreau roşii, aşa cum o făcuseră şi în noaptea de dinainte – numai că acum erau şi mai multe şi în jur am auzit mormăituri ameninţătoare şi zgomote ca de gheare râcâind pe dalele de piatră. M-am răsucit, pregătit să mă apăr, dar am văzut că eram încercuit. De unde răsăriseră? M-am întrebat.

Îmi era frică. Erau prea multe creaturi. Ce şanse aveam să le înving?

— Nu e prea târziu! A şuierat coniţa Fresque din întuneric. Pune imediat sabia deoparte şi te vei afla din nou sub oblăduirea mea.

Cu mâini tremurătoare am dat să vâr sabia în teacă. Mi-a luat trei încercări, dar când am izbutit, ochii roşii s-au făcut nevăzuţi, râcâitul a încetat şi torţele s-au aprins din nou, umplând pivniţa cu lumina lor galbenă.

— O clipă dacă mai ezitai şi ar fi fost prea târziu, a zis coniţa Fresque închizând capacul cutiei şi răsucindu-se ca să iasă din odaie. Urmează-mă! Acum, că ai tras sabia din teacă, nu mai e sigur pentru tine să stai prea mult aici, sub pământ. Puterea mea de a te proteja este limitată.

A luat-o înainte pe scările care duceau spre bibliotecă.

— Cheam-o degrabă pe vrăjitoarea asasină, m-a prevenit ea. Ne-am oferit să-ţi dăm capul magistrului tău în schimbul capului Necuratului, dar asta trebuie să se întâmple cât mai curând cu putinţă. Cu fiecare zi ce trece, calvarul stăpânului tău se va prelungi. Avem puterea de a-l supune unor chinuri de neînchipuit.

— Unde sunt rămăşiţele trupului său? Am întrebat copleşit de suferinţă la gândul a ceea ce păţise Vraciul. Aş vrea să le îngrop.

Ştiam că pentru a-i elibera spiritul trebuia să-i ard capul, dar îngroparea celorlalte rămăşiţe pământeşti ale sale avea să mă ajute să mă simt ceva mai bine.

Biserica nu avea să permită înmormântarea unui vraci în pământ sfinţit, dar poate reuşeam să găsesc un preot înţelegător, care să spună o scurtă rugăciune şi să se înduplece să îl îngrop pe magistrul meu undeva în apropierea unui cimitir. Dar şi această speranţă mi-a fost repede curmată.

— Asta nu este posibil, a răspuns coniţa Fresque cu răceală în glas. Restul trupului său nu ne era de niciun folos, aşa că l-am dat hrană unor moroi. Moroii sunt nişte spirite hămesite, a căror foame trebuie astâmpărată.

Dezgustat şi spumegând de furie, m-am răsucit pe călcâie şi am ieşit din casă fără un cuvânt. M-am îndreptat spre malul râului, am traversat podul şi m-am aşezat sub copaci, ca să cuget la cele întâmplate şi să îmi cântăresc opţiunile.

Gândul la suferinţele pe care le îndura magistrul meu era de nesuportat – fusese supus unor cazne inimaginabile. Totuşi îndatoririle mele erau clare: pentru moment nu puteam face nimic pentru el. Cum să o păcălesc pe Grimalkin şi să o ademenesc aici, lăsând capul Necuratului să cadă în mâinile strigoaiei şi ale aliaţilor săi, când eu trebuia să-l ţin pe Diavol cât mai departe de ei şi între timp să caut o cale de a-l nimici pentru totdeauna?

Nu ştiu cât de mult am stat acolo, chibzuind la opţiunile limitate pe care le aveam, dar ştiu că la un moment dat am

plâns gândindu-mă la Vraci, care slujise bine Comitatul şi suferise mult pentru a-l apăra de rele. Iar pentru mine fusese mai mult decât un mentor; îmi devenise prieten. Merita un sfârşit mai bun. Sperasem ca, pe măsură ce mă apropiam de capătul anilor de ucenicie, să îl determin să renunţe la o parte din povara îndatoririlor, pe care să o preiau eu, până ce avea să se retragă cu totul. Acum viitorul nostru împreună ne fusese furat. Eram singur şi simţământul care mă încerca era deopotrivă unul de tristeţe şi de spaimă.

Într-un final am ajuns la o decizie şi m-am întors la han. Am urcat în odăiţa mea şi am luat din desaga Vraciului o bucăţică de brânză şi atâţia bani cât să plătesc pentru găzduire. Am lăsat amândoi desagii în cameră, am încuiat-o şi am coborât.

Hangiul s-a încruntat la mine când m-am apropiat, dar faţa i s-a luminat atunci când i-am lăsat să cadă o monedă de argint în palmă.

— Asta e de ajuns pentru încă două nopţi, i-am spus.

— Ţi-ai găsit stăpânul? M-a întrebat el.

Nu i-am răspuns şi am dat să plec, dar a strigat după mine.

— Dacă nu s-a întors până acum înseamnă că e mort, băiete. Şi vei sfârşi şi tu la fel ca el dacă nu vei pleca de îndată acasă!

M-am întors la pod şi am îmbucat din brânză, pe care am udat-o cu câteva înghiţituri de apă rece din râu. Între timp, gândul m-a purtat la casa coniţei Fresque. Cum se putea ca ziua să fie curată şi ordonată, cu biblioteca gemând de cărţi, iar noaptea să pară distrusă şi murdară? O magie neagră deosebit de puternică acţiona acolo – o vrajă a iluziei.

Prin urmare, care era adevărata faţă a acelei case – cea din timpul zilei ori cea din timpul nopţii? Vracii erau deprinşi să îşi dezvolte instinctele şi să se încreadă în ele, iar instinctul meu îmi spunea că starea de ruină era cea adevărată.

Ce m-ar fi sfătuit magistrul să fac? M-am întrebat eu. Şi răspunsul s-a ivit de îndată. M-ar fi sfătuit să am curaj şi să mă port aşa cum se cuvine unui vraci! Să-mi las frica deoparte. Aveam să pătrund cu forţa în casă, pentru a lua de acolo capul Vraciului şi a-i dărui astfel pacea pe care o merita. Şi pentru asta eram gata să folosesc Sabia Destinului. Aveam să curăţ pivniţa aceea abjectă şi să omor toate creaturile Întunericului care sălăşluiau în ea. Voi ataca noaptea, atunci când lucrurile erau exact aşa precum păreau a fi.

Sosise clipa să încetez cu teama. De acum încolo, *eu* eram vânătorul.

CAPITOLUL 13

NU VOI APUCA ZORII ZILEI

Imediat ce s-a lăsat întunericul am pornit să urc din nou Drumeagul Cotit. În timp ce mergeam, mă gândeam la ceea ce mă aştepta la capătul său. Bestiarul Vraciului se întorsese la Chipenden – avea să fie prima carte din noua bibliotecă – aşa că îl puteam folosi ca sursă de referinţă. Disperat, m-am chinuit să-mi amintesc tot ce citisem despre creaturile româneşti ale Întunericului.

Strigoii şi strigoaiele, după cum se numeau ei în varianta masculină, respectiv feminină, erau nişte demoni. Lucrau şi trăiau în perechi. Bărbatul ocupa corpul unei persoane moarte şi era nevoit să se ascundă ziua de lumina soarelui, care îl putea distruge. Femeia, în schimb, ocupa corpul unei persoane vii şi stătea de veghe pe timpul zilei. Coniţa Fresque fusese negreşit cândva o tânără drăguţă ca oricare alta, dar acum corpul îi era posedat de o creatură nocivă a Întunericului. Îi decapitasem partenerul, însă ea îmi spusese că asta nu însemna sfârşitul lui. În mod normal, uciderea unui demon cu o sabie din aliaj de argint îi aducea pieirea, însă aceşti demoni din România păreau deosebit de puternici. Îl văzusem pe strigoi părăsindu-şi gazda moartă; de-acum urma să-şi caute o alta. Iar după ce o va găsi, va veni după mine. Cum să-i pun capăt vieţii, odată pentru totdeauna? M-am întrebat. Răspunsul se lăsa aşteptat; aveam de-a face cu prea multe necunoscute.

Mai era şi altceva la mijloc, un lucru încă şi mai neliniştitor. Coniţa Fresque îmi spusese că i se poruncise să ne ademenească în casa ei – i se poruncise de către alte forţe, capabile să invoce o fiinţă înfiorătoare care să „o şteargă într-o clipă de pe faţa pământului”. Despre ce putea fi vorba? Exista vreo menţiune despre o astfel de creatură undeva în Bestiarul Vraciului? Nu-mi aminteam aşa ceva. România păruse dintotdeauna un loc îndepărtat şi nici prin cap nu îmi trecuse vreodată că creaturile Întunericului care sălăşluiau acolo puteau fi atât de periculoase. Drept urmare, am parcurs în grabă datele privitoare la ele şi mai degrabă am răsfoit capitolul în loc să îl

studiez, ca să îl reţin pentru a-mi fi de ajutor pe viitor. Am clătinat din cap, supărat pe mine însumi. De acum încolo trebuia să fiu mai atent şi să încep să mă port ca un vraci în toată puterea cuvântului, nu ca un simplu ucenic.

Mă apropiam din nou de tunelul întunecat format de copaci. Abia dacă făcusem vreo zece paşi pe cărarea care ducea spre casă, când am auzit iarăşi în dreapta zgomotul acela care mă tulburase de fiecare dată.

M-am oprit, iar cel care venea după mine, oricine ar fi fost el, s-a oprit imediat, însă i-am auzit respiraţia greoaie. Aveam de ales: fie continuam să înaintez pe cărare până ce ajungeam la uşa de intrare în casa strigoaiei, fie mă opream şi înfruntam creatura.

Am scos sabia din teacă fără să mai stau pe gânduri. Ochii rubinii ai Sabiei Destinului au prins pe loc să strălucească, iluminând fiinţa ce se afla în faţa mea. Un urs uriaş se îndrepta greoi spre mine, înaintând în patru labe. Dintr-odată s-a ridicat pe labele din spate, dominându-mă cu înălţimea lui, şi am putut să-i zăresc limpede ghearele. Arătau ca nişte pumnale curbate şi păreau ascuţite ca un brici, capabile să sfâşie în bucăţi o fiinţă umană. Era un urs extrem de puternic care putea, negreşit, să-mi curme viaţa în câteva clipe. A căscat botul larg şi a scos un răget, cu saliva picurându-i dintre dinţi, şi i-am simţit duhoarea respiraţiei. Am ridicat sabia, pregătit să îl înfrunt.

Apoi, deodată, mi-a venit o altă idee.

Am făcut trei paşi în spate, ajungând din nou pe cărare. Ursul a revenit de îndată pe patru labe. S-a holbat la mine încordat, dar fără să mă atace. Mi-am amintit că fusesem prevenit să nu mă îndepărtez de pe cărare din pricina urşilor. Dacă rămâneam pe potecă aveam oare să fiu în siguranţă? M-am întrebat.

Am băgat sabia în teacă şi am pornit din nou spre casă. Ursul m-a urmat dar nu a făcut niciun gest de atac. Era pesemne un soi de paznic care dădea raiduri prin zonă în beneficiul coniţei Fresque, la fel ca duhul domestic care păzise cândva casa din Chipenden a Vraciului. Şi pe urmă un cuvânt mi-a venit în minte: *moroii.*

Coniţa Fresque îmi spusese că trupul neînsufleţit al Vraciului fusese dat drept hrană unor moroi. Îmi aminteam cumva, destul de vag, că citisem câte ceva despre moroi în Bestiar. Erau spirite vampirice care îşi găseau uneori sălaş în scorburi de

copaci. Puteau poseda corpuri de animale – gazdele lor preferate erau urşii. Vânau fiinţe umane şi le zdrobeau oasele, ucigându-le, după care le târau la ele în vizuini. Razele soarelui le puteau distruge, aşa că în străinătate nu fuseseră niciodată văzute bântuind ziua în amiaza mare. Pe urmă mi-am mai amintit ceva: moroiul trăia adesea sub controlul unei perechi de strigoi şi strigoaie. Deci nu mă înşelasem. Coniţa Fresque folosea un spirit pe post de paznic.

Şi totuşi, de ce nu-i ataca moroiul pe cei care umblau pe potecă? Răspunsul l-am ghicit pe loc. Deoarece cărarea în sine nu avea nevoie să fie păzită. Toţi cei ce o foloseau erau cunoscuţi de către locatarii casei. Cărarea era drumul sigur pentru aceia care erau bineveniţi înăuntru.

În clipa aceea mi-am dat seama că nu avea niciun rost să îl înfrunt pe moroi. În casă mă aşteptau o mulţime de vrăjmaşi. Atât timp cât nu mă abăteam de la cărare, aveam să fiu în siguranţă şi să îmi cruţ forţele. Am înaintat cu şi mai mare grabă şi, pe măsură ce mă apropiam de casă, l-am auzit pe urs cum se îndepărta printre copaci.

Uşa era deschisă, aşa că am scos sabia din teacă şi am păşit înăuntru. De data aceasta nu mi-am mai irosit vremea cu mucul de lumânare şi cutia de iască – eram pregătit să dau imediat ochii cu duşmanii. Curajul mă însufleţea şi asta a fost de ajuns pentru ca ochii rubinii ai Sabiei Destinului să prindă viaţă, aruncând o rază roşie care a luminat coridorul.

Am trecut de a doua uşă; mă aşteptam să văd biblioteca stricată, golită de cărţi şi acoperită de pânze de păianjen. În schimb, am zărit zeci de globuri roşii care sclipeau în beznă.

La început am crezut că sunt perechi de ochi – creaturile Întunericului, gata să se repeadă la mine. Dar după o clipă am înţeles că mă holbam la propria reflexie – sau mai degrabă la ochii rubinii de pe mânerul sabiei mele. Biblioteca dispăruse cu totul; mă aflam într-o sală a oglinzilor, fiecare dintre ele montată într-o ramă din fier ornamentată, de cel puţin trei ori mai mare decât mine.

Cu mare grijă am făcut un pas în interiorul încăperii, apoi un altul. Oglinzile erau toate îndreptate spre mine, aşezate una în spatele alteia, ca un pachet de cărţi de joc rezemat de ambele ziduri. La început, toate au reflectat aceeaşi imagine a mea. Ceea ce vedeam era un tânăr îmbrăcat în mantia cu glugă a

unui ucenic de vraci, dar nu ţinând în mână toiagul lui obişnuit, ci ghemuit, cu sabia în mână, pregătit de atac.

Apoi suprafeţele oglinzilor au prins să se unduiască şi imaginile să se schimbe. Acum nişte chipuri malefice, pline de cruzime se holbau la mine, de parcă erau gata să se năpustească şi să mă sfâşie pe loc. Unele păreau să lălăie o melodie; altele stăteau cu gurile căscate, ca şi cum ar fi scos nişte răgete animalice. Dar nu erau decât nişte imagini şi atriumul era în fapt cufundat în tăcere. Însă după aceea chiar am *auzit* un zgomot şi m-am răsucit pe călcâie, pregătit să înfrunt cine ştie ce creatură primejdioasă, dar nu era decât un şoricel care s-a făcut iute nevăzut în beznă, zvâcnind din coadă.

M-am întors cu faţa spre oglinzi, am răsuflat adânc şi am privit cu atenţie imaginile. Acum ele înfăţişau chipuri sălbatice de femei cu părul încâlcit şi plin de spini; feţe întunecate, cadaverice; fiinţe care, cu siguranţă, se târâseră afară din morminte. Erau oare strigoaie? Atunci de ce nu-şi aleseseră gazde mai tinere, precum coniţa Fresque? Aveau un lucru în comun – buzele înroşite de sânge. M-am întrebat dacă nu cumva erau un alt tip de creaturi ale Întunericului. Îmi aminteau de vrăjitoare.

De un lucru eram sigur: nu-mi mai era teamă. În schimb eram furios! Mai avusesem de-a face cu ochi care se holbaseră înspăimântător la mine din oglinzi. Tot ce îmi doream era ca aceia pe care îi vedeam acum să aibă substanţă, ca să îi pot doborî cu sabia mea. În lipsă de ceva mai bun, am făcut un lucru prin care nu am realizat cine ştie ce, dar mi-am slobozit furia şi m-am simţit ceva mai bine.

Cu sabia în mână, am păşit în faţă şi, răsucindu-mă spre stânga, dreapta şi apoi iarăşi stânga, am împărţit lovituri, plesnind pe rând oglinzile pe lângă care treceam. Au urmat trosnete şi pârâituri de sticlă spartă şi cioburile au ţâşnit în sus, căzând apoi ca nişte piese de argint la picioarele mele; bezna s-a aşternut peste fiecare imagine unduitoare. Am zdrobit şi ultima oglindă şi ochii rubinii ai Sabiei Destinului au continuat să îşi reverse lumina roşie. Însă când am păşit dincolo de ultima ramă de oglindă spartă, am încremenit cuprins de disperare.

În locul uşii care dădea spre scara ce cobora în pivniţă m-a întâmpinat un zid gol. Eram pregătit să-mi tai calea cu forţa pentru a ajunge jos şi a-mi elibera magistrul din chinuri. Şi

pentru asta îmi dădeam şi viaţa, dacă era cazul.

Numai că mă înşelasem în privinţa casei. Presupusesem că adevărata sa stare era aceea din timpul nopţii. Acum ştiam că magia care fusese folosită era mai complicată de atât. Casa avea putinţa de a se schimba perpetuu. Rămăşiţele Vraciului stăteau acum ascunse; nu mai puteam face nimic pentru a-i slobozi sufletul.

Păcălit şi furios, am pornit înapoi. Am părăsit casa cu formă schimbătoare şi am mers pe potecă printre copaci. De data aceasta ursul posedat de moroi nu s-a mai apropiat de mine. Am parcurs străzile, dar fără a trece râul, după care m-am aşezat printre copaci, lângă pod.

Sabia sau toiagul puteau fi folosite pentru a lupta cu duşmanul atunci când el se înfăţişa înaintea ta, însă astfel de arme nu îmi erau pe moment de niciun ajutor. Trebuia să-mi folosesc creierul. Trebuia să chibzuiesc.

Îmi era însă imposibil. Gândul la starea deplorabilă la care fusese redus magistrul meu mă tulbura adânc. Nu îmi puteam scoate din minte imaginea capului său retezat. De fiecare dată când închideam ochii, imaginea revenea, bântuindu-mă. Am simţit o strânsoare în piept şi m-am silit să-mi curm lacrimile ce ameninţau să-mi izvorască din ochi. John Gregory nu merita să-şi sfârşească viaţa în acest fel. *Trebuia* să-l ajut. *Trebuia* să fac ceva ca să-l eliberez.

Nu puteam sta locului şi m-am ridicat în picioare. Mai urcasem dincolo de mlaştini, spre partea dinspre apus a Todmordenului, dar până în locul unde mă aflam acum nu ajunsesem niciodată. Poate că nu strica să caut un punct bun de observaţie. Dacă mai exista şi un alt drum spre casă – o altă intrare? Mi-am zis. Sau poate o altă clădire, unde era ţinut acum ostatic magistrul meu?

M-am întors pe străzile înguste şi am găsit o cărare ce urca pieptiş dealul. Am înaintat pe sub copaci; într-un târziu am ajuns la o poartă bătută în cinci drugi din lemn. Am sărit peste ea şi am traversat o păşune, după care am continuat să merg spre miazănoapte, până la un loc înalt, aflat la marginea mlaştinii.

Era un punct de observaţie excelent. Cerul era senin şi împânzit de stele care aruncau suficientă lumină.

Departe, mai jos, am zărit poteca ce ducea spre casa coniţei Fresque, ascunsă de copaci – dar nimic altceva. Nu exista o altă cărare spre casă, doar frunzişul care o înconjura din toate

părţile.

M-am uitat mai jos. Totul părea nemişcat; străzile erau pustii şi casele înghesuite unele în altele, ca pentru apărare. Dar după aceea am observat pe panta dealului alte case mari, fiecare împrejmuită de copaci.

Să fi fost locuinţele altor strigoi şi strigoaie? Le-am numărat cu atenţie – pe puţin treizeci, plus, poate, altele ascunse în spatele copacilor. Am rămas în aşteptare. La un moment dat am auzit ţipătul unei bufniţe şi un răget de urs care i-a răspuns de undeva din pădure. Vântul se înteţise între timp şi un pâlc de nori se adunase spre apus, acoperind, una după alta, stelele. Se întunecase; acum casele abia dacă se mai zăreau. Dar, dintr-odată, o dâră subţire de lumină galbenă s-a înălţat spre cer. Lumina a început să strălucească tot mai tare şi şi-a schimbat culoarea, mai întâi în violet, apoi într-un roşu întunecat.

De unde venea? Radia dintr-un pâlc des de copaci aflat la oarecare distanţă de clădirile cele mai apropiate. Atunci am zărit primul glob galben de lumină ridicându-se din casa situată la est de pâlcul de copaci. A fost urmat de îndată de o a doua, apoi de o treia sferă strălucitoare.

Fiecare dintre ele se ivea mai întâi direct deasupra uneia dintre case. Am numărat iute. Erau nouă în total şi acum se strângeau laolaltă, formând un grup de globuri dansante ce încercuiau fuiorul de lumină roşie. Se mişcau ca nişte musculiţe de vară, plutind uşor, apoi repezindu-se pentru a-şi schimba locurile între ele.

Brusc m-am simţit de parcă ceva îmi pătrunsese în minte şi mă trăgea cu putere. Mişcarea s-a repetat şi odată cu această stranie forţă m-a năpădit o dorinţă nestăvilită de a porni către globurile strălucitoare. Am icnit de spaimă şi m-am săltat în picioare. Mai avusesem de-a face cu astfel de fiinţe – ştiam ce erau şi ce pericol reprezentau.

Erau vrăjitoare romănce, care trăiau în izolare şi, atunci când luau formă umană, nu se adunau de obicei în sabaturi, la fel ca alte vrăjitoare. Ceea ce vedeam eu acum erau sufletele lor, proiectate afară din corpuri prin folosirea magiei animiste; numai în acest fel se puteau strânge ele laolaltă. Dacă era să dau crezare Bestiarului, spre deosebire de alte creaturi ale Întunericului provenite din România, acestea nu se hrăneau cu sânge omenesc. Însă dacă se întâlneau cu oameni când luau

formă de globuri, le puteau seca sufletul, forţa lor vitală, în numai câteva clipe. O moarte rapidă şi certă. Le simţeam puterea. Ştiau că venisem la Todmorden întovărăşit de Vraci şi că mă aflam pe undeva prin apropiere. Totuşi nu cunoşteau precis locul unde mă găseam şi acum încercau să mă ademenească la ele folosind magia neagră.

La început, un fel de muzică stranie şi plină de forţă mi-a răsunat în cap, amintindu-mi de sirenele de pe ţărmul Greciei, care ne momiseră ca să ne îndreptăm spre stânci cu strigătele lor melodioase. Reuşisem să le rezist: un al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu se bucură de o anumită imunitate faţă de vrăjitoare şi alte asemenea creaturi ale Întunericului. M-am împotrivit şi acum, până ce muzica din capul meu a devenit tot mai slabă şi, într-un final, s-a stins cu totul.

Poate că vrăjitoarele au intuit că puterea mea sporise, pentru că după aceea au vrut să mă ademenească folosindu-se de mijloace vizuale. Sferele de lumină au prins să se mişte tot mai repede, pulsând şi schimbându-şi culoarea într-un dans din ce în ce mai complicat, şi am simţit cum voinţa începe să mă părăsească şi mintea mea este atrasă către ele, precum o molie de lumina lămpii care o va mistui arzând-o.

M-am ghemuit la pământ în patru labe, luptând din răsputeri cu pornirea care mă îndemna să merg spre ele; pe frunte mi se scurgeau râuri de sudoare. Treptat pornirea a slăbit, după care a dispărut. Dar pericolul încă nu trecuse – dacă vrăjitoarele mă găseau, soarta mea urma să fie pecetluită.

După vreo zece minute de dans înlănţuite sus, pe cer, năpustindu-se către şi dinspre lumina cea roşie, cele nouă globuri s-au contopit, formând o singură sferă strălucitoare care s-a năpustit către miazănoapte, făcându-se nevăzută.

Unde plecaseră? Să vâneze o altă victimă? Mi-am zis că cel mai probabil vor încerca să evite să ucidă pe careva prea aproape de casă, pentru a nu atrage atenţia. Pentru că, altfel, Todmorden s-ar fi golit imediat şi teroarea s-ar răspândi rapid spre apus, cuprinzând tot Comitatul.

Vântul, care suflase cu putere, s-a mai domolit, apoi a încetat să bată. O tăcere adâncă s-a aşternut peste valea râului. Şi în acea linişte puţinele sunete căpătau mai mare forţă. Am auzit cârâitul straniu al caprimulgilor, urmat la scurt timp de ţipătul unei bufniţe. În depărtare, dincolo de râu, un prunc plângea;

apoi cineva a tuşit şi a blestemat. După câteva clipe, plânsul copilului a încetat – fără îndoială, mama îl hrănea. Toate acestea erau zgomote obişnuite ale nopţii – însă după aceea am auzit altceva.

Mai întâi a fost un mârâit adânc, urmat de un strigăt ascuţit care mi-a făcut pielea de găină. Sunetele veneau din două direcţii diferite. Şi pe urmă, chiar de deasupra mea, s-a auzit o voce care implora:

— Lasă-mă în pace în seara asta! Nu din nou, nu aşa de curând. Dacă o vei face iarăşi, nu voi apuca zorii zilei. Te rog, te rog, lasă-mă!

Strigătul de ajutor m-a făcut să sar de îndată în picioare şi să pornesc să cobor, împleticindu-mă, dealul. Am trecut peste un gard din lemn şi am ajuns în pădure. Sunetele erau acum mult mai aproape şi se auzeau mai tare.

— Nu, te rog, nu. De-ajuns. Nu aşa de mult. Opreşte-te sau inima o să-mi cedeze! Nu mă ucide! Nu vreau să mor…

Am luat-o la goană, trăgând sabia din teacă. Ochii rubinii au prins imediat să strălucească, luminându-mi calea, şi în faţa mea s-a ivit o scenă a groazei. Era un strigoi ce arăta precum fratele geamăn al celui cu care mă luptasem în casa coniţei Fresque; o lumină portocalie lugubră radia din corpul său, capul îi era chel şi urechile se terminau cu vârfuri ascuţite.

Strigoiul stătea aplecat peste un om îmbrăcat într-o mantie zdrenţuită; îl trăsese pe jumătate afară dintr-o groapă întunecată săpată în pământ, lângă care zăcea o piatră uriaşă. Colţii lui erau înfipţi în gâtul victimei şi îi sugeau sângele.

CAPITOLUL 14

SE VOR RĂSPÂNDI CĂTRE APUS

Strigoiul s-a întors, m-a văzut că mă apropii şi şi-a împins deoparte victima pe iarbă. S-a răsucit cu faţa spre mine, apoi m-a atacat cu gura căscată, cu colţii pregătiţi să mă înhaţe şi cu ghearele scoase ca să îmi sfâşie carnea. Nu am dat înapoi. Eram gata să mă dezlănţui, să mă eliberez de toată furia înăbuşită în ultimele douăzeci şi patru de ore.

M-am repezit spre demon, dar s-a retras iute şi vârful sabiei l-a ratat cu vreun centimetru sau doi. M-am aruncat din nou înainte, însă şi de această dată s-a ferit. A mârâit, arătându-şi

colţii, şi a făcut un pas în faţă, gata de atac. Mi-am amintit de viteza cu care se mişcase strigoiul din bibliotecă şi am început de îndată să mă concentrez ca să încetinesc scurgerea timpului.

Dintr-odată am simţit cum sabia mi se mişcă în mână, iar sângele a pornit să se prelingă din ochii rubinii de pe mâner. M-am contopit cu sabia. Am prins-o cu ambele mâini, am făcut un pas în stânga, doi paşi la dreapta şi, cu toată forţa, am coborât lama vertical asupra capului strigoiului. Tăişul s-a înfipt în craniu, despicându-l până la maxilar, şi creatura s-a prăbuşit la picioarele mele. Am scos sabia din ea cu un imens sentiment de satisfacţie.

După cum mă aşteptam, o lumină portocalie s-a înălţat în spirală din demon, s-a învârtit pe deasupra lui preţ de câteva clipe, după care s-a ridicat rapid spre cer, dispărând după coroanele copacilor. Îi ucisesem corpul, dar sufletul îi era încă în viaţă. Şi care acum, ca partener al coniţei Fresque, avea să pornească în căutarea altei gazde?

Spumegând în continuare de furie, am vârât Sabia Destinului în teacă şi m-am întors ca să mă uit la bărbatul căzut în genunchi. S-a holbat în sus spre mine, cu ochii mari de uimire. Eu eram însă şi mai uluit – bărbatul era nimeni altul decât Judd Brinscall.

— Ne-ai trădat! Am ţipat la el. Ne-ai adus în ghearele demonilor!

A dat să vorbească, deschizând gura, dar nu a putut rosti niciun cuvânt. M-am aplecat, mi-am pus o mână pe umărul lui şi l-am tras în sus, în picioare. S-a rezemat neputincios de mine, tremurând din toate încheieturile. Răspândea o duhoare puternică de sânge şi pământ. M-am gândit la ceea ce păţise magistrul meu şi aproape că mi-a venit să îl împing înapoi în puţ şi să acopăr mormântul cu piatra de lângă el. Un strigoi avea să dea de el negreşit şi să îl termine. Asta şi merita!

Am început să îl trag înspre groapă, dar brusc mi-am amintit ce mă învăţase tata – cum să deosebesc binele de rău. Indiferent de ceea ce făcuse Judd Brinscall, era un lucru rău să îl înapoiez strigoilor. Am chibzuit un pic la situaţia în care îl găsisem: cum îl răsplătiseră pentru trădare? Sugându-i sângele? Nu avea nicio noimă. Mai mult decât atât… şi mie mi se întâmplase să fug ca un laş. Aşadar, cine eram eu ca să-l judec?

Oricum, aveam timp să caut răspunsuri la toate acestea mai

târziu. Deocamdată trebuia să plecăm cât mai iute de acolo, înainte ca să ni se dea de urmă.

— Trebuie să fugim de aici, am spus. Să traversăm râul.

Am pornit să coborâm dealul foarte încet. Eram neliniştit şi mă aşteptam din clipă în clipă la un atac – poate din partea strigoaiei, partenera creaturii. Sau poate că vrăjitoarele aveau să se întoarcă – nouă globuri care să se abată asupra noastră şi să ne stoarcă de viaţă fără vreo vărsare de sânge. De un asemenea atac nu aveam mijloacele trebuincioase ca să mă apăr.

Judd gemea din când în când, sfâşiat de durere, şi a trebuit să mă opresc de mai multe ori, pentru că şi mie îmi era greu: aproape că îl căram în spate. În cele din urmă am ajuns totuşi la râu şi ceva mi-a spus că trebuia să-l trecem. Pe malul celălalt aveam să fim mai în siguranţă. Poate că demonii nu puteau traversa o apă curgătoare, mi-am zis eu – cu toate că pentru vrăjitoarele care luau formă de sfere râul nu era un obstacol; puteau să plutească pe deasupra lui fără probleme.

Eram istovit, dar am izbutit să-l târăsc pe Judd peste pod, după care ne-am prăbuşit amândoi pe malul celălalt. Acolo el a căzut imediat într-un somn adânc.

Cugetam, încercând să decid asupra pasului următor. Trebuia să iau legătura cu Alice, să îi povestesc cele întâmplate. Era de asemenea vital să o previn pe Grimalkin de primejdia în care se afla. Ea trebuia cu orice chip să ţină capul Necuratului departe de acest loc blestemat. Numai că pentru asta aveam nevoie de o oglindă. Trebuia să aştept să se crape de ziuă, ca să mă întorc în odăiţa mea de la han.

Pesemne că am adormit, pentru că atunci când am deschis ochii soarele se înălţase pe deasupra mlaştinilor dinspre răsărit. M-am ridicat în picioare şi am căscat, întinzându-mi mădularele amorţite.

M-am uitat furios la Judd, care zăcea întins la picioarele mele; avea mantia sfâşiată şi pătată de sânge în locurile unde strigoiul îl muşcase. Pe gât avea urme de înţepături de un purpuriu pal.

Deodată, a deschis ochii şi s-a săltat în şezut, după care a gemut şi şi-a luat capul în mâini. Corpul i s-a cutremurat când a început să tragă hulpav aer în piept. Într-un târziu şi-a înălţat privirea spre mine.

— Unde e magistrul? A strigat.

— E mort, i-am răspuns eu pe un ton tăios şi cu un nod în gât. Mai rău decât atât – i-au retezat capul, dar încă mai poate glăsui. Au folosit o magie neagră foarte puternică şi sufletul i-a rămas prizonier în cap – are dureri cumplite. Trebuie să îl eliberez. Să îi aduc liniştea. Şi toate astea din pricina ta. De ce nu ne-ai prevenit? De ce ne-ai condus direct în capcană? Ne-ai spus că o cunoşti pe coniţa Fresque. Fără îndoială ştiai că e strigoaie.

S-a mărginit să se holbeze la mine fără un cuvânt.

— Şi ce mai pretext ai găsit – cum că trebuie să te ocupi de un duh, după care ai plecat şi ne-a lăsat la cheremul ei… Ştiai ce avea să urmeze, nu-i aşa?

— Da, ştiam. E o poveste lungă, dar nu am prea avut de ales. Crede-mă, nu am vrut. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat.

— Îţi pare rău! Am exclamat eu. Uşor de zis, dar astea nu sunt decât vorbe goale.

M-a privit câteva clipe tăcut, apoi şi-a întors faţa. A întins spre mine mâna stângă.

— Ajută-mă să mă ridic, Tom!

S-a săltat în picioare şi s-a clătinat, gata-gata să cadă. Nu m-am repezit să îl sprijin. În momentul acela îmi era indiferent dacă se prăbuşea cu faţa în jos şi îşi spărgea dinţii.

— Trebuie să mănânc ceva. Sunt slăbit rău de tot – mi-a supt mult sânge, a bâiguit el.

Oare puteam să mă încred în el? M-am întrebat. Acum nu mai era de partea demonilor, asta era limpede. Trebuia aşadar să-mi asum riscul.

— Am închiriat două odăi acolo, am zis arătând spre han. Şi am bani. Putem să mergem să luăm micul dejun.

Judd a încuviinţat din cap.

— Ţi-aş fi recunoscător, însă, rogu-te, mergi cât poţi de încet. Sunt slăbit ca un pisoi abia fătat.

Era încă şi mai puţină lume pe afară şi l-am condus pe străzile aproape pustii până la han. Am fost nevoit să bat mult timp în uşă până ce hangiul a catadicsit, într-un târziu, să o deschidă. S-a aplecat în faţă şi s-a încruntat la mine, ca şi cum voia să mă intimideze.

— Sunt surprins să te văd din nou, băiete! Pesemne că ai în tine mai multe vieţi decât o pisică.

— Domnul Brinscall, aici de faţă, va ocupa camera magistrului

meu, am spus eu în timp ce intram. Dar mai întâi vom lua un mic dejun cât mai bogat cu putinţă…

— Da, prăjeşte-ne nişte felii groase de şuncă, pune ouă şi cârnaţi şi adaugă pâine şi unt din belşug, a intervenit Judd. A, şi o cană mare cu ceai şi un castron plin cu zahăr.

— Mai întâi să vedem ce culoare au monedele tale, l-a repezit hangiul supărat, cântărindu-i din ochi hainele zdrenţuite.

— O să plătesc eu, în bani de argint, am zis.

— Atunci plăteşte acum, înainte să treci iarăşi podul! A mârâit hangiul, după care, fără să mai adauge nimic, a plecat să ne pregătească ospăţul.

— Noi doi avem multe de discutat, Tom, şi am o grămadă de explicaţii de dat, numai că sunt obosit de moarte. Ce-ai zice să mâncăm mai întâi şi după aceea să stăm de vorbă? A propus Judd.

Am încuviinţat. Abia dacă suportam să mă uit în ochii lui, aşa că am mâncat în linişte. Judd şi-a pus trei linguri mari de zahăr în ceai. A sorbit încet din cană şi a zâmbit.

— Întotdeauna mi-au plăcut dulciurile, Tom, dar acum chiar aveam nevoie de zahăr!

Nu i-am întors zâmbetul; nici măcar numele nu îmi plăcea să mi-l aud rostit de gura lui. Zahărul a părut să nu-şi facă efectul; curând capul lui a început să se clatine de oboseală, aşa că l-am bătut pe umăr şi i-am sugerat să urce în cameră şi să tragă un pui de somn.

Am profitat de absenţa lui. Mai întâi am încercat să iau legătura cu Alice folosindu-mă de oglinjoara din odaia mea. După aproape o oră nu izbutisem. Am hotărât să încerc din nou mai târziu, mi-am scos carneţelul din desagă, am traversat podul şi am revenit în mlaştina dinspre răsărit.

Cu soarele strălucind sus pe cer m-am simţit oarecum în siguranţă, aşa că de îndată ce am ajuns acolo am schiţat o hartă a Todmordenului, concentrându-mă pe poziţia caselor mari ascunse dincolo de copacii de pe partea aceea a malului. Am notat cu cruci cele din care mi se păruse că se iviseră globurile de lumină. De patru dintre ele eram destul de sigur, însă nu şi de restul de cinci. Am încercat de asemenea să marchez punctul în care văzusem dâra aceea ciudată de lumină roşie. Mi-a fost dificil să îl localizez, dar am încercuit zona. Indiferent ce reprezenta acea lumină, era negreşit un lucru de interes pentru

vrăjitoarele fără corp.

M-am întors pe urmă în camera de la han şi am încercat din nou să iau legătura cu Alice, dar tot fără succes. De ce nu reuşeam? M-am întrebat. De obicei ea îmi răspundea repede. Am moţăit un pic întins pe pat, cu gândul la toate cele întâmplate. Judd mi-a bătut la uşă când trecuse de amiază. Am ieşit din han şi am pornit spre pădurea de lângă râu. Ceea ce aveam să ne spunem nu era destinat urechilor hangiului sau ale oricui altcuiva.

Ne-am aşezat pe jos şi ne-am uitat o vreme la râu, eu aşteptându-l pe el să înceapă.

— În primul rând vreau să îţi mulţumesc, Tom. Mi-ai salvat viaţa. Dacă n-ai fi fost tu, noaptea trecută aş fi murit. La început s-au mărginit să-mi sugă doar puţin sânge o dată la şapte nopţi – şi la asta corpul meu a putut rezista. Dar, de când nu ne-am văzut noi, asta a fost a treia oară când s-au înfruptat din sângele meu.

— Vrei să zici că te-au ţinut în puţ *înainte* să te trimită după noi la Chipenden?

— Da, mi-au dat drumul doar ca să vă aduc pe voi aici, îmi explică Judd.

— Şi cât timp ai stat acolo, în groapă? Am întrebat eu.

— Vreo două luni sau cam aşa ceva. Ce ciudat, nu găseşti? Noi, vracii, suntem cei care le băgăm pe vrăjitoare în puţuri. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap că voi sfârşi şi eu într-un asemenea mormânt.

— Dar cum de ai supravieţuit? Ce ai mâncat?

— Din fericire nu suntem în toiul iernii, altfel aş fi murit îngheţat, răspunse Judd. Dar m-au hrănit, ce-i drept, asta ca să mă ţină în viaţă şi să-mi poată suge sângele. Fiecare pereche de strigoi şi strigoaie ţine unul sau mai mulţi ostatici în câte un puţ, pentru a se hrăni cu sângele lor. Ar prefera să-şi vâneze şi să-şi ucidă victimele prin împrejurimi, numai că asta ar atrage atenţia şi localnicii ar putea chema în ajutor armata. Cât despre mâncare, mi-au aruncat-o, crudă, în groapă. Am trăit cu carne crudă de oaie – uneori măruntaie.

M-am strâmbat la gândul că o fiinţă omenească ar fi putut să mănânce măruntaie crude.

— Tu ce-ai fi făcut în locul meu, Tom? Mă întrebă Judd, observând expresia mea de dezgust. Nu am avut încotro –

mâncam ori muream. Fără mâncare care să compenseze sângele pe care mi-l sugeau, în câteva săptămâni aş fi fost un om mort.

Am încuviinţat dând din cap.

— Adevărat, am spus. Facem orice e nevoie ca să supravieţuim. Aş fi făcut la fel.

Ştiam că nici eu nu eram, nici pe departe, fără de prihană. De-a lungul celor trei ani petrecuţi ca ucenic de vraci, valorile morale învăţate de la tata şi de la mama fuseseră treptat întinate. Nici faţă de magistrul meu nu mă purtasem corect, ascunzându-i faptul că folosisem magia neagră pentru a-l ţine pe Necuratul la distanţă.

— Mda, căile întortocheate ale destinului te pun uneori în asemenea situaţii, a murmurat Judd cu amărăciune. După cum ţi-am mai spus, în peregrinările mele am ajuns şi în România, unde am aflat tot ce era de aflat despre creaturile Întunericului care sălăşluiesc acolo şi cum să le înfrunţi cât mai bine. Că mult m-a mai ajutat şi asta, n-am ce zice!

— Vezi tu, în ţara aceea toate creaturile Întunericului lucrează dimpreună – spiritele, demonii şi vrăjitoarele complotează laolaltă şi îşi unesc forţele pentru a-i nimici pe vraci, a continuat el. Nu peste mult timp m-am pomenit luat şi eu în vizor. Odată ce îşi stabilesc ţinta, creaturile acestea o urmăresc şi aşteaptă, căutând între timp calea cea mai bună de-a o vătăma ori chiar de-a o distruge cu totul. În Comitat la noi, vracii nu se căsătoresc în general, însă în România sunt alte obiceiuri. Am cerut mâna unei tinere şi cererea mi-a fost acceptată. Eram îndrăgostiţi unul de celălalt şi abia aşteptam să ne căsătorim. Numai că nu a fost să fie.

O strigoaie i-a revendicat corpul – acolo, creaturile Întunericului preferă oamenii vii. Ai cunoscut-o pe strigoaie – este cea care posedă corpul Cosminei Fresque.

— Coniţa Fresque este femeia pe care o iubeşti? Şi gazda unei strigoaie? Am întrebat eu, amintindu-mi cât de drăguţă era Cosmina.

Nu era deloc de mirare că Judd se îndrăgostise de ea.

— Şi nu putem face nimic? Am continuat eu. Nu putem să o alungăm pe strigoaie din corpul ei?

— Ce bine ar fi dacă s-ar putea! Numai că lucrurile cu demonii din România nu merg la fel ca şi cu cei de aici, din Comitat.

Dacă au apucat să pună stăpânire pe un om viu, procesul nu poate fi inversat. Îi scot din corp sufletul, care nu se mai poate întoarce, a clătinat Judd trist din cap. Aşa că la fel de bine o putem considera moartă – eu, unul, aşa o privesc şi încerc să mă obişnuiesc cu ideea, oricâtă suferinţă mi-ar aduce. Sufletul ei este ţinut ostatic în pragul iadului. Nu pot decât să sper că va găsi cândva calea spre lumină. Am pierdut-o şi am avut suficient timp ca să cuget la nebunia mea şi la cât de uşor m-am lăsat ademenit.

— Dar cum de te-ai întors în Comitat? L-am întrebat.

— La început am fost distrus de cele întâmplate, răspunse Judd. Preţ de aproape un an am colindat fără ţintă, ca un nebun, incapabil să-mi văd de îndatoririle mele de vraci. Ar fi putut să mă ucidă atunci – şi chiar au încercat să o facă, dar m-am aflat tot timpul sub oblăduirea vraciului român care mi-a fost magistru. Nici n-am ştiut ce făcea, dar oriunde mergeam era pe urmele mele, mereu pregătit să mă apere de creaturile Întunericului care îmi doreau moartea. Într-un târziu mi-am venit în fire, numai că mintea îmi era obsedată de ideea răzbunării. Tot ce voiam era să o ucid pe strigoaie – sau măcar să o alung din corpul iubitei mele Cosmina. Am tot căutat-o, fără să dau de ea – până ce am aflat că plecase în străinătate cu partenerul ei strigoi. Aşa că am venit aici după ea.

Ştiau de venirea mea – îi preveniseră vrăjitoarele –, ţi-am spus că ei lucrează împreună. Erau pregătiţi să mă întâmpine. Ca un prost ce sunt, am căzut direct în capcana pe care mi-au întins-o şi uite aşa am ajuns în puţ – hrană pentru strigoi. După o săptămână sau cam aşa ceva m-au dat vecinilor de mai sus, din vale. Fac între ei un soi de schimb de victime. Bănuiesc că le place variaţia – vor să guste diferite feluri de sânge.

— Ţi-au promis că îţi vor da drumul dacă ne ademeneşti pe mine şi pe Vraci aici? L-am întrebat.

— Da, şi încă ceva, mult mai de preţ pentru mine, spuse Judd. Vezi tu, eu sunt pe jumătate român şi, aşa cum ţi-am mai povestit, am şi acum rude rămase în acea ţară – pe mama şi familia ei. Dacă nu făceam ceea ce mi se poruncea, m-au ameninţat că le vor lua sângele, că îi vor ucide pe toţi. Bineînţeles, nici prin cap nu le trecea însă să mă elibereze. După ce v-am părăsit, pe tine şi pe Vraci, am pornit spre nord, încercând să mă îndepărtez cât puteam mai mult de locul

acesta blestemat. Nu trecuse mai mult de o oră de când se întunecase, şi m-au prins şi m-au târât aici, în puţ. Pot doar să sper că mama şi rudele ei sunt în viaţă.

Acum înţelegeam sub ce presiune se aflase şi mi s-a făcut milă de el. Nu eram însă deloc mulţumit. Şi eu fusesem supus unor ameninţări asemănătoare din partea unor creaturi ale Întunericului. Numai că Vraciul îmi insuflase un puternic simţ al datoriei, aşa că nu cedasem. În plus, cum aveam să uit vreodată că trădarea lui Judd Brinscall dusese la moartea magistrului meu?

A trecut ceva vreme până ce am spart tăcerea apăsătoare ce se aşternuse între noi.

— Cum se face că atâţia slujitori ai Întunericului se află în Todmorden? Am întrebat.

— Au venit aici în căutare de spaţiu de manevră şi noi victime, răspunse Judd. În România sunt deja atât de numeroşi încât arii întregi, în special din Transilvania, se află sub controlul lor. De ani buni se înmulţesc la hotarele Comitatului, dar cu mare fereală, ca să nu atragă atenţia. Când vor ajunge să fie destui şi suficient de puternici, nu se vor mai mulţumi să trăiască din sângele victimelor ţinute ostatice în puţuri – se vor răspândi către apus, ucigând fără pic de îndurare pe oricine le va sta în cale.

CAPITOLUL 15

ZEUL-VAMPIR

Vizita la Todmorden îl costase viaţa pe magistrul meu, însă moartea sa nu fusese zadarnică. Acum, că aflasem de pericolul care ameninţa Comitatul, poate că izbuteam să ajut. Pentru că, dacă lăsam lucrurile în voia lor, primejdia avea să crească treptat, mulţi ani la rând. Dar mai întâi trebuia să iau capul Vraciului pentru a-l arde şi a-i slobozi sufletul. Iar cunoştinţele lui Judd Brinscall privitoare la creaturile Întunericului din România se puteau dovedi de folos.

— Cum faci ca să răpui o strigoaie? L-am întrebat eu. Vreau să zic, cum faci ca s-o distrugi de tot, astfel încât să nu-şi mai poată căuta o altă gazdă? Am ucis două gazde de strigoi, însă pe termen lung nu am reuşit nimic. Coniţa Fresque mi-a spus la primul dintre ei că nu făcusem decât să îl alung din trupul pe

care îl poseda şi că în scurt timp îşi va găsi o altă gazdă şi va veni după mine.

— Doi? Ai omorât doi strigoi? Care a fost primul?

— Partenerul duşmancei tale.

— Bravo ţie, Tom, spuse Judd cu un zâmbet întunecat. Cosmina este aşadar pe jumătate răzbunată. Sunt multe căi de a distruge un strigoi sau o strigoaie, însă puţine au efect permanent: uneori până şi decapitarea ori înfigerea unei ţepuşe în ochiul stâng nu fac decât să îi alunge din corpul pe care l-au ocupat. Ca mijloc de apărare, poţi folosi usturoiul sau trandafirii şi, în timp ce sarea nu îi vatămă prea tare, un şanţ umplut cu apă sărată îi ţine la distanţă.

— Sunt aceleaşi metode pe care le folosim noi aici împotriva vrăjitoarelor de apă, am comentat eu.

— Exact. Înţeleg că Bill Arkwright ţi-a făcut capul calendar şase luni în şir cu vrăjitoarele astea. Eu, unul, m-am săturat şi, după o jumătate de stagiu, am fugit înapoi la Chipenden, spuse Judd.

Am dat din cap cu tristeţe.

— Bill e mort. A fost ucis în Grecia, în lupta cu forţele Întunericului.

— Nu prea m-am dat în vânt după el, dar îmi pare rău să aud că a murit. De acum încolo, partea de nord a Comitatului va fi o zonă mult mai periculoasă. Dar ce s-a întâmplat cu Dinte şi Gheară? Erau nişte câini de luptă de mare ispravă, cu toate că Dinte nu mă avea prea tare la inimă; numele i se potrivea ca o mănuşă. Într-o noapte m-a muşcat de picior, am şi acum cicatricea!

— Dinte e mort, ucis de vrăjitoarele de apă. Dar Gheară e în viaţă şi are doi pui, Sânge şi Oase. I-am lăsat pe amândoi la Chipenden cu fierarul satului, i-am explicat eu.

— Păcat. Ne-ar fi fost de mai mare ajutor aici, în lupta cu vrăjitoarele acestea. Dar ca să revenim la subiect: pentru a nimici pentru totdeauna o strigoaie ce posedă o fiinţă vie trebuie să-i arzi corpul cât se află înăuntru. Cât despre strigoii care ocupă un corp de om mort, singura cale sigură de a-i distruge pe vecie este aceea de a-i expune la lumina zilei. Ştiu multe despre aceste creaturi. Trebuie să lucrăm împreună – vreau să mă revanşez pentru ceea ce am făcut şi am multe să te învăţ. Un lucru pot însă să îţi spun de pe acum: nu ai de ce

să-ţi faci cine ştie ce griji cu strigoiul care ar putea să se întoarcă pentru a-ţi lua viaţa. Fireşte, îşi va găsi în cele din urmă o altă gazdă, dar odată ce a fost alungat dintr-un corp, el începe să-şi piardă memoria. Când îşi va găsi altă gazdă va începe o etapă nouă în existenţa sa şi va uita cu totul de Todmorden şi de fosta sa parteneră strigoaie. Fresque n-a vrut decât să te sperie, Tom.

— Ţi-am văzut cartea la ea în bibliotecă – aceea despre moroi, am spus eu.

— Am scris-o în vremuri mai bune. Demonii mi-au luat-o ca să facă biblioteca mai convingătoare. Vezi tu, orice sălaş al unei perechi de strigoi şi strigoaie este un loc tare înşelător, o casă a iluziilor. Iar ca sursă a acestor iluzii ei folosesc un grimoar. Grimoarul şi cu cartea mea erau probabil singurele volume autentice din bibliotecă. Acum spune-mi de ce au vrut cu tot dinadinsul să vă ademenească pe tine şi pe John Gregory acolo. Mie nu s-au obosit niciodată să îmi explice.

I-am povestit despre lupta noastră cu Necuratul şi cum izbutisem să-l priponim pe moment. După care i-am spus despre Grimalkin, care păzea capul Diavolului, încercând să nu-l lase să cadă în mâinile vrăjmaşilor noştri.

— Din cauză că tu ne-ai recomandat biblioteca coniţei Fresque, noi am venit aici fără să bănuim nimic. Abia după ce l-au ucis pe Vraci mi-a explicat coniţa Fresque totul. Mi-a spus că o obligaseră să ne ademenească la Todmorden. De la tine am aflat că demonii români lucrează împreună – asta şi fac acum, cu siguranţă, şi cu un scop bine stabilit. L-au ucis pe magistrul meu şi i-au legat sufletul de cap, pentru a mă pune pe mine sub presiune. Vor ca eu să o aduc aici pe Grimalkin, ca ei să o omoare şi să recapete capul Necuratului. Dar nu voi permite asta sub niciun chip. Ceea ce vreau să fac e să găsesc capul Vraciului şi să îl ard. Pesemne că îl ţin ascuns pe undeva. Va trebui să cercetăm toate casele de pe deal ale demonilor.

— Îmi pare rău, Tom, dar dacă încercăm să facem asta, vor şti ce vrem chiar dinainte să ajungem la prima casă. Zi şi noapte unul dintre cei doi demoni ce formează perechea e treaz şi stă de pază. Ne-ar simţi imediat şi ar chema vrăjitoarele în ajutor ca să îi apere. Vrăjitoarele românce folosesc *magia animistă.* Spre deosebire de suratele lor din Pendle, care recurg de obicei la sânge, oase sau vrăji obişnuite, cele din România seacă forţa

vitală din oameni fără să îi atingă. Pot invoca globurile de lumină cât ai clipi din ochi. Şi în câteva clipe am fi morţi, storşi de forţa noastră vitală. Iar după aceea ar folosi ceea ce au luat de la noi în ritualurile şi în incantaţiile lor, dobândind astfel şi mai multă putere.

— Dar atunci ce *putem* face? Am întrebat eu frustrat. Ştiam deja bună parte din ceea ce îmi explicase Judd, dar asta nu avea să mă oprească. Trebuia *cu orice chip* să eliberez spiritul Vraciului. Eram hotărât să fac *ceva.*

— Mai întâi va trebui să ne ocupăm de vrăjitoare, rând pe rând, continuă Judd. Pentru că doar aşa vom avea, cât de cât, şanse de izbândă. Vrăjitoarele dorm în timpul zilei, nu ca femeile demon, şi atunci este momentul potrivit pentru atac. Ele nu au un partener care să le vegheze.

— Sunt vrăjitoarele mai puternice decât demonii? Am întrebat eu.

— O, da, fără îndoială – moroii sunt cei mai slabi demoni. Bun, deci mai întâi vom încerca să le ucidem pe vrăjitoare – şi cel mai bine este să le luăm pe neaşteptate, atunci când dorm.

— Ştiu cel puţin patru case în care locuiesc, am spus eu. În timp ce tu dormeai la han, am urcat încă o dată în mlaştini şi am marcat casele pe o hartă. Uite aici! Am zis băgând mâna în buzunarul pantalonilor, scoţând şi întinzându-i schiţa.

A studiat-o câteva clipe şi m-a privit întrebător.

— Ce-i asta? Fu el curios, arătând spre un semn făcut de mine pe hartă.

— Acolo a apărut o rază de lumină tare ciudată, colorată într-o nuanţă neobişnuită de roşu întunecat. S-a ivit din pământ, din spatele copacilor şi a prins să strălucească sus pe cer. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Vrăjitoarele au luat formă de globuri, s-au înlănţuit şi au încercuit-o într-un soi de dans, ieşind şi intrând în raza de lumină. După o vreme s-au înălţat şi s-au făcut nevăzute. Şi la puţin timp după aceea l-am văzut pe strigoiul care se hrănea cu sângele tău şi m-am grăbit să-ţi sar în ajutor.

Judd a clătinat din cap şi a rămas mult timp tăcut, cu ochii în pământ. Spusele mele îl afectaseră pesemne. Şi pe urmă i-am văzut mâinile – tremurau.

— Ce s-a întâmplat? L-am întrebat.

— E din ce în ce mai rău. Din cele ce mi-ai spus, bănuiesc că

vrăjitoarele încearcă să îl invoce pe Şişcoi, cel mai mare şi mai puternic dintre Vechii Zei din România. Vracii de acolo au desluşit în timp multe metode bune de a se ocupa de fiinţele vampirice obişnuite, precum vrăjitoarele, spiritele şi demonii, însă acest zeu vampir este cu adevărat periculos – în faţa lui suntem cu totul neputincioşi.

Numele Şişcoi îmi spunea ceva. M-am înfuriat din nou pe mine însumi, pentru că nu citisem cu mai multă sârguinţă Bestiarul. Eram încredinţat că zărisem undeva în carte menţionat numele zeului vampir.

— Şi e uşor să îl invoci? Am întrebat. Unii dintre Vechii Zei sunt greu de chemat pe lumea noastră.

— Aşa e, Tom, şi în plus ei se pot întoarce împotriva celor care i-au invocat, răspunse Judd. Unii chiar se bucură când au prilejul să răpună fiinţe ce se bălăcesc în Întuneric. Din păcate pentru noi, Şişcoi nu e aşa. Adoră să fie venerat şi îi priveşte cu bunăvoinţă pe cei care îl cheamă să treacă prin portal în lumea noastră. Vrăjitoarele românce îl pot invoca la miezul nopţii, dar el nu poate rămâne pe lumea aceasta decât până în zori. Asta e vestea cea bună. Vestea rea este aceea că din sălaşul său din Întuneric el îşi poate trimite temporar spiritul pentru a-i readuce la viaţă pe cei morţi ori pentru a-i lua în stăpânire pe cei vii. Aşa că te poţi înşela, poţi crede că nu ai de-a face decât cu un simplu strigoi, pentru ca mai apoi să-ţi dai seama, prea târziu, că lama de argint din capătul toiagului tău nu are niciun efect asupra lui, pentru că e Şişcoi. Şi asta va însemna pentru tine sfârşitul. Nu vei mai putea face nimic.

— Dar de asta ce zici? Am întrebat scoţând din teacă Sabia Destinului.

Judd a fluierat admirativ printre dinţi şi faţa i s-a luminat la vederea armei.

— Pot să mă uit la ea mai de aproape? Mă întrebă.

Am încuviinţat şi i-am întins sabia.

— Deci asta este sabia pe care ai folosit-o pentru a ucide două gazde de strigoi, zise el studiind cu atenţie mânerul. Vârcolacul a fost gravat cu mare măiestrie, iar rubinele care formează ochii lui sunt de o valoare inestimabilă. Cum ai ajuns în posesia unei astfel de arme?

— Mi-a fost dăruită pe Dealurile Golaşe de Chuchulain, unul dintre eroii antici ai Irlandei. A fost făurită de Vechiul Zeu

Hefaistos. Nu a făcut decât trei săbii, iar aceasta se spune că ar fi cea mai bună dintre ele.

— Ei bine, Tom, văd că te învârţi în cercuri înalte. Zici că a fost făurită de unul dintre Vechii Zei! Mă întreb atunci dacă are puterea de a ucide pe unul din tagma lor.

— Am folosit-o împotriva lui Morrigan – nu a nimicit-o, dar i-a încetinit mişcările şi aşa am reuşit să scap, am explicat eu.

— Ai luptat împotriva lui Morrigan?

— Da, pe Dealurile Golaşe, imediat după ce Chuchulain mi-a dăruit sabia.

— Bag seama că n-ai stat degeaba în anii de ucenicie. Eu, unul, nu m-am aventurat dincolo de hotarele Comitatului cât am fost ucenic. Nu e de mirare că după aceea am simţit o pornire atât de puternică să călătoresc prin lume şi uite în ce bucluc m-am vârât, zise Judd înapoindu-mi sabia. Dar chiar dacă sabia ta ar putea să-l vatăme pe Şişcoi, nu ai cum să te apropii de el. Ai muri înainte să-ţi dai seama ce se întâmplă.

Harul pe care îl aveam, de a încetini scurgerea timpului, ar fi putut să mă ajute să-l rănesc pe Şişcoi în luptă, dar asta nu însemna că l-aş fi răpus definitiv. Vechii Zei posedau puteri incredibile de regenerare. Când folosisem sabia împotriva lui Morrigan nu făcusem decât să câştig timp ca să mă pot salva. Totuşi nu m-am obosit să-i explic totul pe îndelete lui Judd – nu era înţelept să-i dezvălui prea multe. Nu am amintit nici de Tăietorul de Oase. Dacă pe viitor demonii aveau să îl prindă şi să-l tortureze, poate că nu va putea să reziste şi le va spune tot ce ştia despre mine. Aşa că m-am mulţumit să-i pun o nouă întrebare:

— Deci ce era cu lumina aceea care s-a ivit din pământ? În ce fel îl invocă vrăjitoarele pe Şişcoi?

— Creează un *puţ cu leşuri,* răspunse Judd. Mai întâi caută o fisură adâncă în pământ. Trebuie să se afle într-un loc special, prielnic magiei negre. Timp de câteva săptămâni picură în ea sânge şi aruncă leşuri – în special bucăţi de ficat crud. Adaugă apoi ritualuri şi vrăji negre şi astfel, în groapă, ia naştere o forţă extraordinară – raza pe care ai văzut-o nu e decât o mică parte din ea – care pluteşte în aer. Şişcoi se întrupează hrănindu-se cu sângele şi carnea din puţ. Când procesul e încheiat, vrăjitoarele vin la miezul nopţii pentru ultima parte a ritualului. După aceea Şişcoi iese din groapă sub noua încarnare, existând în acelaşi fel

precum Necuratul. Din ceea ce mi-ai spus, aş zice că ritualul vrăjitoarelor a ajuns la punctul în care Şişcoi este aproape pregătit să iasă în lumea noastră. Se poate întâmpla cât de curând – poate chiar azi, la miezul nopţii.

— Dar cu ce scop să-l fi invocat taman acum? Am întrebat eu.

— Poate că nu doresc decât să-l venereze, să-i declare supunere deplină. Pentru ca el, în schimb, să le dea puteri sporite. Numai că demonii ţi-au cerut să o aduci pe Grimalkin aici. Asta înseamnă că doresc cu tot dinadinsul să capete capul Diavolului. Şişcoi se mişcă foarte iute şi dacă se întrupează va putea acoperi rapid distanţe mari. S-ar putea să pornească el însuşi după Grimalkin. Iar tu vei fi al doilea pe lista lui.

CAPITOLUL 16

PUŢUL CU LEŞURI

Trebuie să găsim o cale de a-l opri pe Şişcoi! Am zis eu.

Judd a rânjit fără pic de veselie.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere. În perioada aceasta a anului, între miezul nopţii şi zorii zilei, sunt cam patru ore şi jumătate. O perioadă suficientă pentru ca el să poată face foarte mult rău. Toţi anii petrecuţi studiind în România nu mă ajută însă cu nimic ca să-mi formez o idee, cât de vagă, despre cum am putea să-l nimicim. Şi chiar dacă am avea mijloacele potrivite să o facem, vrăjitoarele ne-ar da de urmă şi ar sări, cât ai clipi din ochi, în apărarea lui.

— Nu şi dacă le vom ataca noi mai întâi în timpul zilei, când sunt adormite. Spune-mi, dacă prind de veste că ne îndreptăm spre ele, au putinţa de a-şi proiecta sufletele în afara corpurilor atât timp cât soarele se află sus pe cer?

— N-am auzit de aşa ceva – deşi, dacă e să mă gândesc mai bine, cred că *e posibil.* Presupun că vrei să îl atacăm pe Şişcoi cât încă nu s-a întrupat definitiv acolo jos, în puţ. La ce anume te gândeşti mai precis, Tom?

— Aş vrea să încerc unul dintre cele mai vechi vicleşuguri din arsenalul unui vraci – cel cu sarea şi pilitura de fier, am răspuns eu.

Judd a clătinat din cap.

— Cred că ar fi o pierdere de vreme. Sarea şi pilitura de fier nu au nicio putere asupra vrăjitoarelor, spiritelor ori demonilor

din România.

— Nici asupra Vechilor Zei, am spus eu. Dar asta numai când sunt pe deplin treji şi pregătiţi să-ţi sfâşie carnea de pe oase. Şişcoi nu s-a întrupat încă în întregime, acum îşi formează corpul sugând sânge şi hrănindu-se cu măruntaie acolo, în groapă. Sunt încredinţat că sarea ar putea să-i ardă corpul vulnerabil, abia pe jumătate format, iar fierul să-l secătuiască de sânge şi de puteri. Chiar dacă nu l-am răpune definitiv, i-am încetini creşterea şi noi am câştiga timp ca să-l căutăm pe Vraci. Ei, ce zici? Nu merită să încercăm? Hai să o facem acum, cât soarele este încă sus pe cer. Am putea să azvârlim sarea şi pilitura de fier în puţ şi pe urmă să ne ocupăm, una câte una, de vrăjitoarele adormite.

— Mai există o primejdie pe care nu ar trebui să o nesocotim, Tom, m-a prevenit Judd. Strigoaiele sunt acum treze şi îşi veghează partenerii. Chiar dacă nu ne vom afla sub ameninţarea globurilor de lumină ale vrăjitoarelor, strigoaiele ne vor face probleme, negreşit. Şi sunt la fel de iuţi şi de periculoase precum strigoii.

— Şi eu mă mişc rapid. Şi am sabia, am argumentat eu.

Judd s-a încruntat.

— Dacă e să ajut şi eu, aşa cum pot, voi avea nevoie de o armă.

Ascuns în betelia pantalonilor, pe sub mantie, aveam Tăietorul de Oase, pumnalul primit de la Slake. Nu aveam însă de gând să i-l împrumut lui Judd – era unul dintre cele trei obiecte sacre şi nu voiam să risc să îl pierd. Aşa încât nu am suflat o vorbă despre el. Nu eram sigur că aveam să găsim în Todmorden un fierar dispus să ne ajute. Judecând după felul în care localnicii se comportaseră până acum cu noi, nu mă aşteptam la cine ştie ce cooperare din partea lor. Dar mi-am amintit de sat. M-am uitat în sus, pe cer, unde soarele strălucea.

— Mai avem vreo şapte ore de lumină, am zis. Mai ţii minte satul prin care am trecut în drum spre Todmorden? Am văzut că au acolo o fierărie şi o băcănie, iar satul se află la mai puţin de o oră de mers. De la băcan am putea cumpăra câţiva saci mari cu sare – vom avea nevoie de mai mult decât câţiva pumni – şi de la fierar, tot felul de unelte metalice. Poate chiar şi o armă pentru tine.

Judd s-a ridicat în picioare.

— Bună idee. Să mergem.

Am traversat iute străzile pustii. De ce era oraşul atât de liniştit? M-am întrebat. Am observat câteva perdele date la o parte la trecerea noastră, însă nimeni nu a ieşit din casă.

Am urcat dealul până la mlaştinile dinspre apus şi am ajuns la fierărie în trei sferturi de oră. Nu a fost nicio problemă să cumpărăm un sac mare cu unelte din fier, însă arma pentru Judd s-a dovedit a fi o chestiune cu mult mai dificilă. Sarcinile obişnuite ale fierarului constau în potcovirea cailor, repararea plugurilor şi făurirea obiectelor de fierărie trebuincioase în casă. În viaţa lui nu meşteşugise la o sabie. Avea însă în atelier câteva securi folosite de fermieri la curăţarea pământului de copaci şi tufişuri. Nu erau securi de luptă cu lamă dublă şi nici cu lamă din aliaj de argint, dar, mânuite corect, puteau provoca răni grave.

Judd a încercat câteva, dar s-a ferit să o aleagă pe cea mai mare dintre ele. Fireşte, nu am discutat despre cerinţele noastre în faţa fierarului, dar am remarcat că ne-a propus o secure uşoară şi lesnicios de mânuit.

Pe urmă l-am vizitat pe băcanul satului şi i-am cumpărat aproape toată rezerva de sare. Curând, cu desagii plini de sare şi de pilitură de fier şi cu Judd purtând securea pe umărul stâng, am pornit înapoi spre Todmorden. În timp ce traversam râul am simţit cum podul se clatină şi m-am uitat în jos, neliniştit. Părea mai prăpădit ca înainte şi gata-gata să se prăbuşească. Speram că nu va trebui să îl mai traversăm de multe ori.

Soarele strălucea în continuare pe cerul senin şi, după socotelile mele, mai aveam cinci ore bune de lumină – un răgaz mai mult decât suficient pentru a ne ocupa de Şişcoi şi de cât mai multe vrăjitoare cu putinţă, mi-am zis, în încercarea de a-mi face singur curaj.

Nu am zăbovit prea mult cu gândul asupra detaliilor isprăvii noastre. Ceea ce puseserăm noi la cale comporta riscuri enorme. Vrăjmaşii noştri lucrau împreună, iar un atac asupra unuia dintre ei însemna practic un atac asupra tuturor. Dacă izbuteau să se adune iute, aveam să fim copleşiţi numeric. Dar mi-am alungat acel gând într-un colţişor al minţii, fiind mânat înainte de simţul datoriei faţă de Comitat şi de speranţa că voi reuşi cumva să eliberez din captivitate spiritul magistrului meu.

Am urcat până la marginea mlaştinii dinspre răsărit şi ne-am

ghemuit din nou printre tufişuri.

— Uite, i-am arătat eu lui Judd. Acolo am văzut raza de lumină sclipind printre copaci.

A încuviinţat din cap.

— Care dintre ele sunt casele vrăjitoarelor?

Am scos din buzunar harta cu cele patru case însemnate.

— Eşti sigur că acestea sunt? M-a întrebat Judd.

— Da, am văzut clar globurile de lumină înălţându-se din ele. Mai sunt şi alte case probabil locuite de vrăjitoare, dar nu le-am însemnat decât pe cele de care sunt sigur.

— După ce vom termina cu astea, a zis Judd arătând spre sacii de la picioarele noastre, ne vom ocupa de cele patru vrăjitoare, apoi ne vom întoarce iute şi vom trece podul. Să sperăm că vom supravieţui peste noapte.

Am încuviinţat din cap, am luat sacii şi ne-am croit drum în jos pe pantă, îndreptându-ne către pâlcul de copaci ce împrejmuia puţul cu leşuri. Abia pătrunsesem în întunecimea pădurii, când, dintr-odată, am simţit-o din nou – acea răceală care îl previne pe cel de-al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu că o fiinţă malefică se află prin preajmă.

Judd m-a privit pieziş.

— Am simţit şi eu răceala, a spus el. Dar, ce-o fi… Să fie oare Şişcoi, care s-a întrupat deja cu totul? Sau o altă fiinţă care stă de veghe, pândind intruşii?

— Vom afla imediat, am răspuns eu continuând să înaintez.

Şi am aflat, într-adevăr, chiar mai curând decât mă aşteptasem. Deşi fără niciun mârâit de avertisment. Atacul a venit atât de brusc încât, luat prin surprindere, abia dacă am avut timp să las sacul să-mi cadă la picioare şi să întind mâna ca să înşfac sabia. Un urs mare se îndrepta direct către noi în patru labe, cu colţii dezgoliţi. S-a ridicat, imens, în faţa noastră pe labele din spate, cu tot corpul numai muşchi, blană şi ochi furioşi, pregătit să ne sfâşie în bucăţi. Înainte să apuc să scot sabia din teacă, Judd m-a dat deoparte, agitându-şi iute securea în mână şi descriind cu ea un cerc în aer.

Un zgomot bubuitor ca de zdrobire a răsunat când securea a făcut contact cu corpul ursului. Prima lovitură l-a atins sus, pe umăr. Rănită, creatura a scos un răget de furie şi de durere. Când securea l-a nimerit în grumaz, a ţipat – un sunet ascuţit, ca ieşit din gâtul unui om. Judd a mai lovit încă de trei ori înainte ca

ursul să se prăbuşească în lături, ca un copac uriaş doborât la pământ de toporul pădurarului.

Judd a făcut un pas în spate, îndepărtându-se de victima sa.

— Iute? Aşa pretinzi că eşti? A spus rânjind şi arătând spre sabia mea, doar pe jumătate scoasă din teacă. Ei bine, am fost mai rapid decât tine. Va trebui să te străduieşti mai mult când prima strigoaie va veni după tine.

— Aşa voi face, nu te teme, am răspuns, băgând sabia înapoi în teacă. Un moroi, nu-i aşa? Am întrebat gesticulând spre ursul mort. Data trecută stătea de veghe pe cărarea spre casa coniţei Fresque.

— Dacă zici tu… Deşi nu cred că era singur. Nu, Tom, acest moroi a fost însărcinat să păzească şi să dea raiduri în jurul puţului cu leşuri. Este o zonă întunecată şi adăpostită, însă moroii nu ies de obicei la lumină, aşa că pentru a-l aduce aici a fost pesemne folosită o magie foarte puternică.

M-am mai gândit şi cred că există o cale cu mult mai uşoară de a-i răpune pe moroi, a continuat Judd. Moroii sunt creaturi care acţionează din constrângere. Dacă le arunci dinainte nuci, seminţe, boabe, crenguţe sau chiar fire de iarbă, se aruncă imediat în patru labe, de parcă ar intra în transă. Se simt obligaţi să le numere şi să le înlăture de acolo, rând pe rând, şi până ce nu termină nu pot face nimic altceva. Şi o numărătoare nu le este niciodată de ajuns. Trebuie să numere din nou şi din nou, ca să se asigure că totalul rezultat este acelaşi şi că nu au greşit. Pot pierde ore în şir cu număratul şi renumăratul. Timp pe care îl putem folosi fie pentru a ne face scăpaţi, fie pentru a le aplica lovitura fatală.

Am dat din cap zâmbitor. Era o informaţie demnă de reţinut pentru viitor, care m-a făcut să realizez cât de multe mai aveam de învăţat. Acum, că magistrul meu pierise, ucenicia îmi fusese curmată prematur; trebuia să mă instruiesc profitând de orice ocazie mi se ivea în cale – aşa cum era acum, cu Judd. Nu îmi puteam permite să-mi las simţămintele să se amestece cu îndatoririle mele de vraci. Trebuia să folosesc orice prilej pentru a aduce îmbunătăţiri Bestiarului şi să încep să scriu eu însumi cărţi. Munca magistrului meu trebuia continuată.

Judd şi cu mine am înaintat cu grijă, în căutarea puţului cu leşuri. Nasurile noastre l-au depistat cu mult înaintea ochilor. Duhoarea era de nesuportat: mirosul de măruntaie şi carne în

putrefacţie se amesteca cu cel înţepător, metalic, al sângelui. Lângă rădăcina unui stejar înalt am dat de o piatră mare, de formă neregulată şi aproape plată. O gaură ovală se căsca în mijlocul ei şi marginile sale erau încă umede de sânge. Am păşit amândoi în faţă şi ne-am holbat în jos, în beznă.

M-am înfiorat de spaimă şi am tras aer adânc în piept ca să mă liniştesc. Aveam însă motive întemeiate să mă tem. Dacă nu găseam o cale de a-l distruge pentru totdeauna, Vechiul Zeu Şişcoi avea să se caţăre afară din groapă şi să ne atace.

— Nu văd nimic, am dat eu glas evidenţei.

— Crede-mă, Tom, niciunul dintre noi n-ar vrea să vadă ce se petrece acolo, jos. Dar hai mai bine să ascultăm cu atenţie şi poate că vom înţelege.

Am tăcut amândoi şi ne-am încordat auzul. Din adâncul gropii răzbeau spre noi zgomote slabe, sinistre. Mi-am ţinut răsuflarea, ca să aud mai bine. După care aproape că mi-a părut rău că am făcut-o. Acolo, adânc în măruntaiele pământului, însă din fericire ascuns în beznă, se afla ceva ce respira. Ritmul respiraţiei era lent şi regulat, sugerând prezenţa unei creaturi de mari dimensiuni.

— Gazda se află acolo, asta e cât se poate de limpede, spuse Judd. Dar nu-ţi face griji. Nu are cum să se caţăre afară din groapă până ce Şişcoi nu va pune stăpânire pe corpul său. Şi asta nu se poate întâmpla decât la miezul nopţii, cu ajutorul magiei şi al ritualurilor înfăptuite de vrăjitoare.

— Cu câte vrăjitoare crezi că va trebui să ne înfruntăm ca să stăvilim încarnarea? Am întrebat eu.

— Greu de spus – până şi trei supravieţuitoare pot forma un sabat. Un lucru este însă cert. Cu cât vor fi mai puţine, cu atât mai greu le va fi să găsească puţul.

Fără să mai pierdem vremea, am deşertat cu grijă sacii cu sare şi pilitură de fier lângă deschizătura gropii. Apoi am amestecat degrabă cu mâinile cele două substanţe.

— Eşti gata? M-a întrebat Judd.

Am încuviinţat cu un semn din cap, pregătit să împing amestecul în groapa întunecată.

— Bun, vom afla cât de curând dacă ideea ta a fost bună, zise Judd. La trei. Unu, doi, *trei*!

Am împins împreună amestecul de sare şi pilitură de fier în puţ. Preţ de o clipă nu s-a auzit nimic, însă apoi din străfund a

venit un ţipăt de durere, urmat de gemete joase.

Judd m-a privit rânjind.

— Bună treabă, Tom! Zise el. Uneori metodele cunoscute şi testate *chiar* dau rezultate. Şişcoi nu va fi deloc încântat să-şi vadă gazda vătămată. Acum e timpul să ne ocupăm de prima dintre vrăjitoare – dar mai întâi poate că ar trebui să-ţi spun mai multe despre vrăjitoarele românce, adăugă el ridicându-se în picioare. Ele smulg forţa vitală din oameni cu anumite scopuri, unul dintre acestea fiind acumularea de bogăţii. Le place să trăiască în conace cât mai mari şi să domnească peste localnici.

— Deci ăsta e motivul pentru care oamenii de aici se feresc de vraci şi par atât de necooperanţi. Se tem. Ştiu cu cine au de-a face, am zis eu.

— Aşa e. Fără îndoială, tot târgul este înspăimântat de moarte.

— Ştiu că formează globuri de lumină şi că folosesc magia animistă, dar ce se întâmplă când sufletele lor se înapoiază la ele în trupuri? Se poartă la fel ca vrăjitoarele din Pendle şi ca lamiile? Am întrebat eu.

— La fel ca multe alte vrăjitoare, ele încearcă să prezică viitorul pentru a-şi distruge vrăjmaşii. Însă invocarea zeului lor vampir este cireaşa de pe tort – el le dă puteri, făcându-le aproape de neînvins. Au un lucru în comun cu lamiile – îşi pot schimba înfăţişarea. Dar în timp ce vrăjitoarele lamia trec de la starea de domesticire la cea animalică pe parcursul unor luni sau săptămâni, vrăjitoarele romînce o pot face cât ai clipi din ochi. Te uiţi la o femeie frumoasă, elegant îmbrăcată. Şi după o secundă o vezi în zdrenţe, toată numai gheare şi colţi. Uite încă o informaţie care ar trebui inclusă în Bestiarul Vraciului: adevărat, ele nu folosesc sângele în vrăjile pe care le fac, dar asta nu le împiedică să devoreze carne şi să sugă sânge. Majoritatea victimelor lor se prăbuşesc la pământ înainte să apuce să reacţioneze la pericol. Şi în câteva clipe sunt sfâşiate în bucăţi.

M-am încruntat, ameţit de atâtea informaţii.

— Haide să mergem să ne ocupăm de prima dintre ele, a propus Judd.

Am părăsit pădurea şi am traversat o pajişte însorită, îndreptându-ne spre prima dintre casele din care văzusem ivindu-se globurile luminoase. Din câte îmi dădeam eu seama, în

afara unui uliu şorecar ce plana undeva înspre apus, nimic nu se mişca acolo sus, pe dealuri, însă dinspre partea de oraş aparţinând Comitatului răzbătea zgomotul activităţii umane.

Am sărit un pârleaz şi am continuat coborârea. Fiecare dintre casele acelea mari pe care le zărisem era înconjurată protector de câte un pâlc de copaci şi, pe măsură ce ne apropiam de ţintă, luminii soarelui îi era din ce în ce mai greu să pătrundă. Judd mi-a făcut semn să mă opresc, şi-a dus un deget la buze şi s-a aplecat spre mine, şoptindu-mi la ureche:

— Cel mai probabil nu vom avea de-a face aici cu nicio iluzie – casele de vrăjitoare nu-şi schimbă forma – dar s-ar putea să dăm peste nişte capcane, întinse ca să o prevină pe locatară de sosirea intruşilor. De cum vom pătrunde înăuntru, vrăjitoarea se va trezi din somn.

Aşa că nu are niciun rost să încercăm să ne strecurăm în casă – intrarea pe furiş nu ne va ajuta cu nimic. Va trebui să pătrundem în forţă. O iau eu înainte; tu îmi vei acoperi spatele. Ai înţeles, Tom?

Am dat din cap.

— Tu eşti expertul, am încuviinţat în şoaptă.

Trebuia să fiu pragmatic şi să mă forţez să mă încred în Judd. Nu aveam încotro – numai împreună puteam izbândi.

Casa era mare, cu multe încăperi de cercetat. Judd nu a pierdut vremea. S-a dus direct spre uşă şi a deschis-o cu piciorul. Mi-am tras sabia din teacă şi l-am urmat înăuntru. Ne aflam într-un mic vestibul din care se deschideau trei uşi. Am ales-o pe cea din mijloc. Cu toate că, cel puţin în aparenţă, uşa nu era zăvorâtă, Judd a izbit-o şi pe ea cu cizma din piciorul stâng, după care s-a repezit înăuntru. Am intrat într-un salon spaţios. Am privit în jur, surprins: vrăjitoarele din Comitat trăiau de obicei în cocioabe pline de oale şi farfurii murdare, cu tavane pline cu pânze de păianjen, podele murdare şi o grămadă de oase – unele dintre ele umane – zăcând într-un colţ. Încăperea în care ne aflam era însă imaculată şi costisitor mobilată. Am văzut picturi înfăţişând peisaje stranii – probabil din România: într-unul dintre ele, un castel se înălţa pe un deal, pe deasupra unor păduri verzi. Două fotolii confortabile şi o canapea fuseseră trase în faţa unei vetre în care cenuşa încă mai fumega. Pe policioara sa stăteau trei sfeşnice; lumânările erau făcute din ceară de albine de cea mai bună calitate, nu dintre acelea

negre, preferate de vrăjitoarele din Pendle (care foloseau sângele victimelor, pe care îl amestecau cu grăsime animală).

Locatarii casei erau însă, negreşit, vrăjitoare – creaturi ale Întunericului – şi am simţit imediat pe şira spinării fiorul de răceală care îmi era atât de cunoscut.

În dreapta, în capătul îndepărtat al încăperii, era o uşă. Judd s-a îndreptat spre ea şi a deschis-o tot cu piciorul. Dinăuntru nu răzbea prea multă lumină, însă peste umărul lui am zărit un pat mare, acoperit cu o cuvertură de mătase violetă. Cineva stătea întins pe pat, adormit. Judd a ridicat securea şi s-a pregătit să o coboare iute şi cu forţă.

Dintr-odată am simţit că ceva nu era în regulă.

Vrăjitoarea nu se afla în pat; era *sub* el.

Într-o clipită s-a năpustit asupra noastră, toată numai colţi şi gheare.

CAPITOLUL 17

PACTUL

Ghearele vrăjitoarei se aflau la doar câţiva centimetri de piciorul stâng al lui Judd când am înjunghiat-o, înfigându-mi sabia în inima ei şi ţintuind-o la podea, cu faţa în jos.

Vrăjitoarea s-a zbătut disperată ca să se elibereze, scoţând mârâituri din gâtlej, scuipând sânge şi aruncându-şi părul lung şi încâlcit într-o parte şi-n alta. Mâinile cu gheare lungi se încleştau şi se descleştau spasmodic şi şi-a răsucit capul ca să se uite în sus la mine, iar ochii ei veninoşi aruncau săgeţi de ură.

Mai întâlnisem vrăjitoare de apă hidoase şi mă cutremurasem la vederea celor mai urâte hoaşte, însă scena ce mi se înfăţişa acum ochilor era cu adevărat înfiorătoare.

Pielea vrăjitoarei era rugoasă, cu mănunchiuri de negi păroşi răsăriţi ca nişte ciuperci şi acoperindu-i toată faţa, iar când a deschis gura pentru a scoate un răget i-am văzut caninii – doi colţi negri ce ieşeau în afară, pe sub buza de jos.

A întins mâna la spate şi a prins tăişul spadei; şi-a tăiat degetele până la os în încercarea deznădăjduită de a-şi smulge lama din corp. Mârâitul s-a transformat apoi în gâlgâituri înecate şi sângele a pornit să îi ţâşnească din gură, împroşcând podeaua. Am ţinut în mâini sabia cu toată forţa, împingând-o şi mai abitir în lemnul podelei. Iar Judd a încheiat treaba despicând

capul vrăjitoarei cu securea.

— Bună treabă! A exclamat el. De data asta ai fost iute. Cel mai vechi şiretlic şi totuşi ne-am lăsat păcăliţi, a adăugat trăgând deoparte cuvertura şi dezvelind două perne aranjate cu îndemânare pentru a da iluzia conturului unui corp. Cred că s-a trezit chiar dinainte să apuc să dărâm eu prima uşă cu piciorul.

Am dat drumul sabiei din strânsoare şi am şters lama de cuvertura patului, apoi am vârât-o înapoi în teacă. Judd se folosise de secure, iar eu de sabie şi m-am gândit cât de neobişnuit era ca doi vraci să lupte fără toiege. Însă trebuia să ne adaptăm situaţiei.

— Să ne asigurăm că vrăjitoarea nu se întoarce din morţi, am spus. Metodele uzuale au efect şi asupra vrăjitoarelor din România?

Judd a clătinat din cap.

— Nu e de niciun folos să le mănânci inima, dar focul ajută. Reţine însă că în general le ia cel puţin o lună ca să îşi reanimeze corpul. Dacă le ucidem pe toate, putem să le ardem în propriile case cu mult înainte să treacă perioada.

Deodată încăperea s-a întunecat şi am privit amândoi spre fereastră. Judd s-a repezit şi a tras perdeaua deoparte. Atunci când pătrunseserăm în casă cerul fusese albastru, dar acum nori de ploaie înaintau cu repeziciune şi aerul se înnegura văzând cu ochii.

Am ieşit în fugă din dormitorul vrăjitoarei şi nu ne-am oprit din alergat decât când am ajuns afară, în faţa uşii de la intrare. Un fulger a luminat cerul înspre asfinţit şi un huruit de tunet i-a răspuns câteva clipe mai târziu.

— Asta nu este o furtună naturală, zise Judd. Pesemne că de acum toate sunt treze şi stau la pândă. Când lucrează împreună, vrăjitoarele romănce au puterea de a ridica vântul şi de a întuneca cerul. Probabil că ştiu deja ce i-am făcut primei vrăjitoare.

În secunda următoare un fulger a despicat cerul; tunetul l-a urmat, asurzitor, aproape imediat. În liniştea ciudată care s-a aşternut apoi am auzit amândoi nişte zgomote. Crenguţe frânte, paşi înăbuşiţi înaintând prin iarbă; ceva nevăzut se apropia de noi printre copaci, venind din mai multe direcţii.

— Fugi, Tom! Ia-o pe aici! A strigat Judd, luând-o la goană în jos pe deal, către râu.

M-am supus poruncii fără să crâcnesc, urmându-l îndeaproape. Am simţit cum vrăjmaşii ne încercuiau. Cea mai mare temere a mea era ca celelalte vrăjitoare să nu se proiecteze pe cer sub formă de globuri luminoase şi să purceadă să ne vâneze. Noaptea încă nu se lăsase, dar poate că era deja destul de întuneric pentru ca ele să se aventureze afară.

Curând alergam pe străzile înguste, cu ploaia bătând darabana pe pietre. Alte zgomote veneau acum dinspre pod. Când am ajuns la copaci am zărit pe celălalt mal o jumătate de duzină de oameni cu topoare în mâini, lovind cu îndârjire în stâlpii podului.

— Opriţi-vă! Strigă Judd. Opriţi-vă acum!

Bărbaţii s-au făcut că nu-l aud şi şi-au văzut mai departe de treabă. Am prins să alergăm şi mai iute, dar înainte să apucăm să ajungem la mal, podul s-a prăbuşit cu un trosnet zgomotos în râu. Pentru o clipă, o bucată de pe partea noastră a malului a rămas fixată, după care întreaga structură putredă s-a prăvălit în apă, unde a fost imediat ruptă în bucăţi şi purtată în aval.

Bărbaţii de pe malul celălalt şi-au fluturat ameninţător topoarele spre noi.

— Rămâneţi acolo, pe partea aceea! A strigat unul dintre ei la noi. Ne puneţi tuturor viaţa în primejdie.

Nu sunteţi bineveniţi aici. Dacă vreţi să traversaţi râul, făceţi-o pe riscul vostru!

De ce dărâmaseră podul taman acum? Ca să ne lase prinşi în capcană pe malul dinspre răsărit al râului şi a uşura astfel munca vrăjitoarelor şi demonilor? Sau poate încercau să le între în voie? M-am întrebat eu.

Judd mi-a şoptit la ureche:

— Or să se sature curând şi or să plece – ai puţină răbdare. Nu avem de ce să ne luăm la bătaie cu ei. Sunt doar înspăimântaţi, atâta tot.

Avea dreptate. Dacă încercam să ne croim drum cu forţa peste râu, oamenii aceia, care arătau suficient de disperaţi, aveau probabil să ne provoace la luptă. Aşa că ne-am aşezat pe o buturugă, fiecare pierdut în propriile gânduri, în timp ce ei ne priveau mânioşi de pe malul celălalt.

Deocamdată reuşiserăm să scăpăm cu viaţă, însă mă simţeam secătuit de speranţă. Nu ridicasem un deget în apărarea magistrului meu şi acum vrăjitoarele aflaseră de

isprava noastră. Şi aveau să vină după noi pregătite de atac.

După o vreme, prezicerea lui Judd s-a adeverit. Bărbaţii ne-au strigat câteva blesteme, pe urmă s-au îndepărtat printre copaci spre mănunchiul de case. Am aşteptat vreo cinci minute, apoi am coborât malul alunecând prin noroi şi am găsit un loc de trecere; cu ani în urmă acolo fusese, negreşit, un văd. După aceea, cu pantaloni uzi până la genunchi, ne-am îndreptat direct spre han, pregătiţi să înfruntăm necazurile. Mă îndoiam că localnicii aveau să ne lase în pace.

— Du-te să tragi un pui de somn înainte de cină, mă sfătui Judd. Orice se poate întâmpla după lăsarea întunericului. S-ar putea să nu fim în siguranţă nici pe partea aceasta a râului.

Am încercat să dorm, însă doar am moţăit cu intermitenţe. Mintea mi se învolburase de la atâtea evenimente petrecute în ultimele zile. Nu întrezăream nicio cale de scăpare din situaţia în care ne găseam.

În clipa aceea mi-am amintit de Alice. M-am întrebat dacă izbutise să dea de Grimalkin. Nu puteam decât să sper că îşi ţinuse promisiunea şi nu coborâse pe tărâmul Întunericului fără a discuta mai întâi cu mine. Pe de o parte, mă bucuram că nu ne însoţise la Todmorden: aici s-ar fi aflat în mare primejdie. Pe de altă parte, tânjeam cu disperare după ajutorul şi compania ei. Alice mă scăpase din situaţii dificile şi îmi salvase viaţa mai mult decât o dată.

M-am hotărât să folosesc oglinda de pe noptieră pentru a încerca să iau din nou legătura cu ea şi în clipa când ideea mi-a trecut prin cap mintea mi s-a luminat dintr-odată. Am înţeles de ce mă gândisem la Alice. Pentru că şi ea, la rândul ei, încerca să între în contact cu mine. În clipa următoare chipul ei mi-a zâmbit din oglindă, după care s-a înnegurat. A început să scrie iute cu degetul. Textul trebuia citit invers, însă cum folosiserăm această metodă de comunicare şi în alte dăţi, exersasem cititul în oglindă şi mă pricepeam la asta.

?moT, ălugeren nî avec E
.muca ănâp srotnî if et ăs matpețșa ăM

Intuise că aveam necazuri pentru că depăşisem cu mult data stabilită pentru întoarcerea la Chipenden. Ar fi trebuit să fiu acasă cu două zile înainte. Dintr-odată, nevoia în care mă aflam

a învins orice urmă de ezitare de a o pune pe Alice în primejdie, aşa că am îngenuncheat în faţa noptierei, am suflat în oglindă şi m-am apucat să scriu cu degetul arătător. Am desenat literele foarte încet, silindu-mă ca textul să fie cât mai lizibil. Şi mi-am ales cuvintele cu grijă. Nu am precizat că magistrul murise, pentru că voiam ca vestea să i-o dau faţă în faţă. Explicaţiile puteau să mai aştepte.

Un demon l-a răpit pe Vraci…

După aceea, pentru a câştiga timp, am şters oglinda cu dosul palmei, mi-am apropiat faţa de ea şi am pornit să articulez cuvintele. Am făcut-o într-o manieră exagerată, pentru a mă face mai lesne înţeles:

— Demonul este puternic şi are mulţi aliaţi. Suntem în mare pericol. Dacă poţi, ajută-ne. Vino aici cât mai repede, altfel va fi prea târziu…

Ideea de a o atrage pe Alice într-un loc periculos mă înfiora, însă ştiam că prezenţa ei avea să facă diferenţa. Nu m-am putut totuşi abţine să nu mă gândesc şi la faptul că Alice folosea magia neagră. În drumul nostru înapoi din Irlanda durerile se înteţeau ori de câte ori traversam un pod sau o apă curgătoare, lucru pe care îi fusese greu să îl ascundă de magistrul meu. Obiectasem când îi dăruise puteri sporite lui Agnes Sowerbutts – iar acum, că îi ceream ajutorul, mă simţeam ca un ipocrit, mai ales ştiind că decizia mea l-ar fi necăjit pe Vraci. Numai că uneori, pentru a supravieţui, fuseserăm nevoiţi să chemăm în sprijin forţele Întunericului tocmai pentru a le birui.

Înainte ca Alice să apuce să răspundă, oglinda s-a întunecat fără veste. Am aşteptat, sperând să restabilim legătura – dar în zadar. O idee înspăimântătoare mi-a trecut brusc prin cap. Dacă Alice o găsise deja pe Grimalkin şi era acum însoţită de vrăjitoarea asasină? Demonii români voiau cu orice preţ capul Necuratului. Dacă sacul în care se afla acesta ar fi fost la îndemână, le-ar fi uşurat mult sarcina. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta şi să o previn pe Alice, însă nu crezusem că discuţia noastră avea să se curme atât de repede. Cu oglinda în mână am strigat-o pe Alice pe nume, dar fără să primesc răspuns.

După o vreme am renunţat şi m-am dus să bat la uşa lui Judd.

A ieşit din odaie căscând şi frecându-se la ochi.

— E timpul pentru cină? A întrebat.

M-am încruntat.

— Nu prea mi-e foame.

— Nici mie, Tom, spuse Judd, dar trebuie să ne păstrăm forţele. Noaptea care ne aşteaptă poate fi una lungă şi istovitoare.

— Magistrul meu nu mânca niciodată mult înaintea unei confruntări cu Întunericului, am replicat eu.

Judd a dat din cap şi mi-a aruncat un zâmbet strâmb.

— Da, îmi amintesc foarte bine – nu ne permitea decât să îmbucăm câteva firimituri de brânză de Chipenden. Uneori, noaptea mă culcam atât de flămând încât stomacul meu îşi închipuia probabil că gâtul îmi fusese tăiat.

Am coborât, iar hangiul, posac, ne-a servit cina: carne de oaie rece şi tare şi pâine râncedă, greu de înghiţit. Eram neliniştit la gândul a ceea ce ne aştepta peste noapte. Nici Judd nu avea poftă de mâncare. După un timp, hangiul s-a întors ca să strângă farfuriile.

— De când locuieşti aici, în Todmorden? L-am întrebat, eu încercând să-l atrag într-o conversaţie pentru a afla mai multe despre târguşor.

A ridicat din umeri.

— De mai mulţi ani decât îmi pot aminti. M-am născut aici şi tot aici o să mor, cu siguranţă. Sunt un om care îşi vede de treaba lui – aşa cum ar trebui să faceţi şi voi. Acum mă duc la culcare, a adăugat încruntându-se.

Nu aveam să mai scoatem nicio informaţie de la el şi m-am bucurat să-i văd spinarea. Imediat ce a pornit tropăind în sus, pe trepte, Judd şi cu mine ne-am permis să vorbim mai liber. Am început să-i povestesc despre Alice – şi despre unele dintre lucrurile pe care le făcuse ea în trecut.

— Pun pariu că lui John Gregory nu i-au căzut prea bine la stomac toate acestea – sunt mai greu de înghiţit chiar şi decât cina noastră! A glumit el. Îmi vine greu să cred că s-a aliat vreodată cu forţele Întunericului. E omul cu cele mai puternice convingeri din câţi mi-a fost dat să cunosc vreodată.

— Nu prea a avut de ales, i-am explicat eu. Era o situaţie de viaţă sau de moarte – dar ai dreptate, i-a fost greu să accepte. Alice este însă în stare să ne ajute. Poate să îl adulmece pe

Vraci – şi să ne călăuzească spre locul unde demonii i-au ascuns capul.

— Fără îndoială. Demonii ne vor aştepta pregătiţi, însă dacă vom şti cu precizie unde să mergem, vom putea pătrunde şi ieşi de acolo foarte iute, a încuviinţat Judd.

Orele treceau şi... niciun semn de atac. Dar chiar înainte de ivirea zorilor am auzit un ciocănit puternic în uşă.

Judd s-a ridicat în picioare, pregătindu-şi securea. Am scos sabia din teacă, întrebându-mă care era mişcarea următoare mai potrivită. Fireşte, nici gând să deschidem uşa, şi ştiam că hangiul avea şi el să o ţină zăvorâtă până se lumina de ziuă. Aşadar, cum era mai bine? Să aşteptăm duşmanii înăuntru ori să ieşim ca să ne luptăm cu ei afară? Apoi am auzit cum o fereastră se crăpă la etaj.

— Ai aici, la tine în casă, doi oameni care au comis crime împotriva alor mei! A strigat o voce de femeie. Predă-ni-i ca să îi pedepsim după legea noastră!

Am zărit pe faţa lui Judd un licăr de durere şi dintr-odată am recunoscut glasul. Era coniţa Fresque. Mi-am dat seama că Judd era hotărât să iasă ca să-l înfrunte pe demonul care îi poseda corpul.

— Nu! Am spus, prinzându-l de braţ ca să-l opresc. Poate că sunt şi alte strigoaie ascunse prin preajmă.

A încuviinţat dând din cap şi s-a mai destins puţin. Pe urmă l-am auzit pe hangiu care striga de la fereastră:

— Se va rezolva până la căderea nopţii. Vom respecta pactul, nu-ţi face griji!

— *Pactul*? Zise Judd ridicând din sprâncene. Ce-o fi vrând să spună? ... Cred că individul ăsta morocănos ne e dator cu nişte răspunsuri!

Hangiul a trântit fereastra. Am rămas lângă tăciunii care mocneau în vatră, în aşteptarea lui.

A coborât îmbrăcat cu o haină şi legat la gât cu o eşarfă. A părut surprins să ne găsească în faţa focului. Fără îndoială îşi închipuise că dormim tun în paturile noastre.

— Trebuie să ies, ne-a anunţat el cu voce tare, făcând pe grozavul. Mă întorc într-o oră ca să vă pregătesc micul dejun.

Nu a apucat să ajungă la uşă; Judd l-a prins strâns de braţ şi l-a tras spre vatră.

— Nu prea cred că vei ieşi din casă o bună bucată de vreme.

Avem să-ţi punem nişte întrebări! Zise împingându-l către un scaun.

Hangiul şi-a ridicat ochii înspăimântaţi spre el.

— Te-am auzit cum vorbeai cu demonul! A spus Judd pe un ton acuzator.

— Demon? Habar nu am despre ce vorbeşti.

— Negi că discutai cu coniţa Fresque? Am auzit limpede fiecare cuvânt în parte. Aşa că zi, ce „pact” ai făcut cu ea?

Hangiul s-a holbat la el fără un cuvânt.

Judd a ridicat securea, ca şi cum voia să o abată peste capul bărbatului.

— Vorbeşte, dacă nu vrei să mori! Porunci el. Sunt în pragul disperării şi, la cum se prezintă lucrurile acum, nu mă aştept să mai trăiesc mult timp. Iar dacă va fi cazul, te voi târî după mine pe lumea cealaltă. Despre ce pact este vorba?

— E o înţelegere pe care o avem cu străinii de pe partea cealaltă a râului. O înţelegere ca să putem trăi aici în siguranţă fără a fi mâncaţi de ei…

— Continuă, îi ordonă Judd când îl văzu că şovăie. Care e partea voastră în înţelegerea asta?

— În fiecare săptămână îi aprovizionăm cu trei căruţe cu măruntaie şi sânge de animale de la fermele din împrejurimi. Le lăsăm în saci şi butoaie, pe partea asta a râului, şi ei vin după lăsarea întunericului să le ia.

Aşadar de aici îşi asigurau demonii rezervele pentru puţul cu leşuri. Şi, fireşte, tot asta era şi sursa de hrană pentru ei înşişi şi pentru ostaticii lor. Pactul era probabil şi singura explicaţie pentru care globurile de lumină ale vrăjitoarelor nu ne urmăriseră dincolo de pod.

— Şi, în schimb, ei vă lasă în pace? Am întrebat eu.

— Da, nu ucid oameni pe partea asta a râului. Dar după lăsarea întunericului trebuie să nu ieşim din case – uneori trec pe aici în drum spre treburile lor. Fac harta ţinutului ce se întinde la vest de aici.

— Hărţi! Exclamă Judd. Omule, dar prost mai eşti! Nu îţi dai seama ce se întâmplă? Fac harta Comitatului ca să-şi găsească victime cât mai uşor! Chiar nu pricepi ce faceţi voi aici? Vă vindeţi semenii în schimbul propriilor vieţi. Şi acum vrei să ne predai lor din aceleaşi motive egoiste. Să nu îndrăzneşti să negi, am auzit tot ce aţi discutat! N-ai să pleci nicăieri. Vei sta aici şi

ne vei pregăti micul dejun – unul mai bun decât ce ne-ai servit aseară.

— Dar dacă nu le îndeplinim porunca, până la căderea nopţii pactul va fi rupt. Şi ne vor măcelări pe toţi! Se văită hangiul.

— Nu-ţi face tu griji, de asta ne vom ocupa noi, spuse Judd. Oricum, câţiva dintre localnici au distrus podul, deci pactul nu a fost deja încălcat? Dacă da, a sosit vremea să luptaţi pentru viaţa voastră.

— Vom construi alt pod. După ce vor pune mâna pe voi, lucrurile vor reintra în normal – aşa ne-au promis.

— *Normali* Vrei să zici că ceea ce faceţi voi e normal, prostule? Ţipă Judd. Piei din ochii mea! Micul dejun – ăsta e singurul lucru de care să te ocupi acum. Şi cât mai iute!

Hangiul se retrase grăbit, aruncând o privire temătoare peste umăr către Judd, care îmi şopti la ureche, pentru a nu fi auzit:

— Când crezi că va ajunge fata aici?

— Cu mult înainte de asfinţit, am răspuns. A pornit, fără îndoială, la drum în timpul nopţii.

— Atunci uite ce zic eu, Tom. De cum soseşte, o vom ruga să adulmece după rămăşiţele pământeşti ale bietului tău magistru. Le vom lua şi ne vom îndrepta direct spre Chipenden, unde vom chema cât mai multe ajutoare. S-ar putea chiar să fim nevoiţi să apelăm la armată.

Judd avea dreptate. Eram întrecuţi numeric. Şi *chiar* aveam nevoie de armată. Dar aveau forţele militare să plece urechea la cererea noastră şi să intervină?

Hangiul abia se apucase să ne pregătească micul dejun când am auzit din nou bătăi în uşă. Ne-am dus să ne uităm pe fereastră şi am văzut vreo două duzini de localnici. Păreau disperaţi şi furioşi; unii se înarmaseră cu bâte. Coniţa Fresque le descrisese pesemne situaţia. Sau poate că auziseră ce îi strigase ea hangiului.

— Deschide! Au ţipat ei. Că dacă nu, spargem uşa.

Nu ne-am obosit să răspundem. Nu avea niciun rost să încerci să discuţi raţional cu o mulţime intrată în panică. După o vreme, bărbaţii s-au retras în josul străzii, apoi s-au apropiat iarăşi de han. De data aceasta cărau cu ei un berbec greu – un buştean cilindric gros, cu capete din alamă. Mi-am zis că uşa nu avea cum să reziste şi bănuiala mi s-a adeverit curând.

— Unu! Doi! Trei! A strigat careva – şi la semnalul „trei” un

zguduit puternic s-a auzit în clipa când berbecele a izbit uşa, care s-a îndoit sub impactul loviturii.

Zgomotul l-a făcut pe hangiu să apară în fugă din bucătărie. Uşa avea să cedeze cât de curând. Şi atunci? Una era să-mi folosesc sabia împotriva creaturilor Întunericului, şi cu totul altceva să o ridic contra unor bărbaţi înspăimântaţi de moarte – taţi, fraţi şi fii.

Hangiul s-a repezit înainte, gata să deschidă uşa şi să îi lase pe bărbaţi să între, însă Judd l-a prins de guler şi l-a strâns cu putere.

Mă războiam cu mine însumi, deloc sigur de ceea ce ar fi trebuit să fac. Am scos totuşi sabia din teacă. Dacă eram luaţi ostatici, aveam să sfârşim în puţ, drept hrană pentru strigoi.

A doua izbitură în uşă a fost şi mai zgomotoasă decât prima. S-a auzit o pocnitură şi o bucată de tencuială s-a desprins din tavan.

— Nu au prea mult respect pentru proprietatea ta, nu-i aşa? A comentat Judd, însă hangiul s-a abţinut să răspundă, ţinându-şi buzele strânse.

Între izbituri sala răsuna de blestemele şi strigătele oamenilor. Păreau în culmea disperării, iar spargerea uşii era de-acum doar o chestiune de timp.

La a cincea încercare s-a rupt, într-adevăr, şi ne-am pomenit faţă în faţă cu atacatorii. Ne-am holbat la ei în tăcere, dar deodată am auzit în depărtare lătratul unor câini. Sunetul mi s-a părut familiar şi mi-a atras atenţia – l-am recunoscut. Era unul inconfundabil; aşa lătrau Gheară, Oase şi Sânge când plecau la vânătoare.

Alice! Adusese câinii cu ea!

Bărbaţii s-au răsucit pe călcâie, apoi, speriaţi, s-au împrăştiat care încotro. Ştiam că cei trei câini-lupi erau o privelişte de temut, însă atacatorii noştri păreau ieşiţi din minţi de spaimă. Am ieşit în stradă şi în clipa aceea am înţeles motivul.

Alice mai era însoţită şi de altcineva – de Grimalkin, vrăjitoarea asasină. Ea alerga spre noi cu gura neagră căscată, dezvelindu-şi dinţii ascuţiţi. În cingătorile din piele legate peste corpul slăbănog avea prinse tăişuri şi în fiecare mână ţinea câte un pumnal. Localnicii avuseseră noroc să o vadă la timp şi să o ia la goană. Grimalkin părea pusă pe fapte mari, pregătită să ucidă.

În mod normal, aş fi întâmpinat-o cu bucurie, ca pe un aliat de nădejde ce era, însă purta pe umăr sacul în care se afla capul Necuratului. Sosise în locul pe care ar fi trebuit să-l evite cu orice preţ.

Exact acolo unde creaturile româneşti ale Întunericului voiseră să o aducă.

Căzuserăm într-o capcană.

CAPITOLUL 18

LOCUL CEL MAI PRIMEJDIOS

Ne-am tras la o parte, ca să le lăsăm să între pe cele două femei, urmate de câini, apoi am închis uşa cum ne-am priceput noi mai bine şi ne-am aşezat cu toţii în jurul celei mai mari mese din încăpere.

Hangiul se tot holba la Grimalkin, vădit înspăimântat, dar ne-a servit totuşi un mic dejun îmbelşugat, umplându-ne până la refuz farfuriile cu şuncă, ouă şi pâine prăjită.

— Dar cu câinii ce facem? L-am întrebat eu. Vin de departe şi le e şi lor, fără îndoială, foame.

A şovăit o clipă, dar după aceea Grimalkin i-a aruncat o privire cruntă, deschizându-şi gura pentru a da la iveală dinţii ascuţiţi. Mâinile hangiului au prins să tremure şi omul a plecat grăbit, întorcându-se cu nişte resturi de carne pentru câini.

În timp ce mâncam, eu am făcut prezentările şi am explicat situaţia de la Todmorden, relatând tot ce se întâmplase de la plecarea mea, a Vraciului şi a lui Judd din Chipenden.

Când am ajuns la descrierea stării magistrului meu, un nod mi s-a pus în gât şi nu am mai putut continua. Alice s-a întins peste masă şi şi-a aşezat o mână pe braţul meu, pentru a-mi aduce alinare. Am simţit căldura care emana din ea. În pofida diferendelor noastre din ultima vreme, îi dusesem cu adevărat dorul.

În momentul acela Judd a intervenit în discuţie.

— Vă rog, înainte ca Tom să meargă mai departe cu povestea, aş vrea să vă explic ce rol am jucat eu în toate întâmplările acestea. Nu îmi va fi deloc uşor – îmi e ruşine şi îmi pare foarte rău pentru ceea ce am făcut.

M-am simţit uşurat – mă cruţase de povara de a istorisi în faţa tuturor trădarea lui. Aşa încât, cu un glas tremurat, Judd şi-a

spus povestea, fără a încerca nicio clipă să-şi caute justificări şi mărginindu-se să amintească ameninţările la adresa mamei sale şi a rudelor ei din România precum şi luarea în posesie de către demon a corpului Cosminei Fresque. După ce a terminat, şi-a plecat capul şi a rămas cu ochii aţintiţi spre masă.

Nimeni nu s-a oferit să-l consoleze. Mie, unul, îmi era şi acum cu neputinţă să-l iert. Iar Grimalkin i-a aruncat o privire încărcată de ură.

Conştiinţa m-a obligat însă pe urmă să-mi recunosc propriile greşeli.

— Nici eu nu am motive de mândrie, am spus. La un moment dat am coborât în pivniţă în căutarea Vraciului. Şi m-am pomenit brusc înconjurat de demoni. Era întuneric beznă şi erau foarte mulţi. Am intrat în panică… şi am fugit.

A urmat o nouă tăcere, până ce Alice a vorbit, eliberându-ne de încordare. Cuvintele îmi erau adresate mie.

— Ce ai văzut acolo jos, în pivniţă, a doua oară când ai coborât, Tom? Ce anume ţi-a arătat strigoaia?

Mi s-a pus un nod în gât şi, pentru câteva clipe, mi-a pierit glasul. Cu ochii minţii am revăzut-o pe Fresque ridicând capacul cutiei pentru a dezvălui oroarea dinăuntru.

— Au aşezat capul magistrului într-o cutie, am răspuns într-un târziu. Au folosit magia neagră ca să-l ţină în viaţă. Fresque mi-a spus că restul corpului l-au azvârlit drept hrană unui moroi. Magistrul mi-a vorbit şi mi-a spus că are dureri înfiorătoare. M-a implorat să-l slobozesc din chinuri.

Judd şi-a înălţat capul şi s-a holbat la mine, apoi s-a ridicat în picioare şi m-a prins pe după umeri.

— Unde te aflai atunci când ai văzut capul?

— Acasă la coniţa Fresque.

S-a pocnit tare cu palma peste cap de trei ori şi a făcut ochii mari.

— Acum înţeleg! Exclamă el. De câte ori ai intrat acolo, în casă, Tom? Mă întrebă el.

— De patru… ba nu, de cinci ori, am răspuns eu.

— Şi, mă înşel, sau înfăţişarea casei s-a schimbat de fiecare dată?

— Nu te înşeli deloc – ultima dată când am fost, uşa care dădea spre pivniţă dispăruse. În locul ei era un zid gol.

— Acultă-mă bine, Tom. Nimic nu rămâne mult timp la fel în

casele vrăjitoarelor. Îţi aminteşti ce ţi-am povestit despre casele locuite de perechile de strigoi şi strigoaie? Pentru a crea iluzia, ei se folosesc de un grimoar. Nu vreau să-ţi faci speranţe deşarte… dar bănuiesc că ai ghicit unde bat, nu-i aşa?

Am simţit cum prind aripi şi, în ciuda avertismentului lui Judd, inima mi s-a umplut de speranţă.

— Am văzut grimoarul în bibliotecă. Era *Doomdryte,* unul dintre cele mai puternice şi mai primejdioase grimoare din câte există. Deci vrei să spui că ceea ce am văzut eu în cutie – capul Vraciului – ar putea să nu fie decât o iluzie… că magistrul nu e cu adevărat mort? E posibil?

— După cum am spus, nu-ţi face speranţe prea mari, dar, da, cred că e posibil. S-ar putea ca Vraciul să fie încă în viaţă. Şi să îl ţină ostatic undeva, într-una dintre gropile răspândite pe panta dealului. Vraciul e încă în putere pentru vârsta lui, dar nu va rezista mult dacă se vor hrăni des cu carnea şi cu sângele lui. La fel de bine însă ar putea să fie mort, dar un lucru pot să îţi spun cu certitudine: în viaţa mea n-am auzit de vreo magie făcută de un demon sau de o vrăjitoare din România prin care sufletul unui om să trăiască în continuare, deşi corpul i-a fost decapitat.

— Şi de ce nu mi-ai spus asta înainte? I-am reproşat eu înfuriindu-mă brusc.

— Pentru că nu gândeam limpede, Tom. Îmi pare rău. Aveam prea multe pe cap.

— Dar cum explici atunci treaba cu Necuratul? Am întrebat, arătând spre sacul din piele de lângă Grimalkin. I-am retezat capul, dar continuă şi acum să vorbească.

— E cu totul altceva, Tom. La Diavol, puterea vine dinăuntrul lui – e parte din fiinţa sa. În cazul lui John Gregory aşa ceva ar fi aproape cu neputinţă.

— Aproape?

— Cine ştie ce se poate întâmpla atunci când creaturile Întunericului îşi unesc forţele? Pesemne că sunt disperate, din moment ce ţin cu tot dinadinsul să-l readucă pe Diavol la forma iniţială. Dar să nu ne pierdem speranţa… a adăugat Judd încruntat, după care vocea i s-a stins treptat.

Am continuat cu relatarea faptelor, iar la final am clătinat din cap cu amărăciune. M-am întors spre Grimalkin, care stătea lângă Alice, de cealaltă parte a mesei faţă de mine şi Judd.

— Este exact ceea ce au urmărit ei, i-am spus. Ca eu să te ademenesc încoace şi să poată intra astfel mai uşor în posesia capului Necuratului. Dintre toate locurile din lume, acesta este cel mai primejdios.

— Am simţit că ai necazuri şi plecaserăm încoace dinainte să iei tu legătura cu Alice, aşa că n-ai de ce să te învinovăţeşti, răspunse ea. De când ne-am văzut ultima oară, copile, am fost de multe ori în primejdie şi de fiecare dată am izbutit să scap – uneori cu ajutorul altora, a adăugat vrăjitoarea dând din cap spre Alice. Sunt însă de acord că cel mai important este ca ăsta – spuse bătând cu palma în sacul de piele – să nu cadă în mâinile vrăjmaşilor noştri. Din ceea ce ne-ai spus, înţeleg că Vechiul Zeu Şişcoi reprezintă cea mai mare ameninţare, aşa că nu ar trebui să rămânem aici mai mult decât este necesar.

— Nu pot pleca fără să încerc să-l salvez pe Vraci, am zis eu, sau înainte să mă asigur măcar că e mort şi şi-a găsit liniştea. Alice, poţi tu să-l cauţi pentru mine? Nu te-aş ruga aşa ceva dacă ar exista o altă cale de a-l găsi.

— Bineînţeles, Tom, răspunse Alice. Nu e nicio problemă. O să o fac chiar acum…

A închis ochii, a tras adânc aer în piept şi a început să murmure în barbă. M-a luat prin surprindere. Mă aşteptasem să urce pe deal cu mine şi să adulmece în căutarea locului unde demonii îl ţineau ostatic pe Vraci. Şi acum iat-o, apelând la magia neagră cu nepăsare, aproape ca şi cum aceasta ar fi fost pentru ea o a doua natură.

A deschis ochii şi s-a uitat la mine. După care a rostit pe un ton pragmatic:

— Îl ţin într-un puţ, sus, pe deal, spre nord-est.

M-am forţat să întreb:

— Doar capul sau tot corpul?

— La asta nu ştiu să-ţi răspund, Tom. Nu pot să-i simt decât spiritul. Ambele variante sunt posibile. Indiferent în ce situaţie se află, ar fi mai bine să mergem să-l luăm de acolo înainte de a fi prea târziu.

Grimalkin a clătinat însă din cap.

— Nu, Alice, eu voi fi cea care va merge cu Tom. Tu ia ăsta şi apără-l cu preţul vieţii.

S-a ridicat în picioare şi i-a întins sacul din piele. Apoi s-a întors către Judd.

— Tu mergi cu Alice! Şi aşteptaţi-ne amândoi în vârful mlaştinii dinspre apus. O să venim cât de repede vom putea.

Judd a încuviinţat fără o vorbă. Vrăjitoarea cea înspăimântătoare preluase comanda şi a te supune ei părea lucrul cel mai firesc.

— Acolo, sus, e o fermă, am spus eu. Pe fermier îl cheamă Benson. Are o căruţă şi cai. Mă învoisem cu el să ne transporte cărţile la Chipenden – a fost foarte supărat că afacerea a căzut şi deloc mulţumit de răsplata pe care i-am dat-o pentru osteneală. Dar dacă îl plătiţi bine, poate că ne va ajuta să-l ducem pe magistru de aici în siguranţă. Aşteptaţi-ne în capătul mlaştinii.

Mi-au dat cu toţii dreptate şi eu am urcat iute şi am luat din odăi desaga Vraciului şi pe a mea. Pe una dintre ele i-am dat-o lui Alice, iar pe cealaltă, lui Judd.

— Ce facem cu hangiul? Am întrebat.

Grimalkin mi-a aruncat o uitătură urâtă.

— E la fel de înspăimântat ca toţi ceilalţi oameni din oraş şi nu va încerca să ne facă niciun rău. Primejdia nu-i aici, ci sus, pe deal.

Astfel, fără a mai pierde vremea, Alice şi Judd au pornit înspre apus, în timp ce Grimalkin şi cu mine am luat-o către râu.

Străzile erau pustii şi tăcute, dar localnicii nu rezolvau nimic ascunzându-se în spatele uşilor ferecate. Dacă ar fi avut minte, ar fi părăsit cât mai degrabă oraşul.

— Ne vor vedea venind, spuse Grimalkin. Mai mult ca sigur şi-au sporit vigilenţa după ceea ce ai întreprins tu. Atacul nocturn ar fi preferabil, însă ameninţarea la adresa vieţii magistrului tău nu ne lasă drept de alegere. Trebuie să ne mişcăm iute şi cu îndrăzneală. Imediat ce traversăm râul va trebui s-o iei la fugă, dar, mai întâi, nu uita, trage-ţi sabia din teacă!

Intraserăm deja în pădure şi ne apropiam de vadul râului. În ciuda evidenţelor, speram totuşi ca Vraciul să mai fie în viaţă. Nu voiam să mă gândesc la ceea ce aveam să văd în puţ. Ce se întâmpla dacă nu găseam acolo decât capul, conştient încă, pe care trebuia să-l ardem pentru a elibera spiritul din trup? Perspectiva mă îngrozea.

— De îndată ce ne vom apropia de locul indicat de Alice voi adulmeca după locaţia exactă, zise Grimalkin. Vrăjmaşii noştri vor sosi probabil şi ei acolo curând. Când ne vor ataca, stai în

spatele meu şi încearcă să nu mă încurci. Sarcina ta este să-mi aperi spatele. Ai înţeles?

Am încuviinţat din cap. După câteva clipe am trecut râul şi Grimalkin a purces la drum cu un pas iute şi furios. I-am călcat pe urme, alergând şi silindu-mă să ţin pasul cu ea. Am ieşit de pe străzi şi am început să urcăm dealul. Nici măcar atunci nu a încetinit, cu toate că panta era abruptă.

Vremea, care fusese plăcută şi însorită când trecuserăm vadul, a început să dea semne de schimbare. Creaturile Întunericului o foloseau din nou ca armă împotriva noastră. Însă de data aceasta, în loc de furtună au trimis fuioare de ceaţă ce au pornit să se furişeze în sus pe deal, spre noi.

Când ne-am apropiat de ţintă, Grimalkin s-a oprit şi a adulmecat de trei ori, în timp ce eu am aşteptat în spatele ei, cu sabia pregătită şi gâfâind în încercarea de a-mi recăpăta suflul. A arătat spre un grup de trei copaci care înconjurau una dintre casele mari şi a luat-o la fugă spre ei. Erau nişte păducei – un gard viu ce crescuse peste măsură şi care marca pe vremuri hotarul unui câmp. Lângă ei se afla un şanţ adânc. Ceaţa ne-a ajuns din urmă. A devenit tot mai deasă şi cerul s-a înnegurat.

Un asemenea fenomen nu avea niciun efect asupra abilităţilor vrăjitoarei asasine. Grimalkin a gonit spre copacul cel mai îndepărtat – şi mai apropiat de casă – şi a găsit de îndată puţul. Era pecetluit cu o lespede grea din piatră, pe care a desprins-o însă încordându-se şi a îndepărtat-o, dând la iveală groapa întunecoasă şi urât mirositoare. Deşi văd destul de bine în beznă, nu am reuşit să zăresc nimic.

— Poţi să te salţi în picioare, John Gregory? Am auzit-o pe Grimalkin strigând. Dacă da, întinde-ţi braţele cât poţi de sus. Sunt eu, Grimalkin – şi ucenicul tău Tom e aici, lângă mine.

Oare chiar putea să-l vadă cu ochii ei de vrăjitoare? M-am întrebat eu. Să fie întreg magistrul meu? Sau Grimalkin striga doar ca să afle dacă Vraciul era acolo, jos?

Din groapă a răzbătut spre noi un zgomot de tuse: era sunetul scos de un bătrân care se chinuia să-şi dreagă glasul şi să tragă aer în piept, însă mi-am amintit imediat de capul care şi el tuşea şi bolborosea înăuntrul cutiei. În câteva clipe aveam să aflăm adevărul. Dar, dintr-odată, din direcţia casei s-au auzit alte zgomote: o voce de femeie care striga ceva pe un ton mânios într-o limbă necunoscută mie – pesemne în româneşte.

— Iute, că nu mai avem timp! A şuierat Grimalkin în jos.

Alt sunet de tuse, urmat de astă dată de vorbe. M-am bucurat că Vraciul era în viaţă, însă cuvintele pe care le-a rostit nu erau nici pe departe cele la care mă aşteptam.

— Lasă-mă în pace, vrăjitoareo! A ţipat el cu o voce tremurătoare. Până aici mi-a fost. Şi dacă tot e să mor, mai bine mor în puţul ăsta.

Glasul Vraciului suna atât de bătrân şi de firav încât m-a îndurerat. M-am uitat în jos, în puţ, şi ochii mi s-au obişnuit treptat cu întunericul. Acum, că îl puteam zări, în fine, pe magistrul meu, un val de uşurare m-a cuprins. Stătea rezemat cu spatele de peretele puţului şi se holba în sus la noi. Părea îngrozit şi înfrânt, însă capul îi era fixat pe umeri.

— Mai ai încă multe de făcut! Îi strigă Grimalkin. Întinde braţele în sus. Duşmanii se apropie – cu cât întârzii mai mult, cu atât ne pui tuturor viaţa în pericol!

— Te rog, magistre! L-am implorat eu. Tot Comitatul se află în mare primejdie. Demonii şi vrăjitoarele criminale vor să se răspândească spre apus şi să-l aducă la viaţă pe Şişcoi. Avem nevoie de ajutorul tău. Singuri nu ne putem descurca. Nu ne lăsa de izbelişte. Nu trebuie ca totul să se sfârşească aşa.

Tăcerea s-a aşternut pentru o clipă. Pe urmă l-am auzit pe domnul Gregory scoţând un oftat lung şi istovit, după care şi-a întins braţele în sus. În secunda următoare Grimalkin s-a aplecat peste gura puţului şi l-a tras afară, lângă noi.

Nu îl văzusem niciodată atât de slăbit şi de îmbătrânit. Tremura din cap până în picioare şi abia dacă se ţinea drept. Mantia îi era pătată cu ceea ce am presupus a fi propriul sânge, iar pe gâtul lui am văzut semne adânci de muşcătură. Expresia de oboseală şi de suferinţă din ochii lui mi-a făcut inima să plângă de durere.

Fără o vorbă, Grimalkin i-a săltat corpul peste umăr, cu braţele şi cu capul bălăngănindu-se pe spinarea ei.

Dintr-odată, am auzit zgomot de paşi apăsaţi apropiindu-se de noi prin ceaţa tot mai deasă. Viteza atacului m-a luat totuşi prin surprindere. O strigoaie ne pândise din puţul pe lângă care trecuserăm şi s-a repezit către mine cu ghearele ei lungi.

Mi-am rotit degrabă sabia prin aer şi în mişcare mi-am pierdut echilibrul şi am alunecat în genunchi pe iarba umedă. Mi-am zis că eram un om terminat, numai că acum îi venise rândul

demonului să se prăbuşească: un tăiş îi fusese împlântat adânc în ochiul stâng şi din obraz îi curgea sânge. După această primă lovitură, Grimalkin i-a aplicat o a doua. Apoi s-a întors, a apucat strâns picioarele Vraciului şi a pornit în jos, pe deal. M-am săltat iute de la pământ şi am urmat-o.

Când fugisem împreună cu Judd, nimic nu ne stătuse în cale; acum demonii ne aşteptau în ceaţa groasă. Ne-am croit drum prin prima linie de vrăjmaşi, cu Grimalkin doborând o siluetă abia vizibilă. Am zărit în dreapta mea o figură uriaşă şi am despicat-o, simţind un şoc în clipa când tăişul sabiei a făcut contact cu ea. Creatura a căzut pe spate scoţând un strigăt de durere – alt urs posedat de un moroi.

Necazurile noastre aveau însă să se dovedească a fi şi mai mari. Eram încercuiţi de vrăjmaşi, care îşi repezeau ghearele şi colţii la noi prin ceaţă. Erau atât strigoi, cât şi strigoaie; ceaţa grea invocată prin magia neagră le permitea strigoilor să atace chiar şi la lumina zilei.

— Spatele! A strigat Grimalkin spre mine. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus. Apără-mi spatele, că de restul mă ocup eu.

A început să se lupte aprig, cu mişcări fluide şi pline de graţie şi fiecare lovitură îşi atingea ţinta, sângele ţâşnind imediat din duşmani. Apărarea spatelui ei s-a dovedit însă o sarcină dificilă, căci nu rămânea niciodată prea mult timp în aceeaşi poziţie. Am pornit să tai cu sabia sălbatic în jur, forţându-mă să nu alunec pe iarbă şi totodată să îi ţin pe atacatori la distanţă. Am scos pumnalul şi am înjunghiat un strigoi cu colţi care se ferise, aplecându-se pe sub Sabia Destinului. Demonul şi-a ridicat mâna dreaptă pentru a-şi proteja faţa. Mişcarea l-a costat trei degete. Nu degeaba fusese pumnalul poreclit Tăietorul de Oase.

Cu toate că îl purta pe Vraci pe umăr şi prin urmare nu putea folosi decât un singur tăiş, Grimalkin se răsucea şi se învârtea fără încetare şi fiecare lovitură de-a ei smulgea un strigăt de durere din partea vrăjmaşului atacat. Eu m-am străduit în continuare să îi apăr spatele, mânuind ambele arme. La un moment dat am vrut să încetinesc scurgerea timpului, însă lupta se desfăşura cu atâta iuţeală şi înverşunare încât nu am izbutit să mă concentrez aşa cum ar fi trebuit.

Într-un târziu nu am mai putut ţine pasul cu Grimalkin: eram presat din toate părţile şi mă sileam să-i ţin pe duşmani la respect. Braţele mi s-au îngreunat; eram epuizat. Dar în clipa

următoare Grimalkin a apărut lângă mine.

— Pe acolo! Mi-a poruncit ea. Urmează-mă!

Vrăjitoarea asasină reuşise să găsească o portiţă de scăpare printre cei care ne stăteau în cale şi peste câteva secunde coboram în fugă dealul, lăsându-i pe duşmani undeva în spate, în ceaţă.

Nu am mai întâlnit alţi demoni şi am izbutit cumva să trecem vadul. Ştiam însă că nici pe celălalt mal al râului nu ne aflam în siguranţă. Pactul fusese încălcat.

Am urcat spre mlaştinile dinspre apus şi străzile pe care le străbăteam erau pustii şi cufundate în tăcere. Oare locuitorii îşi închiseseră şi-şi zăvorâseră uşile chiar dacă ne aflam în toiul zilei? Sau părăsiseră oraşul, luând-o către vest?

— Lasă-mă jos, a scâncit Vraciul. Nu vreau să-ţi fiu o povară. Pot să merg şi singur.

Grimalkin nu s-a obosit să-i răspundă, ci a iuţit pasul. Pe măsură ce ne îndepărtam de case, înaintând pe cărarea ce ducea spre mlaştini, ceaţa a început să se subţieze şi în curând soarele s-a ivit strălucitor pe cer. Am aruncat o privire în spate, însă oraşul şi râul erau încă învăluite în negură şi nu se zărea mai nimic. Nici urmă însă de Alice şi de Judd. Am început să mă îngrijorez, dar după o clipă i-am văzut apărând în depărtare, mergând pe lângă o căruţă.

S-au apropiat şi Benson a căscat ochii mari la vederea lui Grimalkin. Cum însă fusese plătit generos, de îndată ce Vraciul a fost urcat cu mare atenţie în căruţă, a dat bice cailor, îndemnându-i să o ia la galop. Alice i-a înmânat iute sacul de piele lui Grimalkin, care l-a aruncat pe umăr. Apoi am început cu toţii să alergăm pe lângă căruţă.

Pentru moment eram nevoiţi să ne retragem. Era însă de datoria noastră să ne întoarcem la Todmorden pentru a-i înfrunta pe demoni.

În prima jumătate de oră, Grimalkin, Alice, Judd şi cu mine am alergat pe lângă căruţă, stând tot timpul cu ochii în patru. Dar după aceea Benson s-a întors spre noi.

— Nu pot continua în ritmul ăsta, că îmi omor caii! A strigat el clătinând din cap.

Bietele animale asudau din greu şi, la un semn făcut de Grimalkin, căruţaşul a tras de frâie şi caii au încetinit, pornind la trap. După căderea întunericului ne-am odihnit câteva ore,

făcând de strajă cu rândul. Apoi am pornit iarăşi la drum. Orele treceau şi atacul pe care îl aşteptam nu s-a produs, iar Chipenden era tot mai aproape.

Faptul acesta ar fi trebuit să îmi mai domolească sentimentul de îngrijorare, numai că demonii români puteau, unindu-şi forţele, să ne ajungă din urmă oriunde am fi fost. De acum, niciun loc nu mai era sigur.

CAPITOLUL 19

TERMRNII CONTRACTULUI

Prima noapte petrecută la Chipenden s-a scurs fără incidente, însă, cum eram încredinţaţi că vrăjmaşii aveau să ne atace cât de curând, am rămas cu toate simţurile treze. Magistrul meu trecea prin momente grele – cam cu o oră înaintea zorilor l-am auzit strigând de spaimă.

Deocamdată nu aveam paturi în casă, aşa încât îi aranjaserăm un culcuş cât am putut noi de tihnit pe podeaua din bucătărie. Îl înveliserăm cu pături şi îl aşezaserăm pe un strat de paie care să îl apere de răceala dalelor de piatră. Când am auzit zgomotul, m-am grăbit spre bucătărie, unde l-am găsit gemând în somn. Fără îndoială avea un coşmar şi retrăia ororile încarcerării şi secătuirii de sânge. Nu ştiam dacă să-l trezesc sau nu, dar după câteva clipe s-a liniştit şi a început să respire mai regulat.

Apoi mi-a fost greu să mai adorm. Imediat ce zorii s-au ivit am ieşit afară, ca să-mi întind picioarele şi să verific ce reparaţii fuseseră făcute între timp la casă. Acoperişul fusese înălţat, iar ferestrele şi uşile înlocuite, aşa că acum eram măcar la adăpost de vitregiile naturii.

Înăuntru însă mai era mult de lucru. Dormitoarele de la etaj nu puteau fi folosite, pentru că scândurile podelei fie arseseră, fie nu erau sigure. Asta avea să fie sarcina următoare a tâmplarului. Deocamdată, reuşise totuşi să refacă partea de jos a bibliotecii, care avusese întâietate pe lista priorităţilor întocmită de magistrul meu.

Mai târziu, înainte de micul dejun, când m-am dus să văd din nou ce făcea Vraciul, l-am găsit stând cu spatele rezemat de zid şi cu faţa spre vatră. De o parte a lui se afla un castron cu supă de pui, pe jumătate plin. De cealaltă parte, ţinea la îndemână

Bestiarul.

În vatră ardeau nişte buşteni, iar bucătăria, deşi încă incomplet mobilată, degaja un aer vesel şi cald, însă chipul magistrului meu părea trist şi îngrijorat şi, în ciuda focului, am observat că dârdâie.

— Te simţi mai bine? L-am întrebat.

— Da, ceva mai bine, băiete, răspunse el cu o voce slabă şi tremurătoare. Numai că nu prea am poftă de mâncare şi noaptea trecută abia dacă am închis un ochi... Iar când am reuşit, în fine, să adorm, m-au năpădit coşmarurile. Nu ştiu dacă voi mai putea vreodată să dorm bine.

— Măcar acum te afli în siguranţă, am spus eu. Am tras o mare spaimă – chiar am crezut că ai murit.

Era pentru prima oară de când îl lăsasem în bibliotecă, în casa coniţei Fresque, când aveam ocazia să stăm de vorbă în tihnă, aşa că i-am relatat tot ce se petrecuse de atunci – inclusiv conversaţia mea cu ceea ce crezusem a fi capul lui.

— Şi eu tot asta mi-am închipuit, băiete – că totul se întâmplase în realitate. Am simţit o durere înfiorătoare când mi-au tăiat capul şi după aceea a fost şi mai rău – m-au închis în cutie. Mă înecam, nu puteam să respir. A fost cea mai îngrozitoare experienţă pe care am trăit-o în toţi aceşti ani de când mă lupt cu forţele Întunericului.

Pe urmă m-am pomenit în puţ şi mi-am dat seama că aveam în continuare capul prins de umeri. Ar fi trebuit să mă simt uşurat, numai că mi-au supt sângele, şi asta a fost aproape la fel de rău ca atunci când crezusem că îmi retezaseră capul. După prima muşcătură durerea nu mai era atât de mare, însă a fost îngrozitor să mă aflu ostatic în ghearele acelei creaturi hidoase, slăbit şi total neputincios, şi să îmi simt totuşi inima bătând în piept în timp ce sângele mi se scurgea din trup.

Vraciul a rămas o clipă cu ochii închişi, răsuflând adânc înainte de a continua.

— Mi-am închipuit că, priponindu-l pe Necuratul, am slăbit considerabil puterea Întunericului, numai că acum pare mai viguros ca oricând. Pe Insula Mona am nimicit-o pe Osoasa Lizzie. Pe urmă, în Irlanda, i-am împiedicat pe magii ţapi să-l trezească la viaţă pe Pan şi am reuşit să îl decapităm pe Diavol. Şi totuşi pare că se găseşte mereu cineva care să ia locul acelora pe care i-am înfrânt. Şi acum forţele Întunericului din

România vor să pună stăpânire pe Comitat.

Totuşi cred că te-ai achitat destul de bine de îndatoriri, flăcăule. Sunt mândru de tine. Te-ai dovedit a fi cel mai vrednic ucenic din câţi am avut vreodată – deşi poate că ar trebui să mă feresc, ca Judd Brinscall să nu audă astfel de vorbe, adăugă Vraciul cu un surâs.

Am zâmbit cu gura până la urechi; rareori se întâmpla să primesc astfel de laude din partea magistrului meu.

Drept răspuns la încântarea mea, el s-a înnegurat.

— Nu lăsa vorbele mele să ţi se urce la cap, băiete – mai ai încă multe de învăţat. Acum ascultă-mă cu atenţie – putem face câte ceva pentru a ne spori şansele de a rămâne în viaţă.

Mi-am şters zâmbetul de pe faţă şi am încuviinţat dând din cap.

— Aproape sigur demonii şi vrăjitoarele vor ataca la noapte – asta înseamnă că mai avem câteva ore de lumină înainte să-şi facă apariţia. Du-te în sat, băiete, şi spune-i fierarului să ne meşterească trei toiege cu lame retractabile din aliaj de argint – unul pentru tine, unul pentru mine şi al treilea pentru Judd. Spune-i că e urgent şi că trebuie să fie gata până deseară. Dacă tot e să mor, măcar să mor luptând! Pe urmă du-te la băcan, la brutar şi la măcelar şi transmite-le comanda noastră obişnuită de bucate.

Mai e ceva ce ai putea face. Şansele de reuşită nu sunt prea mari, dar merită încercat. Îţi aminteşti de duhul care ne-a păzit casa? Caută să-l găseşti şi încearcă să-l convingi să se întoarcă. Fă o nouă înţelegere cu el.

În tinereţea lui, magistrul meu încheiase cu duhul un târg despre care discutasem cu Judd pe drumul spre Todmorden; pactul urma să fie valabil numai atât timp cât casa era adăpostită sub un acoperiş. Aşa că înţelegerea căzuse din cauza incendiului.

— Unde aş putea să dau de el? Am întrebat eu.

— Îţi va fi greu, băiete, dar bănuiesc că nu s-a îndepărtat prea tare. Va trebui să mergi de-a lungul liniilor Ley. Presimt că a urmat-o pe cea care merge de la nord la sud. Nimeni nu m-a angajat în ultima vreme să mă ocup de vreun duh, aşa că nu pot decât să presupun că şi-a găsit sălaş în vreo clădire părăsită la sud de aici – sau poate într-un loc unde este tolerat de oameni. Cine ştie, băiete – poate că în clipa asta pregăteşte micul dejun

pentru altcineva! Oricum, urmează linia şi vezi dacă dai de el. Sau s-o fi întors la vechiul gater, acolo unde l-am întâlnit prima oară. Duhurile sunt fiinţe mânate de obişnuinţă, care se întorc adesea în locurile unde s-au simţit bine.

Liniile Ley erau nişte căi invizibile, de-a lungul cărora duhurile se deplasau dintr-un loc în altul. Era foarte posibil ca Vraciul să fi avut dreptate. Cu toate că avusese grijă să sublinieze că deşi doar „presimţea”, instinctele îl înşelaseră rareori.

— Crezi că eşti în stare să urmezi linia fără ajutorul unei hărţi? Mă întrebă el. Sau vrei să-ţi fac o schiţă?

Hărţile Vraciului fuseseră distruse în incendiu, însă mersesem de-a lungul liniei de două ori împreună cu magistrul meu.

— Îmi amintesc drumul, i-am răspuns.

— Ai citit vreodată în Bestiar povestea târgului pe care l-am încheiat cu duhul?

— Am răsfoit o dată capitolul, dar fără să-l citesc cu atenţie, am recunoscut eu.

— Răsfoieşti mult prea adesea cărţile, în loc să le parcurgi cu migală, flăcăule. Asta e una dintre greşelile tale! Ei bine, citeşte povestea acum. S-ar putea să-ţi fie de ajutor, spuse Vraciul dându-mi cartea.

Am frunzărit-o iute, în căutarea capitolului despre duhuri. Când are de-a face cu un duh, un vraci trebuie să treacă prin patru etape: negocierea, intimidarea, priponirea şi uciderea, iar prima dintre acestea s-a dovedit a fi avut succes cu duhul nostru. După ce întâmpinase câteva greutăţi la început, când încasase o lovitură zdravănă în cap şi nişte zgârieturi pe faţă, magistrul meu izbutise într-un final să încheie un târg cu duhul. Am citit cu mare atenţie termenii contractului:

În noaptea următoare am intrat în bucătărie cu oarecare teamă şi i-am vorbit duhului nevăzut.

— Răsplata ta va fi grădina! Am strigat eu. În afară de gătit, spălat şi dereticatul casei, va trebui şi să păzeşti casa şi grădina şi să le fereşti de orice ameninţare şi primejdie.

Duhul a mârâit, supărat că îi ceream să muncească mai mult, extinzându-i îndatoririle şi asupra grădinii. M-am grăbit să enumăr recompensele care îl aşteptau.

— În schimbul acestei munci, grădina va fi teritoriul tău. Cu excepţia fiinţelor priponite în puţuri ori în lanţuri şi a viitorilor

mei ucenici, sângele oricărei creaturi pe care o vei găsi acolo după lăsarea întunericului îţi va aparţine. Însă dacă intrusul este om, va trebui mai întâi să scoţi trei urlete de avertisment Această înţelegere dintre noi va dăinui atât timp cât voi avea un acoperiş deasupra capului!

— Dacă voi găsi duhul, crezi că se va învoi cu aceiaşi termeni contractuali? Am întrebat eu.

Vraciul şi-a scărpinat barba.

— Cu duhurile, cu cât le dai mai mult, cu atât se vor aştepta la şi mai mult, aşa încât va trebui să te gândeşti să îi oferi ceva în plus. Negocierea este întotdeauna calea cea mai înţeleaptă atunci când ai de-a face cu un duh. Dar dacă reuşim să îl convingem să ne păzească iarăşi casa şi grădina, el se va ocupa negreşit de o parte dintre strigoii şi strigoaiele care ar putea să ne atace. Spre deosebire de alţi demoni pe care i-am întâlnit, odată ce au intrat într-un corp omenesc, demonii aceştia rămân legaţi de el şi asta îi face mai vulnerabili.

— Dar ce ne facem cu vrăjitoarele? Am întrebat eu.

— Dacă vrăjitoarele ne vor ataca luând forma globurilor de lumină, ne va fi mai greu să ne apărăm – şi pe urmă, bineînţeles, mai e Şişcoi: duhul nu ar avea prea mari şanse în lupta cu unul dintre Vechii Zei.

În urmă cu trei ani, duhul apărase grădina de o creatură a răului pe nume Urgia. Fusese rănit în luptă, dar se vindecase. La vremea aceea, Urgia dobândise puteri mari, dar care nici nu ar fi suferit comparaţie cu cele deţinute de Vechii Zei.

— Merită încercarea, continuă magistrul meu. Vom avea nevoie de tot sprijinul.

— Imediat după micul dejun voi coborî în sat, ca să îl rog pe fierar să ne făurească toiegele, am spus eu. După aceea voi porni în căutarea duhului.

Vraciul a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, băiete, dar gândeşte-te că în curând va trebui să înfruntăm forţele Întunericului. Ia o bucată de brânză de Chipenden cu tine – pentru moment va trebui să te mulţumeşti cu atât.

Stomacul meu chiorăia deja de foame şi am gemut în sinea mea.

— Ştii, băiete, cât am stat acolo, în puţ, rugându-mă ca

moartea să mă ia, am avut timp să cuget. Cu toate că în ultima vreme te-am învinovăţit că te-ai apropiat de Întuneric, nici eu n-am fost mai breaz. Dintotdeauna am avut suspiciunile mele faţă de tânăra Alice şi mereu te-am prevenit în privinţa ei, dar asta pentru că eu însumi nu mi-am îndeplinit îndatoririle de vraci din pricina lui Meg...

A tăcut. Meg era o vrăjitoare lamia – şi marea iubire a vieţii lui. Trăise cu ea mulţi ani, dar acum ea se întorsese în Grecia.

— Până acum mi-a fost greu să recunosc, a continuat Vraciul, dar adevărul este că mă întovărăşisem cu Întunericul încă dinainte. Târgul făcut cu duhul a fost doar începutul. El a fost primul meu aliat din cealaltă tabără, primul pas pe un drum care într-un final m-a dus la înţelegerea făcută cu Grimalkin.

Eram nedumerit. Ce voia să spună?

— Prin urmare nu mai vrei să caut duhul? Te-ai răzgândit cumva?

— Nu, băiete, pentru noi este vital să-l găseşti şi să închei cu el un nou târg. Folosirea forţelor Întunericului este unul dintre mijloacele prin care le putem înfrânge – şi exact asta trebuie să facem. Doar că nu sunt încântat deloc. Vechile principii după care am încercat să mă conduc toată viaţa – ei bine, a trebuit să renunţăm la ele ca să supravieţuim. E un lucru tare urât şi care mă întristează. Acum e cazul să porneşti la drum. Dar nu uita, orice ar fi, întoarce-te cu mult înainte de lăsarea întunericului.

Dintr-odată, expresia feţei lui a devenit serioasă.

— Eu l-am iertat pe Judd pentru ceea ce a făcut şi sper ca şi tu, băiete, să îmi urmezi exemplul. Nimeni nu e perfect şi Judd a îndurat multe. Am trăit şi eu într-un puţ dintr-acelea, ale strigoilor, şi prin urmare sunt în cunoştinţă de cauză – ca să nu mai vorbim despre ameninţările la adresa rudelor sale... Ce-a fost a fost. Ce zici?

Am încuviinţat din cap. Ştiam că ceea ce se întâmplase aparţinea de-acum trecutului. Şi mă străduiam din greu să-l iert pe Judd, cu toate că îmi venea tare greu.

— După micul dejun, Judd va porni spre garnizoana din Burnley, ca să le dea de veste militarilor despre ameninţarea din Todmorden, a continuat Vraciul. Dacă vom avea noroc, îi vor da ascultare şi vor trimite acolo nişte oameni ca să cerceteze. Iar noi va trebui să facem ceva cât timp ne vom aduna forţele. Măcar în felul acesta îi vom determina pe vrăjmaşi să nu scoată

o vreme capul la lumină, iar astfel vom salva câteva vieţi.

Grimalkin, Judd şi Alice se aflau în grădină şi terminau de mâncat şunca şi ouăle pe care le gătiseră la foc. M-am uitat pofticios la mâncare şi am înghiţit în sec. Câinii au venit în salturi către mine, bucuroşi să mă vadă, şi, după ce i-am mângâiat, m-am aşezat lângă foc şi le-am povestit tuturor ce însărcinare primisem.

— Merită încercat, zise Judd. Mi-e dor de duh – e una dintre amintirile mele cele mai puternice din anii de ucenicie petrecuţi la Chipenden. Locul lui e aici şi fără îndoială prezenţa lui ne va întări capacitatea de apărare.

— Vin cu tine, Tom, mă anunţă Alice.

— Da, e mai sigur să mergeţi amândoi, zise Grimalkin ridicându-se în picioare şi aruncându-şi sacul din piele pe umăr. Mai apoi voi cerceta împrejurimile, ca să văd dacă nu ne paşte vreo primejdie. S-ar putea ca demonii să fi trimis înainte nişte forţe, să afle unde ne-am aciuat.

— Atunci va trebui să mă întorc de la Burnley cât mai repede cu putinţă, ca să stau cu ochii pe John Gregory, zise Judd. O să încerc să împrumut un cal de la unul dintre fermieri. Însă vreau să cădem cu toţii de acord să fim aici cu cel puţin două ore înainte de lăsarea serii. Dacă nu mă voi întoarce la timp, pot să mă bizui pe voi?

Ne-am dat cu toţii cuvântul, iar eu am pornit spre sat, întovărăşit de Alice. Mi-ar fi plăcut să luăm şi câinii cu noi, dar nu ar fi fost înţelept – câinii şi duhurile nu se împacă unii cu alţii şi i-am fi pus în pericol dacă i-am fi adus împreună.

De obicei mă simţeam în largul meu în compania lui Alice, chiar şi când mergeam unul lângă altul fără a ne spune prea multe. Niciodată nu simţisem nevoia de a umple tăcerile. Însă acum eram stânjenit. Timpul trecea rapid – mai erau mai puţin de cinci luni până la ritualul prin care aveam să îl distrugem definitiv pe Necuratul. Gândul la întoarcerea lui Alice pe tărâmul Întunericului mă îndurera, dar şi mai mult sufeream din pricina acelui lucru pe care i-l ascunsesem: faptul că obiectul sacru pe care avea să-l caute acolo – a treia sabie eroică, pumnalul poreclit Amarnicul – era menit să-i ia ei viaţa.

Alice îmi arunca priviri ciudate. Oare aflase cumva că urma să fie sacrificată pentru a-l nimici pe Cel Rău? M-am întrebat eu. Cine ştie de ce era acum în stare, folosindu-se de magia ei… Am

răsuflat uşurat în clipa când am ajuns în sat.

În timpul războiului, o patrulă inamică trecuse prin Chipenden. Arseseră case şi omorâseră oameni, iar localnicii rămaşi în viaţă părăsiseră satul. M-am bucurat să văd că multe case fuseseră reconstruite şi acum erau din nou locuite. Am mers la fierar şi el ne-a promis că până după-amiază avea să termine de meşterit toiegele. După aceea am trecut pe la băcan, pe la brutar şi pe la măcelar şi i-am anunţat că lucrurile reveniseră la normal în casa Vraciului şi că doream să avem comenzile obişnuite, pregătite până la sfârşitul zilei.

Odată aceste treburi terminate, ne-am îndreptat atenţia spre următoarea însărcinare primită de la Vraci. Trebuia să-l găsim pe duh şi, într-un fel sau altul, să-l convingem să se întoarcă şi să apere din nou casa şi grădina din Chipenden ale magistrului meu.

CAPITOLUL 20

LA FEL CA PE VREMURI

Dând crezare intuiţiei Vraciului, cum că îl vom găsi pe duh de-a lungul liniei ley, eu şi Alice am purces la drum dinspre partea de răsărit a Chipendenului, îndreptându-ne direct către miazăzi faţă de casa magistrului.

Era o dimineaţă însorită de primăvară şi plimbarea era plăcută, cu toate că nu mă simţeam chiar în largul meu în tovărăşia lui Alice. Am traversat de două ori prin vaduri pârâiaşul care curgea şerpuitor şi ne-am apropiat de primul loc unde duhul ar fi putut să-şi facă sălaş: un hambar vechi, dar cu acoperiş deasupra, cu toate că se clătina periculos.

— Nu a mai fost folosit de ceva vreme, zise Alice. Pare promiţător. E un loc tocmai potrivit pentru un duh.

— Atunci haide să ne uităm la el mai îndeaproape, am propus eu.

Am înconjurat clădirea, apoi am intrat. Pe sub streşini, păsările îşi făcuseră cuib, însă în afara ciripitului lor locul părea pustiu. Nu am simţit niciun semnal de alarmă care să mă prevină de prezenţa prin preajmă a vreunei creaturi a Întunericului.

Ne-am continuat drumul către miazăzi şi în cele din urmă am ajuns la o colibă mică, de care îmi aminteam de la ultima mea

trecere pe acolo. La vremea aceea era locuită de un fermier, soţia şi copilul lor, dar de atunci peste ea trecuse un război. Uşile şi ferestrele dispăruseră, iar coliba era ca o cochilie goală, cu acoperişul gata să se prăbuşească la prima furtună venită dinspre miazănoapte.

Am intrat primul înăuntru şi m-am uitat cu teamă în sus, la grinzile înnegrite. Din nou nu am avut nicio presimţire că duhul se adăpostise aici – în schimb am dat peste altceva. Am zărit o licărire într-un colţ şi stafia unei fetiţe, nu mai mare de cinci ani, s-a ivit dintr-odată din beznă. Purta o rochiţă albă, dar împroşcată cu sânge. Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, şi-a întins braţele în faţă şi, cu o voce vrednică de milă, a strigat după mama şi tatăl ei.

Pesemne părinţii îi pieriseră în incendiu sau poate că fuseseră ucişi de soldaţi. Dar ea se întorsese în locul unde fusese fericită, în căutarea mamei şi a tatălui care o iubiseră şi o avuseseră grijă de ea până la acea zi îngrozitoare, când războiul ajunsese la mica lor colibă.

— Oh! Ajut-o, Tom! Te rog, ajut-o! A strigat Alice lăcrimând şi prinzându-mă de braţ.

Chiar dacă îşi folosea tot mai des puterile de vrăjitoare, rămăsese o fată bună la inimă. În clipa aceea mi s-a părut că mai avea mult, foarte mult până să devină o vrăjitoare nocivă.

M-am dus spre stafie şi m-am lăsat pe vine ca să-mi apropii faţa de ea.

— Ascultă-mă, i-am zis cu blândeţe. Nu mai plânge, te rog, şi fii atentă ce-ţi spun. Sunt aici ca să te ajut. Totul va fi bine, ai să vezi.

A continuat să plângă amarnic, aşa că am încercat să o potolesc altfel.

— N-ai vrea să fii din nou cu mama şi cu tatăl tău? Am întrebat-o. Să fii cu ei pe vecie? Eu îţi pot spune ce trebuie să faci. E foarte uşor.

Stafia s-a şters la ochi cu dosul palmei.

— Cum? A întrebat, buza de jos tremurându-i în continuare, dar speranţa îi lumina de acum chipul.

— Tot ce trebuie să faci este să te gândeşti la o amintire frumoasă din trecut.

— Care dintre ele? Care dintre ele? Au fost atât de multe. Am fost tare fericiţi înainte să vină soldaţii, a răspuns ea. Tare, tare

fericiţi – eram tot timpul fericiţi.

— Trebuie să fie o amintire cu adevărat specială. Gândeşte-te bine. Nu ai nicio amintire deosebită, mai frumoasă decât toate celelalte? Am stăruit eu.

Copila a dat din cap în semn de încuviinţare.

— A fost când mama mi-a dăruit o rochiţă albă la ziua mea de naştere. Şi tata m-a ridicat pe umeri!

— Asta e rochia? Am întrebat-o eu. Cea pe care o porţi acum?

— Da! Da! Mama mi-a zis că sunt frumoasă ca o prinţesă şi tata a râs şi m-a învârtit şi m-a tot învârtit până am ameţit.

A râs amintindu-şi întâmplarea şi petele de sânge au dispărut, iar rochia a devenit atât de strălucitor de albă încât aproape că m-a orbit.

— Acum îi vezi pe mama şi pe tata? Am întrebat-o pe un ton blajin. Uită-te în lumină!

Lacrimile au prins din nou să-i curgă pe obraji, dar acum zâmbea – erau lacrimi de fericire. Ştiam că părinţii ei se aflau acolo şi stăteau cu braţele întinse spre ea, îndemnând-o să li se alăture.

Fetiţa mi-a întors spatele şi s-a îndepărtat. Curând imaginea ei a început să pălească, apoi s-a făcut nevăzută.

Alice şi cu mine ne-am continuat fără o vorbă drumul. Eram bucuros şi încordarea dintre noi părea să fi dispărut. Uneori chiar era plăcut să fii ucenic de vrăjitor – aveam un puternic sentiment de împlinire.

După zece minute am ajuns la gater. Aşa după cum bine subliniase Vraciul, duhurile erau fiinţe mânate de obişnuinţă. Duhul nostru se simţise bine aici şi şansele erau mari ca să se fi întors în acest loc.

Uşa de intrare în gater căzuse din balamale, iar atelierul era pustiu. Totuşi nu existau semne de violenţă sau de distrugere intenţionată. Gaterul fusese pur şi simplu abandonat – probabil la aflarea veştii privind sosirea patrulei inamice care atacase Chipendenul. Iar lucrătorii nu se mai întorseseră. Comitatul mai avea încă mult de tras până să revină la normal.

În timp ce mă apropiam de lungul banc de lucru, o răceală mi-a cuprins şira spinării şi am ştiut că o creatură a Întunericului se afla prin preajmă. În clipa următoare am auzit un sunet de tors, dar atât de puternic încât pilele şi dălţile au prins să vibreze pe poliţe. Era duhul motan şi faptul că torcea era un semn bun. Mă

recunoscuse. Aşa că, fără a mai pierde vremea, am pornit să negociez, vorbind cu glas limpede şi ferm.

— Magistrul meu, John Gregory, te roagă să te întorci la Chipenden. Casa este în reparaţii şi avem deja un nou acoperiş deasupra capului. Îţi mulţumim pentru munca depusă în trecut şi sperăm că ne vom continua colaborarea şi în viitor, în aceiaşi termeni contractuali.

A urmat o tăcere lungă, însă am auzit distinct sunetul *scârţ-scârţ* scos de duhul motan. Îşi folosea ghearele invizibile pentru a scrijeli răspunsul pe o scândură uriaşă rezemată de perete. După ce sunetul a încetat, am făcut un pas în faţă pentru a citi ce scrisese.

Gregory e bătrân şi istovit. Viitorul îţi aparţine ţie. Pactul trebuie făcut între noi doi.

Nu ştiam cum ar fi primit magistrul meu vestea şi am şovăit.

— Acceptă, Tom! Mă îndemnă Alice. *Tu* eşti viitorul: nu încape îndoială, cât de curând vei fi vraciul de la Chipenden. Duhul are dreptate.

Drept răspuns, sunetul de tors a răsunat din nou. Am ridicat din umeri. La urma urmei, lucrul important era ca duhul să se întoarcă la Chipenden ca să ne ajute să înfruntăm atacul inerent.

— Sunt de acord! Am strigat. Pactul va fi între noi doi.

Acelaşi sunet *scârţ-scârţ* scos de ghearele invizibile pe scândură. Am citit cele scrise de duh şi m-a cuprins panica.

De data asta preţul va fi mai mare. Trebuie să îmi oferi mai mult.

Vraciul nu se înşelase. Duhul nu se mai mulţumea cu termenii contractuali de dinainte. M-am gândit iute. Ce altceva îi puteam oferi? Dintr-odată am avut un moment de inspiraţie. Duhul se putea deplasa de-a lungul liniilor ley şi multe dintre ele treceau prin casa noastră, ducând în diverse direcţii.

— În afară de uciderea creaturilor Întunericului care încearcă să pătrundă în grădină, am spus eu, mai am o însărcinare pentru tine. Uneori, când vânez creaturi ale Întunericului, mă aflu şi eu în pericol extrem; atunci te voi chema să lupţi alături

de mine. Vei avea dreptul să îmi ucizi vrăjmaşii şi să le bei sângele! Cum te cheamă? Ca să te pot striga, trebuie să-ţi ştiu numele!

A trecut mult timp până ce ghearele duhului s-au auzit din nou scrijelind pe scândură. Poate că nu îi convenea ca lumea să afle cum îl cheamă… Într-un târziu, numele a apărut totuşi scris:

Kratch!

— Când mă voi afla în primejdie, îţi voi striga numele de trei ori! Am spus eu.

Motanul a tors din nou zgomotos. Mai aveam însă şi o altă condiţie pe care voiam să o impun.

— În afara acelor lucruri care sunt deja protejate în grădină, mai sunt trei câini-lup. Nu ai voie să te atingi de ei. Sunt aliaţii noştri. Şi nici nu trebuie să-i vatămi pe oaspeţii pe care îi invităm în grădină. Ne-am înţeles?

Zgomot şi mai puternic de tors, apoi din nou de scrijelit pe lemn:

Cât va dura pactul?

Răspunsul mi-a venit pe loc în cap. Nici nu a fost nevoie să stau să mă gândesc. Era ca şi cum cineva îmi dicta vorbele.

— Pactul va dăinui până după trei zile de la moartea mea. În acest răstimp va trebui să-mi aperi aliaţii şi să bei sângele vrăjmaşilor mei. Apoi vei fi liber să pleci!

Dintr-odată duhul s-a ivit din întuneric, luând forma unui motan mare şi roşcat. Peste ochiul orb avea o cicatrice verticală – era rana pe care o căpătase în lupta cu Urgia, am presupus eu. S-a apropiat şi s-a frecat de piciorul meu, torcând neîncetat, după care s-a făcut nevăzut.

— Ai reuşit, Tom! Exclamă Alice.

I-am aruncat un zâmbet. Eram mulţumit de mine însumi.

— Ce să zic, Alice, nu vom şti cu siguranţă până ce nu vom ajungem înapoi acasă, dar aşa trag şi eu nădejdea.

— Şi chiar ai de gând să-l chemi în ajutor pe duh, Tom? M-a întrebat Alice. Ar însemna să laşi casa nepăzită.

— Aşa e, am încuviinţat eu. Şi din acest motiv nu îl voi chema decât dacă mă voi afla în mare pericol. Şi, în orice caz, nu ca să

îl înfrunte pe Şişcoi.

Am pornit imediat înapoi spre sat şi ne-am oprit la atelierul fierarului ca să luăm toiegele. Ca de obicei, meşterul făcuse o treabă excelentă şi l-am plătit pe loc. După care am trecut pe la cele trei prăvălii, de unde am ridicat mâncarea comandată – provizii suficiente de legume, slănină, şuncă, plus pâine proaspăt scoasă din cuptor. Eu căram sacul greu din iută, plin cu bucate, iar Alice ducea cele trei toiege.

Fiind aproape de casă, ar fi trebuit să mă simt în siguranţă, însă eram neliniştit. Fără îndoială, fuseserăm urmăriţi de la Todmorden încoace; slujitorii Necuratului se îndreptau, mai mult ca sigur, către noi.

În timp ce urcam pe cărarea ce ducea spre casă am zărit o siluetă în faţă şi inima mi-a stat în loc. Dar după aceea mi-am dat seama că era o femeie înaltă cu un sac. Grimalkin! Vrăjitoarea asasină stătea aplecată peste poartă. Pe umăr ţinea sacul ce conţinea capul Necuratului – nu îl lăsa niciodată din mână. A zâmbit larg, dezvelindu-şi dinţii ascuţiţi.

— Ai izbutit! Ne-a întâmpinat ea. Am ieşit din casă ca să-i adulmec pe vrăjmaşi prin împrejurimi şi la întoarcere, de cum am pus piciorul în grădină, am auzit un mârâit de avertisment. Duhul e aici şi este însetat de sânge! Nu cred că sunt binevenită.

Ne-am căţărat peste poartă şi am urcat dealul până ce am ajuns în apropierea grădinii. Acolo ne-am oprit şi eu am strigat către copaci:

— Lângă mine stă oaspetele meu, Grimalkin. Dă-i voie să ne treacă pragul şi poartă-te cu ea cu aceeaşi curtenie cu care te porţi cu mine!

Am tăcut, apoi le-am călăuzit cu mare prudenţă pe cele două femei prin grădină. Nu s-a auzit niciun mârâit. Duhul respecta termenii contractului. Nu era cazul să îl previn şi în privinţa lui Alice – Vraciul o făcuse cu multă vreme în urmă. Judd era şi el în siguranţă – foştii ucenici ai Vraciului care îşi terminaseră cu bine stagiul puteau de obicei să între în grădină fără a se expune pericolului.

— Vreun semn de la duşmanii noştri? Am întrebat-o pe Grimalkin în timp ce ne apropiam de casă.

A clătinat din cap.

— Nici urmă de ei. M-am aventurat spre sud-est, până

aproape de intrarea în Accrington, dar nu am văzut nimic. Dacă vrăjitoarele nu vor lua formă de globuri de lumină, sunt puţine şanse să ne atace cu mult înaintea ivirii zorilor.

În bucătărie am văzut că ne fuseseră livrate o masă şi şase scaune noi, pe care Vraciul le aşezase de cealaltă parte a vetrei. L-am găsit stând în picioare, cu o mână odihnindu-se pe spătarul unui scaun şi cu un zâmbet mic întipărit pe faţă.

— Ai început să te simţi mai bine? L-am întrebat.

— Da, flăcăule, mi-a răspuns el. Ai făcut treabă bună aducându-l înapoi pe duh. Şi văd că ai luat şi proviziile, adăugă el dând din cap spre sacul pe care îl lăsasem să cadă pe podea. Să sperăm că mâine dimineaţă voi putea să pregătesc micul dejun. Ar fi la fel ca pe vremuri!

Judd Brinscall s-a întors cam cu o oră înainte de lăsarea serii. Îşi îndeplinise cu succes misiunea la garnizoana din Burnley. Din câte se părea, rapoarte despre morţi suspecte petrecute în ultimele luni ajunseseră deja la urechile comandantului şi, odată cu veştile primite de la un vraci, omul se lăsase repede convins. O forţă militară considerabilă numeric avea să fie expediată la Todmorden – deşi nu mai devreme de o zi sau două. Deocamdată, toate trupele din garnizoană erau ocupate cu prinderea unor bande de hoţi care puseseră stăpânire pe Clitheroe imediat după terminarea războiului. Fără îndoială, urmau să reinstaureze ordinea şi legea acolo, însă în ceea ce privea lupta cu forţele Întunericului – nu aveau pic de experienţă. Gândindu-mă cum aveau ei să facă faţă la ceea ce îi aştepta la Todmorden, aveam îndoielile mele, dar m-am ferit să le dau glas. Ar fi fost de ajutor dacă unul dintre noi lua legătura cu soldaţii pentru a-i îndruma – dar mai întâi trebuia să supravieţuim până dimineaţă.

Am petrecut noaptea în grădină. Nici nu ne-a venit prea greu – vremea era cam la fel de caldă pe cât ajunge să fie în Comitat după lăsarea întunericului. Deşi încă slăbit, Vraciul putea acum să meargă fără să fie sprijinit de cineva şi m-a felicitat din nou pentru că adusesem duhul înapoi. Nu am avut inima să-i spun că duhul stăruise să încheie pactul cu mine, şi nu cu el. Oricum, prea mare importanţă faţă de ceea ce urma să se întâmple nu avea şi nu vedeam niciun rost în a-i mărturisi adevărul.

Am făcut de pază cu rândul, însă Vraciul, Judd şi cu mine am dormit cu toiegele la îndemână. Eu am fost primul care a rămas

de veghe şi am făcut raiduri de-a lungul hotarului interior al grădinii, acolo unde iarba întâlnea copacii. Pentru a-mi trece vremea mai uşor, am verificat grădina de răsărit, pentru a vedea dacă vrăjitoarele moarte mai stăteau priponite în mormintele lor; am verificat şi duhurile priponite. Totul era în regulă.

Eram liniştit şi încrezător că duhul avea să se ocupe aşa cum se cuvenea de orice strigoi ar fi îndrăznit să ne atace. Cea mai mare temere a mea era ca Şişcoi să nu se fi întrupat deja complet cu ajutorul vrăjitoarelor şi să fi plecat în căutarea capului Necuratului. Speram ca pilitura de fier şi sarea pe care le vărsaserăm în puţ să-l fi întârziat.

Grimalkin a preluat straja, iar eu am încercat să dorm. Am moţăit, trezindu-mă din când în când cu o tresărire bruscă. Vag conştient, am simţit că Grimalkin fusese înlocuită, însă în clipa următoare un urlet înfiorător m-a făcut să sar în picioare.

Cineva pătrunsese în grădină şi duhul îl înfrunta.

CAPITOLUL 21

ORBITE GOALE

O secundă, atât mi-a luat ca să sar în picioare, cu toiagul pregătit în mână: alături de mine, magistrul încerca şi el să se ridice. L-am prins de subsuoară, sprijinindu-l şi ajutându-l să se salte de la pământ. Cineva alerga înspre copaci. Am recunoscut mersul – era Grimalkin, care o luase la goană către sursa pericolului imediat ce urletul de avertisment al duhului se auzise pentru a doua oară.

Alice ni s-a alăturat şi ea, însă nici urmă de Judd Brinscall. Fusese rândul lui să stea de pază, aşa că se putea afla oriunde în grădină.

— Mă duc să văd dacă Judd nu e cumva rănit, am zis eu.

— Nu, băiete, rămâi aici. Dacă Judd are probleme, duhul se află prin preajmă, iar vrăjitoarea se va întoarce şi ea în câteva clipe ca să îi dea o mână de ajutor, dacă va fi cazul.

— Aşa e, Tom, zise Alice luând, de această dată, partea Vraciului. Este mai bine să aşteptăm aici cu toţii.

Dintr-odată, un al treilea urlet al duhului a răsunat – urmat aproape imediat de un ţipăt înalt şi ascuţit, întrerupt brusc. După câteva secunde am zărit pe cineva care venea în fugă

către noi. Mi-am pregătit toiagul, la fel şi Vraciul, însă ne-am liniştit amândoi când am văzut că era Judd.

— Am fost în grădina de apus, spuse el. Totul e în regulă acolo. M-am gândit să-l las pe intrus pe seama duhului.

— Da, aşa e cel mai înţelept, zise Vraciul. Văd că te-am instruit bine. Vrăjitoarea însă abia aşteaptă să înceapă lupta. Atacul a venit dinspre miazăzi. Peste câteva clipe vom afla ce a fost.

S-a aşternut tăcerea; până şi vântul a încetat să bată. Am rămas acolo, în aşteptare, pregătiţi să întâmpinăm primejdia. După vreo cinci minute, Grimalkin a apărut dintre copaci.

— Era un strigoi, ne confirmă ea bănuiala. Duhul s-a ocupat de el înainte să apuc să mă apropii. Nu părea prea încântat de pradă şi s-a apucat să o sfâşie în bucăţi.

Ne-am aşezat în jurul focului, dar nimănui nu-i mai ardea acum de somn. Pesemne că simţeam cu toţii iminenţa unui nou atac.

S-a declanşat peste o oră. Brusc, Alice a adulmecat de două ori foarte zgomotos.

— Vrăjitoarele – sunt foarte aproape! A strigat ea sărind în picioare şi arătând cu mâna către răsărit.

Ne-am ridicat cu toţii şi ne-am uitat în direcţia indicată. Era o noapte senină şi cerul împânzit de stele. Acum însă, unele puncte de lumină se deplasau. Am numărat trei care goneau către noi. Curând s-au transformat în globuri strălucitoare care s-au oprit pe deasupra copacilor din grădina de răsărit şi au început să danseze în cerc, învârtindu-se şi schimbând locurile între ele.

Şi Vraciul, şi Judd se înneguraseră la faţă. Îşi ţineau amândoi toiegele în diagonală peste corp – deşi astfel de arme nu ofereau nicio protecţie împotriva magiei animiste practicate de vrăjitoarele romånce, care voiau acum să se apropie pentru a încerca să ne secătuiască de forţa noastră vitală.

Am văzut-o pe Grimalkin şoptindu-i ceva la ureche lui Alice, care a dat din cap în semn de încuviinţare. Am bănuit că plănuiau să folosească magia neagră contra vrăjmaşilor noştri. În Irlanda văzusem de ce puteri extraordinare dispunea Alice. Nu apela la ele decât cu mare reţinere, pentru că asta însemna să parcurgă o nouă etapă în procesul de transformare într-o vrăjitoare nocivă. În plus, Vraciul nu ar fi încuviinţat asemenea

metode.

Globurile luminoase şi-au încetat dansul şi s-au abătut asupra noastră, însă duhul a scos brusc un urlet de mânie – un sunet înfiorător, menit să le izgonească. Un fuior roşu strălucitor a brăzdat cerul şi globurile s-au împrăştiat, apoi s-au strâns din nou şi au atacat. Urletul de avertisment s-au făcut iarăşi auzit şi duhul s-a înălţat a doua oară. De data aceasta au urmat câteva ţipete ascuţite şi fulgere luminoase. Globurile s-au adunat deasupra copacilor, însă acum erau numai cinci – care s-au împrăştiat iute, fiecare pornind în altă direcţie.

— Aproape că a fost prea uşor, a comentat Vraciul. Nu se aşteptau la aşa ceva, asta e limpede. Duhul a nimicit câteva dintre ele, dar nu trebuie să ne culcăm pe-o ureche. Vor reveni cât de curând. Şi nu mă îndoiesc că între timp vor găsi o cale de a contracara puterile duhului nostru.

Ne-am aşezat din nou, neliniştiţi, în jurul focului, însă atacul nu a mai venit şi peste puţină vreme cerul a început să se coloreze, anunţând ivirea zorilor. Ne-am îndreptat toţi cinci spre grădina de miazăzi, pentru a cerceta urmările raidului. Rămăşiţele strigoiului-gazdă erau răspândite pe o suprafaţă mare: am găsit craniul sus, într-un copac, prins într-o creangă de parcă ar fi fost tras în ţeapă, cu rămurele frânte ieşind din orbitele goale. Bineînţeles însă, demonul avea să îşi găsească peste puţină vreme o altă gazdă.

— Va trebui să adunăm cât mai multe oase cu putinţă şi să le dăm foc, a spus magistrul meu. La urma urmei, sunt rămăşiţele pământeşti ale unei fiinţe nevinovate.

Am făcut precum ne ceruse, iar eu m-am dus în casă, unde am găsit o lopată care nu arsese în incendiu. Fusese pârjolită, dar mai putea fi folosită şi cu ea am săpat o groapă puţin adâncă sub copaci. Am aşezat în ea oasele pe care reuşiserăm să le recuperăm şi pe urmă le-am acoperit cu pământ. După ce am terminat, ne-am adunat cu toţii la mormântul proaspăt, iar Vraciul a rostit, foarte încet: „Odihnească-se în pace”. Erau vorbele cele mai apropiate de o rugăciune pe care le auzisem vreodată ieşind din gura lui.

— Duhul l-a sfâşiat pentru că s-a simţit înşelat, a spus el. Sângele dintr-un strigoi este ceva la mâna a doua, pentru că e luat din trupul victimei sale. Duhului meu îi place sângele proaspăt! Să sperăm totuşi că e în toane bune şi că ne-a

pregătit micul dejun.

Când am intrat în bucătărie, cinci farfurii aburinde cu şuncă şi ouă ne aşteptau pe masă, iar în mijlocul ei trona o altă farfurie, mai mare, plină cu felii groase de pâine unse cu unt. Ne-am aşezat fără să stăm prea mult pe gânduri. Şunca era puţin arsă, dar cum eram cu toţii hămesiţi, am început să înfulecăm.

Într-un târziu, Vraciul şi-a împins farfuria în lături şi s-a uitat pe rând la fiecare dintre noi, după care ochii i s-au oprit din nou asupra mea.

— Trebuie să stăm de vorbă, zise el. Să vedem ce trebuie făcut mai departe.

S-a întors către Alice.

— Te-am mai întrebat o dată, fată, şi acum voi repeta întrebarea: eşti pregătită să pătrunzi pe tărâmul Întunericului şi să ne aduci de acolo arma trebuincioasă?

— Trebuie să existe şi o altă cale! Am strigat eu înainte ca Alice să apuce să răspundă. Nu voi îngădui aşa ceva!

— Băiete, nu te învinovăţesc pentru că vrei să o protejezi. Numai că amândoi ştim prea bine ce trebuie făcut. Întrebarea este: cât de departe suntem dispuşi să mergem pentru a ne atinge scopul?

— Atât de departe pe cât e necesar. Cât va mai trebui să car asta după mine? Întrebă Grimalkin ridicându-se în picioare şi bătând cu palma peste sacul din piele. Vino cu mine, Alice. Vreau să îţi spun ceva între patru ochi.

Alice a urmat-o pe vrăjitoarea asasină în grădină, lăsându-ne pe Vraci, pe Judd şi pe mine să ne holbăm la farfuriile noastre goale.

— Mai întâi va trebui să ne rezolvăm problemele între noi şi abia pe urmă să ne ocupăm de Diavol, zise Vraciul. Şi asta cât mai repede. Chiar dacă noi ne aflăm aici în relativă siguranţă, ce se va întâmpla cu bieţii oameni din împrejurimi? Cei ce trăiesc la răsărit de Todmorden poate că şi-au pierdut deja viaţa. Trebuie să îi ajutăm. E de datoria noastră.

— Vrei să zici că trebuie să ne întoarcem la Todmorden? Întrebă Judd. Eram convins că o vom face, dar în niciun caz aşa de curând.

— Abia peste câteva săptămâni bune mă voi înzdrăveni cât să pot face o asemenea călătorie şi mai ales să pot lupta eficient odată ajuns acolo, zise Vraciul clătinând din cap. Mă doare să fiu

nevoit să cer altora să lucreze în locul meu, dar nu am de ales. Soldaţii din garnizoana de la Burnley se pregătesc acum probabil să pornească spre Todmorden pentru a cerceta ce se petrece acolo, însă ei sunt obişnuiţi să lupte împotriva duşmanilor umani şi nu au pic de experienţă cu creaturile Întunericului. Va trebui să le trimitem ajutoare care să îi călăuzească. Judd, nu ai vrea să te duci tu şi să-l iei şi pe flăcău cu tine? Nu mă aştept să treceţi râul, dar sunt încredinţat că îi veţi putea ajuta pe oamenii care locuiesc pe partea oraşului ce aparţine de Comitat. Foarte probabil vrăjmaşii noştri vor ataca deocamdată casele izolate din afara târgului. De acolo va trebui să începeţi.

— Bineînţeles, răspunse Judd. Deşi teamă mi-e că localnicii nu ne vor întâmpina cu prea mare bucurie. Se tem pentru viaţa lor. Dar nu avem încotro. Pornim chiar acum.

Am încuviinţat din cap. Era mai bine să plecăm şi să facem ceva, decât să aşteptăm să vedem ce pun la cale duşmanii.

După aceea am tăcut cu toţii. Tocmai mă întrebam unde plecaseră Alice şi Grimalkin şi ce anume discutau între ele, când am auzit în depărtare un clopot sunând.

Cineva se afla la răspântia cu copăceii de nuieluşe şi trăgea de clopot ca să-l cheme pe Vraci. De obicei eu eram acela care mă duceam să răspund. Putea fi vorba de orice, de la un duh nociv la un jefuitor de morminte. Uneori oamenii intrau în panică fără vreun motiv real; alteori, o întreagă familie se afla în primejdie şi magistrul meu pornea imediat la drum ca să rezolve problema.

— Se pare că cineva are nevoie de ajutor, spuse Vraciul. Du-te şi vezi ce se întâmplă, băiete.

— Mă duc şi eu cu el, zise Judd. Ar putea fi un şiretlic, ca să ne ademenească afară din grădină.

— Aşa e, ai dreptate. Împreună veţi fi mai în siguranţă, încuviinţă magistrul meu.

Am traversat grădina şi ne-am îndreptat către răspântia de drumuri.

— Este exact ca pe vremuri! A glumit Judd. Când am venit prima oară aici, ca proaspăt ucenic, tremuram de emoţie de câte ori răspundeam chemării clopotului: ştiam că asta însemna că imediat trebuia să plecăm ca să ne îndeplinim îndatoririle de vraci.

— Şi mie tot aşa mi s-a întâmplat la început, am zis eu.

De acum străbătuserăm pajiştea şi intraserăm în pădurice. Ne apropiam de răspântie şi nori grei de ploaie se adunau înspre apus. Cu fiecare pas pe care îl făceam, cerul părea să se înnegureze tot mai tare. Deodată, clopotul a sunat din nou.

— Măcar nu au plecat, a comentat Judd. Câteodată oamenii îşi pierd curajul şi se întorc de unde au venit înainte să apucăm să discutăm cu ei.

— Unii se tem de Vraci mai mult decât de duhuri! Am adăugat eu.

Am izbucnit amândoi în râs, apoi ne-am înăbuşit râsul în acelaşi timp. Şi asta pentru că acum, în ciuda întunericului care se lăsase, puteam vedea cine era persoana care bătuse clopotul.

Era o tânără drăguţă şi îmi aminteam mult prea bine de ea – era cea care ne ademenise la Todmorden cu promisiunea unor cărţi pentru noua bibliotecă a Vraciului.

Coniţa Cosmina Fresque. Sau, mai bine zis, demonul care îi poseda corpul.

— Am venit cu un mesaj pentru voi – o şansă de a scăpa cu viaţă! A strigat ea dând drumul frânghiei de care era legat clopotul.

Clopotul a continuat să se legene, răsunând de câteva ori înainte ca sunetul să se stângă. Ne-am apropiat prudenţi, ţinând toiegele în diagonală. S-au auzit două clinchete în clipa când amândoi am slobozit lamele din scobiturile toiegelor.

— Daţi-ne ce vă cerem! Daţi-ne capul stăpânului nostru, capul Diavolului! Spuse demonul. Faceţi precum vă poruncim şi ne vom întoarce de unde am venit, iar casele voastre se vor afla în siguranţă şi oamenii voştri îşi vor putea duce traiul în pace!

— Şi dacă nu vrem? Întrebă Judd.

Continuam să înaintăm – acum ne aflam la mai puţin de zece paşi de demon. Fresque stătea sub frânghia de care se trăgea clopotul, cu spatele la copac. I-am aruncat o privire lui Judd şi am zărit lacrimi curgându-i pe obraji. Era ea demon, însă faţa şi corpul erau ale unei fete – ale fetei pe care el o iubise cândva.

— Atunci vom face din acest loc un tărâm al celor nemorţi; îl vom lua în stăpânire şi ne vom hrăni cu sânge luat de oriunde vom vrea.

— Uite, acesta e răspunsul nostru! Strigă Judd împingând

înspre demon tăişul toiagului.

Fresque s-a ferit făcând un pas în lături, însă Judd a aplicat imediat manevra clasică învăţată de la Vraci. Şi-a trecut iute toiagul din mâna stângă în dreapta şi a înfipt tăişul drept în inima demonului, ţintuindu-l de copac.

Fata a scos un ţipăt îngrozit şi sângele a pornit să îi ţâşnească din gură, căzându-i pe pantofi. Ochii i s-au rostogolit în orbite, s-a cutremurat şi s-a împleticit în faţă. Ar fi căzut la pământ, numai că lama o pironise de copac. Pesemne că aliajul de argint îi pătrunsese în inimă: peste numai câteva clipe o spirală portocalie strălucitoare s-a ridicat din corpul ei, a plutit puţin, apoi s-a înălţat mai sus şi a dispărut către răsărit.

Am rămas amândoi tăcuţi, holbându-ne la trupul Cosminei. Într-un târziu, Judd s-a întors spre mine cu lacrimi în ochi.

— Fă-mi o favoare, Tom, zise el. Du-te înapoi şi adu-mi o lopată. Vreau să îi îngrop rămăşiţele.

Am luat-o la fugă spre casă, l-am înştiinţat scurt pe Vraci de cele întâmplate, apoi am luat lopata înnegrită de sub şopronul refăcut de lângă casă. Când am ajuns la răspântie, l-am găsit pe Judd îngenuncheat şi ţinând mâna Cosminei.

— Sap eu, dacă vrei, m-am oferit eu.

Judd s-a ridicat încet în picioare şi a clătinat din cap.

— Nu, Tom, e de datoria mea. Mulţumesc că mi-ai adus lopata. Întoarce-te în casă. Cum termin, vin şi eu.

Nu m-am întors însă imediat. Era posibil ca demonul să nu fi venit singur la răspântie, aşa că am intrat în pădurice şi l-am urmărit pe Judd de la distanţă. A săpat mormântul sub copac şi a îngropat trupul Cosminei în el. La un moment dat, a scos un strigăt plin de suferinţă şi a lovit puternic în pământ cu toiagul.

Tăiase capul leşului. Era una dintre căile folosite pentru a te asigura că niciun alt demon sau altă creatură a Întunericului nu avea să-i mai posede vreodată corpul. L-am auzit suspinând în timp ce arunca pământul în groapă şi aduna pietre ca să le aşeze deasupra, pentru ca niciun câine ori animal sălbatic să nu dezgroape oasele. Abia atunci, când l-am văzut cum îngenunchează cu capul plecat, uitându-se în jos spre mormânt, am pornit şi eu înapoi spre casă.

Sarcina pe care o îndeplinise fusese una tare dureroasă. Cum aveam eu să mă descurc dacă aveam să fiu pus în situaţia de a o sacrifica pe Alice? Nici nu voiam să mă gândesc la asta.

Timpul însă se scurgea necruţător. Trebuia să găsesc o altă cale de a-l nimici odată pentru totdeauna pe Diavol, una care să nu presupună moartea ei. Însă mama, care era o fiinţă atât de puternică, se străduise din greu ca să născocească metoda ucigaşă pe care mi-o propusese. Cum puteam eu, aşadar, să mă ridic mai presus de ea?

CAPITOLUL 22

SĂ-I LĂSĂM PE EI SĂ VINĂ LA NOI

A Doua zi, imediat după ora amiezii, ne-am pregătit să îndeplinim dorinţele Vraciului. L-am lăsat cu câinii şi cu duhul, iar Grimalkin, Alice, Judd şi cu mine am pornit înapoi către Todmorden.

De cum am ieşit din grădină, Alice a venit lângă mine. Ţinea în mâini o carte.

— Uite, zise ea. E pentru Moş Gregory. Am scris-o cu mâna mea.

Am zâmbit, am luat cartea şi m-am uitat la titlu: *Secretele sabaturilor de vrăjitoare din Pendle.*

— Este despre unele dintre cele mai întunecate secrete ale lor, pe care nu le ştie nimeni, decât vrăjitoarele – nici măcar vracii. Cred că îi va fi de mare folos. Magistrul tău nu ar accepta-o din partea mea, însă dacă i-o dăruieşti tu, s-ar putea să o includă în noua lui bibliotecă.

— Mulţam, Alice. O să i-o dau la întoarcere, am spus eu punând cartea în desagă. Îi voi da şi carneţelele mele. Cum biblioteca a fost distrusă în incendiu, orice îi poate fi de ajutor. Am însă o întrebare pentru tine. Ce ai discutat cu Grimalkin ieri, când v-aţi retras amândouă?

— Chestii muiereşti, Tom. Nimic care să te intereseze pe tine.

M-am holbat la ea enervat, dar şi necăjit.

— Văd bine că nu-ţi convine, nu-i aşa? Nu-ţi place să am secrete faţă de tine. Dar tu, tu îmi spui *mie* totul?

Şocat, am rămas cu gura căscată. Să fi aflat cumva de sacrificiul la care urma să fie supusă?

Dar înainte să apuc să răspund, Alice s-a îndepărtat, lăsându-mă să merg alături de Grimalkin. Conversaţia mă întristase, însă m-am gândit că e mai bine să nu mai stărui cu întrebările.

Cerul era cenuşiu şi o burniţă uşoară se apropia dinspre apus,

dar temperatura era blândă. Era ceea ce în Comitat era considerat a fi vară.

M-am uitat în jur după Judd şi am văzut cât de abătut era. După o vreme mi s-a alăturat şi m-a bătut pe spate.

— Trupul Cosminei şi-a găsit acum liniştea şi asta este ceea ce îmi doream de mult timp. Acum mă simt de parcă aş fi trecut, în fine, un hop.

— Şi după asta ce vei face? Ai de gând să te întorci în România? L-am întrebat eu.

— Nu, Tom. Pentru moment, gata cu călătoriile. Poate că voi prelua casa bietului Bill Arkwright de la nord de Caster.

— Ce idee bună! Am exclamat eu. Vei avea, negreşit, multă treabă de făcut acolo, cu toate vrăjitoarele acelea de apă. Din câte ştiu eu, niciun vraci nu a mai lucrat în împrejurimile Casterului de mai bine de un an. Magistrul meu mi-a spus că Bill a lăsat moştenire moara generaţiilor viitoare de vraci. Aşa că vei avea un acoperiş deasupra capului.

În timp ce noi vorbeam, Alice şi cu Grimalkin mergeau în faţa noastră, adâncite într-o conversaţie. Era limpede, puneau ceva la cale şi pe mine mă excluseseră din urzelile lor. Apoi, când am ajuns să ocolim Accringtonul, au încetinit pasul, lăsându-ne să le ajungem din urmă.

— Grimalkin vrea să discute cu tine între patru ochi, Tom, m-a anunţat Alice.

I-am aruncat o privire vrăjitoarei asasine, care a dat din cap în semn de încuviinţare şi a arătat către un crâng, în stânga noastră. A pornit într-acolo, iar eu am urmat-o.

— Vă aşteptăm aici! A strigat Alice după noi.

M-am întrebat din ce motiv Grimalkin se ferea să îmi vorbească de faţă cu Alice şi cu Judd. Fără îndoială, avea o problemă cu el. Poate că nu avea încredere în Judd, după ce acesta îl trădase pe Vraci… Orice era, aveam să aflu în curând.

Vrăjitoarea asasină s-a oprit printre copaci şi s-a răsucit cu faţa către mine. Şi-a dat jos sacul de piele de pe umăr şi l-a aşezat pe pământ, între noi.

— Necuratul a cerut să discute cu tine, spuse ea, dar poţi să îl refuzi, dacă vrei. Sunt încredinţată că doreşte să te intimideze ori să te ameninţe. Pe de altă parte, cred că îi putem totuşi smulge niscai informaţii, în caz că vei decide totuşi să-l asculţi.

— Dar tu, *tu* ai vorbit cu el?

Grimalkin a încuviinţat din cap.

— Am schimbat câteva cuvinte din când în când, însă în ultima vreme, oricât l-am îmboldit, nu am izbutit mai deloc să îl fac să discute cu mine. Cu tine însă mi-a spus că va vorbi.

— Atunci haide să auzim ce are de zis!

Ne-am aşezat pe jos, în iarbă. Grimalkin a desfăcut sacul şi a scos dinăuntru, ţinându-l de coarne, capul Necuratului, pe care l-a pus pe pământ, cu faţa spre mine. Înfăţişarea lui m-a îngrozit. Părea mai mic decât atunci când îl retezasem şi era plin de pete de sânge închegat. Îşi pierduse un ochi – în locul lui nu mai rămăsese decât o orbită roşie pe margini şi plină de puroi, iar pleoapele celuilalt ochi erau lipite. Gura părea umplută cu urzici şi nuieluşe.

— Ce-a păţit la ochi? Am întrebat eu.

— I l-am smuls eu, ca să mă răzbun pentru moartea suratelor mele, a răspuns Grimalkin. Pe celălalt l-am cruţat deocamdată.

A întins mâna şi a scos urzicile şi nuieluşele din gura Diavolului. Imediat, capul, care păruse până atunci nemişcat şi mort, a prins viaţă. Pleoapa lipită a pornit să tremure, iar maxilarul şi buzele să se mişte, dând la iveală nişte cioturi de dinţi îngălbeniţi.

— Ar fi putut fi cu totul altfel, Thomas Ward, spuse Necuratul, şi glasul lui aducea mai degrabă a croncănit. Am fi putut lucra împreună, dar tu m-ai respins şi uite la ce m-ai redus. Acum va trebui să plăteşti, iar preţul, te asigur, va fi mare.

— Îmi eşti duşman, i-am răspuns eu. Am fost hărăzit să te nimicesc.

— Desigur, spuse Necuratul cu o voce ceva mai puternică, acesta e „destinul” tău – sau aşa ţi s-a spus. Deşi, crede-mă, te aşteaptă un viitor cu totul diferit. Îţi închipui cumva că sunt neputincios? Ei bine, te înşeli. Crezi că dacă am rămas fără un ochi, iar celălalt îmi e lipit înseamnă că am orbit? Prin spirit pot vedea tot ce mişcă. Şi îţi văd exact punctele cele mai vulnerabile. Îi văd pe cei dragi ţie şi mijloacele prin care pot să le fac rău. Crezi că dacă îmi pecetluieşti buzele mă amuţeşti? Vorbesc tot timpul cu slujitorii mei, iar ei sunt la fel de numeroşi precum stelele de pe cer. Şi abia aşteaptă să-mi urmeze poruncile. Dacă îl înfrângi pe unul, un altul se va ridica să te înfrunte. În cele din urmă, vei întâlni un duşman pe potriva ta – şi asta mult mai curând decât îţi închipui!

— Vorbe goale, şuieră Grimalkin prinzând capul de coarne.

— Mai vedem noi! Ţipă Necuratul. Eşti al şaptelea fiu al unei familii şi ai şase fraţi. Unul dintre ei va muri astăzi de mâna slujitorilor mei. Va fi doar *primul* care va avea o astfel de soartă! Şi în puţină vreme te vei trezi ultimul dintre copiii mamei tale!

M-am ridicat în picioare, cu capul învârtindu-mi-se la gândul a ceea ce puteau păţi fraţii mei. Grimalkin şi-a aşezat palma peste gura Diavolului, făcându-l să tacă, după care a îndesat capul în sac.

— Nu-l lua în seamă, spuse ea. Am greşit când te-am supus unei asemenea încercări. Şi nu am aflat oricum nimic nou. Gândeşte-te: ar fi putut să îşi trimită servitorii împotriva alor tăi oricând. Te-a ameninţat ca să te tulbure şi să-ţi distragă atenţia de la ceea ce ai de făcut.

Am încuviinţat din cap. Cu două săptămâni înainte, la întoarcerea din Irlanda, trimisesem o scrisoare la fermă, cerând veşti despre fratele meu mai mare, Jack, despre soţia sa Ellie şi copila lor; întrebasem şi de fratele meu James, care stătea cu ei la fermă şi ajuta la muncile câmpului în timp ce-şi construia atelierul de fierărie. Răspunsul fusese liniştitor. Totul era în regulă şi, cu excepţia pierderii câtorva animale, scăpaseră cu bine din război.

Ferma era însă departe. Cât despre ceilalţi fraţi ai mei, erau cu toţii împrăştiaţi prin diverse părţi ale Comitatului. Nu puteam face nimic pentru a-i ajuta – pentru moment, trebuia să-mi las aceste griji deoparte.

Ne-am întors la Alice şi la Judd. Le-am povestit ce îmi spusese Necuratul şi ameninţările lui. Judd a dat din cap încurajator, în timp ce Alice m-a strâns de mână. Deocamdată, niciunul dintre noi nu putea face nimic.

— Unde te-ai gândit să poposim? Îl întrebă Grimalkin pe Judd.

— Am putea sta la vest de Todmorden, departe de oraş, răspunse el. În felul acesta vom putea să începem să curăţăm zona de demoni, fără a atrage prea mult atenţia asupra noastră.

— Dar tocmai asta vrem să facem – să atragem atenţia demonilor! Exclamă vrăjitoarea asasină cu ochii scăpărând. Ar trebui să poposim la han. Să-i lăsăm pe ei să vină la noi! Să îi eliminăm pe primii unul câte unul şi după aceea să pornim la atac. Ca şi cum am curăţa nişte cuiburi de şobolani!

— Nu e riscant? Întrebă Judd. Dacă ne-am ţine la distanţă, am

putea da o mână de ajutor oamenilor înainte ca demonii să prindă de veste că ne aflăm acolo.

— Adevărat, am putea ajuta nişte oameni, răspunse Grimalkin. Dar criza s-ar isca oricum cât de curând. Şi ascunzişul ne-ar fi descoperit în câteva ore. Pe când, dacă facem aşa cum spun eu, noi vom alege terenul de luptă. Pentru că vor renunţa să caute alte victime şi vor veni după noi! Vor veni după ăsta, adăugă ea ţinând în sus sacul de piele şi noi îi vom nimici. Lupta împotriva acestor creaturi ale Întunericului din România nu este decât una dintr-o serie de bătălii pe care am pornit să le ducem cu slujitorii Necuratului. Şi vreau să îi punem capăt cât mai repede cu putinţă, ca să ne ocupăm mai apoi de lucrul cu adevărat important – distrugerea finală a Diavolului. Tu ce zici, Tom Ward? Eşti de acord cu mine?

I-am aruncat o privire lui Judd şi am ridicat din umeri.

— Îmi pare rău, dar cred că Grimalkin are dreptate, am spus.

— Şi eu zic la fel, interveni Alice.

Judd ne zâmbi.

— Se pare că va trebui să mă supun părerii majorităţii. Aşadar, să înceapă lupta!

Ne-am continuat drumul preţ de alte câteva ore. Între timp norii se împrăştiaseră şi noaptea se anunţa senină. Când soarele a coborât sub linia orizontului ne-am instalat tabăra lângă cărare. Alice a capturat trei iepuri, care curând au prins să se învârtă în ţepuşe, lăsându-mi gura apă.

La un moment dat, am auzit în depărtare bătăile regulate ale unei tobe. Zgomotul se apropia şi imediat a răsunat şi un fluier. Era muzică de marş. Soldaţii din garnizoana din Burnley porniseră la drum.

Alice şi Grimalkin şi-au dat seama că militarii înaintau pe cărare şi că vor trece pe aproape, aşa că s-au retras la adăpostul copacilor. În trecut, între armată şi vrăjitoarele din Pendle existaseră nişte ciocniri şi soldaţii aveau negreşit să o recunoască pe Grimalkin.

— Niciodată nu am priceput de ce armata a ales culoarea asta pentru vestoane! A exclamat Judd. Eu, unul, am fost îndrumat să port mantia mea verde ca mijloc de camuflaj în pădure. În timp ce ei parcă se străduiesc să iasă cât mai mult în evidenţă!

M-am văzut nevoit să îi dau dreptate. Vestoanele de un roşu aprins, culoarea Comitatului, purtate de soldaţi, îi făceau perfect

vizibili printre copaci. Ne-am îndreptat spre cărare.

Plutonul era format din vreo treizeci de oameni – toţi, în afară de unul, pedestraşi. În frunte se afla un ofiţer călare şi, în timp, ce se apropia mi s-a părut că îl recunosc. Era un bărbat roşcovan şi bine clădit. Mustaţa mică şi îngrijită mi-a confirmat imediat bănuielile – era căpitanul Horrocks, cel care condusese grupul de soldaţi ce asediase Turnul Malkin. Mă încarceraseră şi mă acuzaseră pe nedrept de uciderea Părintelui Stocks. Oare mă va recunoaşte şi el? M-am întrebat. Însă, între timp, trecuse un război şi după fuga mea din turn fusesem negreşit dat uitării. În plus, crescusem atât în vârstă, cât şi în înălţime.

Căpitanul a ajuns în rând cu noi şi şi-a ridicat braţul pentru a le ordona soldaţilor încolonaţi să se oprească. Fluierul şi toba au tăcut. Tot ce se mai auzea acum era răsuflarea calului. M-am uitat în pământ, ferindu-mi ochii.

— Te ştiu… a zis căpitanul încetişor.

Inima mi-a tresărit în piept. Ce să fac? S-o iau la goană? Vrăjitoarea Wurmalde fusese cea care îl omorâse pe preot, dar acum era moartă, iar eu nu aveam nicio dovadă a nevinovăţiei mele. Încă mai puteam fi atârnat în ştreang pentru o crimă pe care nu o înfăptuisem.

— Mda, sunt Judd Brinscall. L-am prevenit pe ofiţerul vostru comandant de ceea ce se întâmplă la Todmorden.

Imediat ce l-am auzit pe Judd vorbind mi-am dat seama de greşeala mea şi am lăsat să-mi scape un icnet de uşurare.

— Şi ne-ai făcut să venim până aici ca să umblăm după cai verzi pe pereţi, spuse căpitanul pe un ton muşcător. Voi, vracii, luaţi bani de la oamenii naivi, chipurile pentru a lupta împotriva Întunericului, dar pe mine nu mă păcăliţi. Ceea ce voi numiţi demoni şi vrăjitoare nu sunt decât nişte cerşetori şi ticăloşi de rând. Cât despre ultima poveste pe care ai născocit-o, adăugă el râzând batjocoritor, asta e chiar de necrezut. Mi s-a dat ordin şi va trebui să cercetez, dar dacă voi găsi până şi cea mai măruntă dovadă că ne-aţi adus până aici sub false pretexte, mă voi întoarce la Burnley cu voi legaţi în lanţuri. Aţi înţeles?

— Au fost ucişi oameni, căpitane, zise Judd cu un glas liniştit, iar criminalii stau ascunşi de cealaltă parte a râului, aşa cum i-am explicat comandantului vostru. Dar dacă vrei să îmi urmezi sfatul, fă popas peste noapte şi treci râul în zori. Vrăjmaşii noştri sunt mai puternici pe timpul nopţii.

— Aşa ai vrea tu să credem. Nu neg, au fost mai multe morţi care au iscat bănuieli şi, dacă îi găsim pe criminali, fii sigur că vor fi judecaţi fără întârziere. Dar pe mine nu mă înspăimânţi cu poveştile tale prosteşti. Războiul tocmai s-a încheiat şi am luptat şi eu. Am văzut o mulţime de morţi – masacre pe care nu le voi uita câte zile voi avea. Aşa că, după toate prin care am trecut, ceea ce vom întâlni la Todmorden e floare la ureche! E limpede?

Judd nu a răspuns şi, cu o clătinare dispreţuitoare din cap, căpitanul Horrocks a pornit din nou la drum în fruntea oamenilor săi. Unii dintre pedestraşi zâmbeau, alţii însă păreau speriaţi, mai ales micul toboşar care mărşăluia în spatele coloanei. După câteva clipe, toba şi fluierul s-au făcut iarăşi auzite. Am urmărit plutonul dispărând în pădure şi ne-am întors la cina noastră.

Ne-am trezit imediat după ivirea zorilor şi, fără a mai zăbovi pentru a îmbuca ceva, am purces degrabă către Todmorden.

Am pornit să străbatem mlaştina de pe dealul ce mărginea Todmordenul înspre apus şi am văzut oameni care treceau pe lângă noi în direcţia opusă – erau majoritatea singuri, dar şi familii întregi care îşi cărau bunurile în legături prinse cu sfoară. Erau refugiaţi din împrejurimile oraşului aparţinând de Comitat. Niciunul dintre ei nu părea prea încântat să ne vadă. Unii erau probabil chiar din Todmorden şi ştiau ce rol jucaserăm noi în declanşarea crizei; alţii zăriseră mantiile de vraci şi reacţionau aşa cum o făceau cei mai mulţi oameni.

Toţi cei pe care am încercat să îi oprim au trecut furioşi pe lângă noi, fără să ne răspundă.

— Cât de rău e? L-a întrebat Judd într-un final pe un bătrân care urca cu greutate cărarea noroioasă, sprijinindu-se într-un baston.

— Ucid copii! Exclamă omul. Mai rău de atât nu se poate! Şi au omorât şi soldaţi înarmaţi. De acum încolo pe noi cine ne mai apără?

Am schimbat o privire cu Judd. Fireşte, şi el, ca şi mine, sperase că demonii aveau să se mărginească la a-şi alege câteva victime dintre militarii din garnizoana de la Burnley – punând poate la cale o ambuscadă în care să cadă mica patrulă trimisă în recunoaştere de căpitan. Dar lucrurile stăteau mai rău decât ne închipuiserăm noi – cu mult mai rău.

Soldaţii îşi făcuseră tabăra în vârful mlaştinii dinspre apus,

într-un loc unde puteau fi văzuţi din Todmorden. Şi acum erau cu toţii morţi. Căpitanul Horrocks fusese decapitat. Zăcea întins pe spate, cu capul aşezat între cizme. Tăciunii încă mai mocneau în focul pe care îl făcuseră, iar soldaţii, cu gâturile retezate, erau abandonaţi în locurile unde fuseseră măcelăriţi. Unii erau întinşi pe spate; muriseră în somn. Alţii încercaseră probabil să fugă. Însă niciunul nu ajunsese prea departe. Muştele le acoperiseră deja leşurile şi duhoarea de sânge m-a îngreţoşat.

Am trecut pe lângă tabără fără un cuvânt. Am schimbat priviri posomorâte cu Alice şi cu Judd, însă Grimalkin se uita drept înainte, cu o expresie de hotărâre neclintită întipărită pe faţă. Văzuse moartea de multe ori şi se înăsprise. Şi, în orice caz, nu mai puteam face nimic pentru soldaţii morţi, nici măcar să îi îngropăm cum se cuvine, fiindcă erau prea mulţi. Armata avea să se ocupe de asta, deşi probabil că nu mai devreme de câteva zile.

Când am ajuns să putem vedea limpede malul dinspre apus al râului, oraşul părea pustiu. Am coborât pe străduţele pietruite către han. Am ajuns exact în clipa când hangiul dădea să zăvorască uşa de la intrare. O reparase între timp.

— Nu pleci nicăieri! A spus Judd împingându-l înăuntru.

— Ce tupeu ai să vii aici! Exclamă hangiul. Pactul a fost rupt din pricina *ta.* Ani la rând am trăit aici în siguranţă, mulţumită pactului făcut. Şi acum vom ajunge cu toţii hrană pentru demoni!

— Şi, mă rog, care dintre voi, târgoveţii, a încheiat târgul? Îl întrebă Judd. Ai fost şi dumneata cumva printre ei?

Bărbatul a încuviinţat din cap.

— Am fost trei. Primarul, băcanul şi eu – cei mai bogaţi cetăţeni din oraş – şi când am făcut înţelegerea, acum doi ani şi mai bine, lucrurile arătau cu totul altfel. Nu mi-am dat seama că în curând totul avea să se ducă de râpă, iar lumea să fugă din oraş. Am făcut-o pentru noi toţi – ca să ne salvăm viaţa. Celor mai mulţi le era teamă să se apropie de străini, dar noi am trecut râul şi am semnat târgul cu propriul sânge. Le dădeam ceea ce ne cereau, iar ei ne lăsau în pace. Şi acum, că pactul a fost rupt, vin să se răzbune pe noi. Trebuie să plec de aici. Dacă apucă să se însereze, sunt ca şi mort! Coniţa Fresque m-a ameninţat că sunt următorul pe listă.

Judd s-a uitat pe rând la fiecare dintre noi, ridicând din sprâncene. Eram de acord cu toţii – nu avea niciun rost să-l ţinem cu forţa lângă noi pe hangiul înspăimântat. L-am împins afară şi i-am azvârlit în stradă legătura cu lucruri. Pe urmă am zăvorât toate uşile şi am aşteptat atacul.

Vântul aproape că încetase să mai adie şi era o noapte caldă. Aşa că nu am făcut focul, ci ne-am aşezat lângă tejghea, în cămăruţa ce servea drept sală de mese. Nu am aprins nicio lumânare şi ne-am lăsat ochii să se obişnuiască, aşa cum puteau, cu întunericul.

După vreo oră am auzit zgomote afară: o amuşinare uşoară şi un râcâit în uşă, ca şi cum un animal de casă se ruga de noi să îl lăsăm înăuntru. Am rămas nemişcaţi. Pe urmă s-a auzit un mârâit, de parcă creatura şi-ar fi pierdut răbdarea şi cerea acum imperios să între.

Dintr-odată, uşa s-a mişcat înspre înăuntru, pârâind şi zdrăngănind din balamale. Atacatorul era, aproape sigur, un moroi întrupat într-un urs. Aceasta era calea aleasă de vrăjmaşii noştri pentru a forţa intrarea.

Grimalkin a scos din teacă un tăiş. Din clipa când capul ursului s-ar fi ivit, fiinţa nu ar fi avut nicio şansă. Lama avea să îi găsească unul dintre ochi. Numai că imediat ce uşa s-a crăpat şi s-a deschis, ursul s-a lăsat să cadă în patru labe şi a sărit afară, făcându-se nevăzut. Vrăjitoarea asasină a fluierat printre dinţii ascuţiţi, frustrată.

S-a aşternut din nou tăcerea, însă acum, prin uşa deschisă, puteam vedea strada pietruită. La o distanţă nu prea mare, nişte siluete înaintau spre noi. Părea că erau trei. Două dintre ele purtau pelerine, fiind înveşmântate ca nişte femei; cea mai apropiată dintre ele ducea în mână o torţă şi la lumina ei pâlpâitoare i-am zărit gura animalică şi ghearele. Erau, fără îndoială, vrăjitoare. A treia siluetă era însă bărbătească şi am recunoscut-o imediat: era hangiul. Nu reuşise, până la urmă, să fugă din oraş. Fusese luat ostatic şi avea mâinile legate la spate. Era ca şi cum urmăream un tablou vivant, o piesă pusă în scenă special pentru noi. Dar în curând a devenit limpede că nu era o piesă, ci o chestiune de viaţă sau de moarte.

— Acum veţi vedea ce se întâmplă cu cei care îndrăznesc să ne înfrunte! A strigat vrăjitoarea care ţinea torţa în mână.

Mi-a fost greu să înţeleg ce s-a întâmplat mai apoi. Ceva a

părut să plutească prin aer şi să coboare direct în faţa hangiului. Cum era posibil? Vrăjitoarele nu zboară. Povestea aceea cu ele călare pe mătură nu e decât o superstiţie prostească. Silueta s-a apropiat din ce în ce mai mult de victima sa.

— Nu! Nu a fost vina mea! A strigat hangiul cu o voce ascuţită, înspăimântată. Stăpâne, nu-mi lua viaţa!

Am făcut întotdeauna precum mi-ai poruncit. Am fost generos. Am dăruit…

Dintr-odată s-a auzit un ţipăt înalt şi strident – precum cel scos de porcii tăiaţi de Snout, măcelarul de la fermă. Sunetul a rămas atârnat în aer, apoi a devenit din ce în ce mai slab. Hangiul s-a împleticit şi a alunecat în genunchi, apoi s-a prăvălit cu faţa la pământ.

Grimalkin a scos din teacă un tăiş şi a făcut un pas înainte, gata să le atace pe vrăjitoare. Ne-am pregătit să o urmăm, însă vrăjmaşii noştri au preluat iniţiativa înainte să apucăm să o facem.

Una dintre siluete – aceea care părea să fi căzut din cer – a înaintat către noi. Avea un mers ciudat. Părea mai degrabă să alunece decât să păşească. S-a apropiat tot mai mult, până ce a umplut cadrul uşii, după care a început să se prelingă înăuntru.

În dreapta mea, Alice a scos un muc de lumânare, murmurând o vrajă în timp ce aprindea fitilul. În anii de ucenicie pe lângă Vraci văzusem multe orori, însă cea care mi s-a înfăţişat acum ochilor, în lumina galbenă pâlpâitoare, le întrecea pe toate. Efectul asupra mea a fost puternic – am început să tremur şi inima a dat să-mi sară din piept – însă Judd a fost probabil şi mai oripilat la vederea ei.

În faţa noastră plutea o femeie. Părea că trupul îi era gol, însă ceva straniu se întâmpla. De fapt era translucid – flacăra lumânării dădea la iveală ce se afla înăuntru. Corpul nu căpătase întreaga formă; oasele şi carnea lipseau, însă era plin – umflat poate că ar fi un cuvânt mai nimerit – cu sânge. Pielea era la locul ei, dar avea două stigmate: o cicatrice orizontală în jurul gâtului, acolo unde capul îi fusese reataşat de corp, şi o zonă cusută şi zbârcită care îi acoperea inima.

Era pielea Cosminei.

Gura s-a mişcat, mormăind cu o voce joasă, masculină: *„Sunt Şişcoi, Stăpânul Sângelui, Băutorul de Suflete! Supune-te acum ori nesocotinţa te va costa scump. Dă-ne ce am cerut şi voi avea*

milă de tine! Te voi ucide iute. Şi nu vei suferi prea mult”.

Grimalkin a aruncat tăişul drept către gâtlejul figurii groteşti, însă lama a sărit în lături, fără să îl atingă, de parcă se izbise de un scut nevăzut.

CAPITOLUL 23

DIN TOIUL NOPŢII PÂNĂ ÎN ZORI

Dacă acesta era cu adevărat Şişcoi, arăta cu totul altfel decât mă aşteptasem. Nu se folosea de corpul unei gazde crescute din sângele şi măruntaiele cu care se hrănise în puţ. Forma sub care luase în posesie corpul uman era bizară – şi totuşi pielea era umplută cu sânge şi, cum hangiul abia murise, am presupus că o parte îi aparţinea. Zeul era, de bună seamă, capabil să ne sugă şi nouă sângele – ne aflam cu toţii în mare primejdie.

Am ridicat toiagul, pregătit de atac. M-am concentrat. Aveam să recurg la harul cel mai important cu care fusesem dăruit – acela de a încetini scurgerea timpului.

Îl folosisem cu succes când îl priponiserăm pe Diavol, iar el era mai puternic decât oricare dintre Vechii Zei, aşa că eram încredinţat că va funcţiona şi acum. Dar abia începusem procesul, când Grimalkin a lătrat o poruncă:

— Alice, ocupă-te tu de el!

Alice a ridicat mâna stângă şi a pornit să murmure o vrajă; apoi, pe neaşteptate, Judd a trecut în fugă pe lângă noi şi, cu un strigăt care mi-a îngheţat sângele în vine, a înfipt lama toiagului în corpul demonului – exact în locul unde mai înainte o ţintuise, drept în inimă, pe Cosmina. Am crezut că lama avea să alunece în lături, însă, spre marea mea surpriză, a pătruns prin piele.

A urmat o explozie de sânge. Sângele a ţâşnit împroşcând totul şi, câteva clipe, m-a orbit. Când l-am şters de pe faţă, printre picăturile de sânge care se prelingeau din tavan l-am văzut pe Judd stând îngenuncheat pe podea şi plângând. Se uita în jos la fâşia de piele însângerată care fusese cândva Cosmina.

Cele două vrăjitoare care îl însoţiseră pe Şişcoi s-au făcut imediat nevăzute şi nu au mai urmat alte atacuri – restul nopţii s-a scurs în linişte deplină.

În zori am găsit nişte ulei de lampă cu care am ars pielea. A sfârâit pe podeaua umedă, scoţând un miros înfiorător, dar nu

am avut încotro. Judd nu era în stare să mai îngroape încă o dată rămăşiţele pământeşti ale Cosminei.

Am rămas ghemuiţi lângă foc până ce flăcările au mistuit pielea cu totul. Din cerul plumburiu se scurgea acum o burniţă care ne-a spălat de sânge feţele şi părul.

— Vrei să vorbim despre asta? Am întrebat eu într-un târziu. A fost într-adevăr Şişcoi? Sau o altă formă de posesiune?

Judd a încuviinţat din cap.

— Da, a fost o formă de posesiune. Şişcoi poate da viaţă unui leş îngropat de curând. Dar mai întâi slujitorii săi trebuie să îi înlăture oasele şi pielea de pe muşchi. După aceea zeul poate să viziteze rudele apropiate ale celui mort, ca să se bucure de suferinţa lor. La început, pielea pe care o ocupă este doar umplută cu aer. Apoi el începe să se hrănească şi pielea se înroşeşte de la sângele victimei. Procesul necesită folosirea unei magii negre foarte puternice. Dar şi dacă nu l-aş fi ucis, tot nu ar fi putut rămâne sub forma aceasta multă vreme. Acest tip de posesiune nu durează decât câteva minute.

Gândul la ceea ce se întâmplase m-a îngreţoşat. După ce Judd înmormântase trupul Cosminei, el fusese dezgropat, aproape sigur chiar în aceeaşi noapte, şi apoi întreg procesul pe care Judd tocmai îl descrisese fusese înfăptuit.

— Dar cum se face că tăişul tău a penetrat pielea, iar al meu, nu? A întrebat Grimalkin.

— Rudele apropiate şi oamenii care l-au iubit pe cel mort au puterea de a pune capăt procesului cu ajutorul unui tăiş; unele văduve supărate şi îndurerate au izbutit să o facă până şi cu andrelele. Pe de altă parte, victimele nu se opun de obicei. Şişcoi le suge sângele şi ele pier, pur şi simplu.

— Dar ai reuşit să îl vatămi pe Şişcoi cu tăişul toiagului? Întrebă Alice. Şi să-i slăbeşti puterile?

Judd a clătinat din cap.

— Bineînţeles, ceva dureri a simţit, dar asta nu va face decât să îl înfurie şi mai tare şi să îl întărâte ca să ne ucidă. Poate lua în posesie, pentru scurt timp, atât corpuri de oameni morţi, cât şi de vii, fără a folosi pentru asta portalul ori magia vrăjitoarelor. Dar mai periculos este când aduce la viaţă o gazdă întrupată cu ajutorul vrăjitoarelor. Din miezul nopţii până în zori va avea răgaz să facă prăpăd. Şi nu mi-aş dori deloc să fiu pe aproape când se va întâmpla asta.

— Atunci aş zice că ar fi mai bine să te întorci la Chipenden, zise Grimalkin.

Judd i-a aruncat o privire mirată, apoi expresia i s-a înăsprit.

— Uite ce e, nu sunt un laş! A exclamat el mânios. Nu fac decât să vă prezint faptele, atâta tot. Voi rămâne aici şi voi lupta cot la cot cu voi, cu toate că sunt încredinţat că vom pieri cu toţii.

Grimalkin a zâmbit fără să-şi arate dinţii.

— Nimeni nu se îndoieşte de curajul tău, în ciuda faptului că l-ai trădat pe John Gregory. Ai trecut prin necazuri care i-ar fi dărâmat pe cei mai mulţi. Dar cred că ai suferit destul. Întoarce-te la Chipenden ca să-l ajuţi pe John Gregory. Casa şi grădina lui încă nu au scăpat cu totul de ameninţarea unui atac.

Judd a deschis gura să protesteze din nou, dar apoi a tăcut brusc. Cu colţul ochiului am văzut-o pe Alice murmurând ceva în barbă.

— Mda, ai dreptate, a spus Judd într-un târziu, săltându-se în picioare cu o expresie de uluială întipărită pe chip. Domnul Gregory va avea nevoie de ajutor. Poate că se află în primejdie chiar acum. Ar trebui să pornesc la drum neîntârziat şi să ajung la Chipenden cât mai iute.

M-am necăjit: Alice se folosise de magia neagră pentru a-l face să se răzgândească. Dar când am dat să deschid gura, ea şi-a dus un deget la buze şi mi-a zâmbit dulce. O parte din mine voia să se împotrivească – Judd avea să ne fie de mai mare ajutor dacă rămânea cu noi. Însă ştiam că Alice avusese motive întemeiate pentru ceea ce făcuse. Aşa că am tăcut. Şi, după cinci minute, Judd Brinscall şi-a strâns lucrurile, şi-a luat scurt rămas-bun de la noi şi dus a fost.

— De ce? Am întrebat-o după ce am intrat înapoi în han. Avem nevoie de cât mai multe ajutoare.

— Noi trei deţinem împreună toată iuţeala, îndemânarea şi puterea de care avem nevoie, a răspuns Grimalkin. Tu ai Sabia Destinului şi Tăietorul de Oase – asta în afara talentelor moştenite de la mama ta. Alice face vrăji puternice, iar eu sunt Grimalkin. A fost o dovadă de bunătate din partea mea că l-am îndepărtat pe Judd – mi se întâmplă foarte rar. În pofida greşelilor lui din trecut, este un vraci priceput şi un duşman de temut al Necuratului, iar noi avem nevoie de cât mai mulţi aliaţi. Aşa că trebuie lăsat să trăiască pentru a ne servi cauza, de va fi

cazul să-l chemăm în ajutor; dacă ar fi rămas cu noi, ar fi murit cu siguranţă. La noapte va trebui să atacăm şi să-l împiedicăm pe Şişcoi să între în lumea aceasta.

— La noapte? Dar am crezut că îi vom lăsa pe ei să ne atace, ca să-i secătuim de puteri! Am exclamat eu.

— Au în puţ o nouă gazdă, care a început să se întrupeze, Tom, a zis Alice. Şi în noaptea aceasta vrăjitoarele îşi vor uni forţele pentru a deschide portalul şi a-i permite astfel lui Şişcoi să readucă gazda la viaţă.

— De unde ştii? Am întrebat-o.

— Alice este clarvăzătoare, a răspuns Grimalkin.

— Poţi prevesti viitorul?

Alice a încuviinţat din cap cu o expresie serioasă.

— Este unul dintre talentele pe care Alice le ţine de mult timp ascunse, adăugă Grimalkin. Prevestirea nu este întotdeauna un lucru cert: intervin variabile – lucruri care se schimbă mereu şi care au urmări – dar eu am încredere în ceea ce a văzut ea. Vrăjitoarele astea românce îşi fac rareori apariţia în propria piele. Preferă să se ivească sub formă de globuri luminoase pe deasupra copacilor. În noaptea asta însă, lucrurile vor sta complet altfel: pentru a deschide portalul vor trebui să se unească, iar Alice a descoperit locul unde au plănuit să se întâlnească. Aşa că vom putea să le ucidem pe toate odată.

— Se vor reuni în casa unde au locuit coniţa Fresque cu partenerul ei, adăugă Alice.

Da, totul se lega. Mulţumită lui Judd, acum ştiam că vrăjitoarelor românce le plăcea să trăiască izolate, nelăsându-şi suratele să-şi bage nasul în treburile lor.

— Dar casa aceea îşi schimbă tot timpul înfăţişarea, am zis eu. Am putea avea probleme. Acolo nu poţi fi sigur de *nimic.*

— Ne ocupăm noi de asta, spuse Grimalkin. Şi în curând vom afla cine e mai tare în magie – vrăjitoarele din România sau cele din Pendle.

Alice a tăcut, dar un mic surâs i-a încreţit colţurile gurii.

Am petrecut restul zilei pregătindu-ne de atac. Oraşul era pustiu şi pentru moment ne-am aciuat în atelierul fierarului. Acolo, Grimalkin şi-a ascuţit tăişurile şi a făurit alte trei pumnale noi, pentru a le înlocui pe cele pe care nu a izbutit să le repare.

Sabia Destinului nu trebuia ascuţită – lama sa era întotdeauna

însetată de sânge –, dar am curăţat-o cu grijă, iar ochii rubinii încrustaţi în mâner au strălucit în tot acest răstimp. Nici pumnalul nu avea nevoie să fie ascuţit, însă m-am ocupat de lama din aliaj de argint a noului meu toiag.

I-am arătat Tăietorul de Oase lui Grimalkin; l-a sucit şi l-a răsucit în mâini, cercetându-l cu mare atenţie.

— Este o armă nemaipomenită, a zis într-un târziu, o versiune mai mică a sabiei tale. Mă întreb dacă pumnalul ascuns pe tărâmul Întunericului este o copie a acestuia.

Când Grimalkin a rostit aceste vorbe, i-am aruncat o privire lui Alice şi inima mi-a stat în piept la gândul că în curând avea să coboare în Întuneric pentru a lua de acolo pumnalul. Însă Alice nu ne asculta. Îşi petrecuse mare parte a după-amiezii stând pe podea cu picioarele încrucişate şi cu ochii închişi, fără să ia în seamă izbiturile şi zdrăngănitul forjei. Încercasem la un moment dat să îi spun ceva, dar nu îmi răspunsese. De bună seamă, corpul îi era prezent, în timp ce mintea, şi poate şi sufletul, plutea undeva departe. Într-un mod misterios, numai de ea ştiut, îşi aduna forţele pentru lupta care ne aştepta.

În cele din urmă a început să se întunece, iar noi ne-am pregătit să purcedem către casa sinistră de pe Drumeagul Cotit.

CAPITOLUL 24

LAȘUL

Alice, vrei să ascunzi tu sacul? Întrebă Grimalkin. Dacă e să avem parte de tot ce e mai rău şi să nu izbutim să ne întoarcem vii, măcar vrăjmaşii noştri să se chinuie să îl găsească. Puterile tale magice sunt mai mari decât ale mele.

Cuvintele acestea, ieşite din gura vrăjitoarei asasine, nu puteau fi interpretate altfel decât ca o laudă. În afara priceperii sale formidabile în luptă, Grimalkin poseda şi puteri magice deosebite. Pe de altă parte, văzusem cu ochii mei de ce era în stare Alice. M-am întrebat acum cât de departe era dispusă să meargă. Mă îndurera faptul că, deşi eram prieteni apropiaţi de mulţi ani, ea îmi ascunsese atâtea lucruri.

Alice a încuviinţat din cap şi a întins mâna să ia sacul din piele. În clipa aceea am auzit cu toţii un râs aspru. Sunetul părea să vină din pământul de sub picioarele noastre. Dalele de piatră din încăpere vibrau.

— Hai să vedem ce i se pare aşa de amuzant moşneagului ăstuia nebun! Zise Grimalkin.

A desfăcut sfoara cu care era legat sacul, a scos din el capul ţinându-l de coarne şi l-a aşezat pe nicovală. Priveliştea era cu adevărat oribilă – capul arăta încă şi mai scârbos decât înainte. Unul dintre ochi era lipit, iar celălalt se căsca gol. Pielea i se cojea pe frunte şi pustule îi acopereau acum faţa, ca şi cum Cel Rău se silea să iasă la suprafaţă.

Grimalkin i-a scos crenguţele şi urzicile din gură, ca Diavolul să poată vorbi. De data aceasta hohotul de râs a ieşit din gură, nu din pământ. Şi s-a prelungit mult. Grimalkin a aşteptat răbdătoare. M-am holbat la cioturile dinţilor pe care vrăjitoarea asasină îi zdrobise cu ciocanul atunci când îl priponiserăm pe Diavol în Kenmare şi la sângele adunat în crustele uscate care îi acopereau faţa. Situaţia lui era de-a dreptul cumplită – atunci ce găsise de râs?

— Pari să fii în toane bune, dar adevărul e că nicicând nu ai decăzut mai jos ca acum sau nu ai fost mai aproape de nimicirea totală! Spuse Grimalkin într-un târziu, când râsul încetă.

— Eşti o vrăjitoare tare aprigă şi plină de sine! Mârâi Necuratul. Ai doi ochi, dar vezi mai puţin decât mine. Şişcoi este cel mai de seamă dintre slujitorii mei actuali – curând mă va slobozi din captivitate şi vă va secătui de sânge. Câtă nechibzuinţă din partea ta, vrăjitoareo, să mă aduci aşa de aproape de el! Nici că ai fi putut să îi uşurezi mai mult munca!

— Prostule, ai pierdut deja mulţi slujitori, răspunse Grimalkin. Pregăteşte-te să pierzi încă unul! Cu toţii au murit sau au fost înfrânţi de cei care îţi stau acum dinainte. Dintre toţi numeroşii tăi vrăjmaşi, noi suntem cei mai puternici! Înainte de sfârşitul acestei nopţi, Şişcoi va fi nimicit ori vătămat atât de tare încât nu-ţi va mai putea servi niciodată cauza.

Necuratul a hohotit din nou.

— Asta nu se va întâmpla, vrăjitoareo, pentru că băiatul acesta, pe ai cărui umeri firavi stau toate slabele voastre nădejdi, este un laş. A fugit o dată, înspăimântat, de slujitorii mei şi o va face din nou!

La ce făcea aluzie? La faptul că în pivniţa casei coniţei Fresque intrasem în panică şi fugisem? Adevărat, numai că mai apoi îmi adunasem tot curajul şi mă întorsesem. Tocmai dădeam

să protestez, când Grimalkin mi-a aruncat un zâmbet şi şi-a dus un deget la buze, făcându-mi semn să tac.

— Când va bate miezul nopţii, flăcăul acesta îşi va face datoria! A replicat ea.

— Atunci uite ce e, băiete, îţi voi da ceva la care să te gândeşti. Aşa după cum te-am prevenit, Thomas Ward, fratele tău James este mort. Slujitorii mei i-au tăiat gâtul şi l-au azvârlit într-un şanţ. Nu îl vei mai vedea niciodată pe lumea aceasta.

Necuratul era Părintele Minciunilor, însă instinctul îmi spunea că de data aceasta rostea adevărul. Mi-am simţit inima grea ca plumbul. Îmi pierdusem unul dintre fraţi.

Grimalkin a ridicat capul apucându-l de coarne, apoi s-a apropiat de vatra forjei şi l-a ţinut deasupra cărbunilor care mocneau înăuntru. Necuratul a prins să ţipe şi un miros de carne arsă mi-a umplut nările. Vrăjitoarea asasină a stat aşa ceva vreme, după care a îndesat din nou crenguţele şi urzicile în gura Necuratului şi a vârât capul înapoi în sacul din piele. Pe urmă i l-a dat lui Alice, ca să îl ascundă bine folosindu-şi puterile magice.

* * *

Puţin după ora unsprezece am purces la drum către casa coniţei Fresque. Planul era să întrerupem ritualul vrăjitoarelor şi, pe cât posibil, să le ucidem.

Am urcat dealul şi am intrat pe Drumeagul Cotit, strecurându-ne pe sub coroanele copacilor. Era întuneric beznă, însă ochii mi s-au adaptat treptat.

— Nu ne vor adulmeca? Am întrebat în şoaptă.

Vrăjitoarele din Pendle aveau mijloacele lor prin care se fereau să fie descoperite; şi al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu se bucura de o anumită imunitate, însă aceste vrăjitoare romånce erau complet diferite. Cine ştie ce puteri speciale aveau?

— Alice se va ocupa de asta, îmi răspunse Grimalkin. Ne va acoperi. Şi atacul nostru le va lua prin surprindere.

M-am înfiorat. Fireşte, era bine să ai de partea ta pe cineva înzestrat cu asemenea puteri, însă nu mă simţeam deloc în largul meu la gândul că Alice avea acum să facă uz de ele.

Dintr-odată am auzit un zgomot: o creatură mare tropăia înaintând în paralel cu noi.

— E un moroi! Zise Grimalkin scoţând un tăiş din teacă.

— Atât timp cât vom rămâne pe cărare, vom fi în siguranţă, i-am spus eu. Cruţă-ţi tăişul. Am eu arme împotriva lui, dar nu dintre acelea făcute din metal. Judd Brinscall m-a învăţat cum să scap de moroi într-un mod mai simplu.

Acestea fiind zise, am băgat mâna în buzunarul pantalonilor, de unde am scos două mâini zdravene de iarbă pe care le-am azvârlit spre silueta întunecată a ursului uriaş. Animalul s-a lăsat imediat să cadă în patru labe şi a început să adulmece firele de iarbă împrăştiate pe pământ.

— Vezi, le numără! Am zis eu. Spiritele din România sunt obsedate – mânate de nevoia de a număra şi a renumăra toate firele de iarbă. Şi nu se opresc până nu termină.

L-am lăsat în plata lui pe moroiul păcălit şi ne-am continuat drumul pe cărare până când s-a ivit şi casa în faţa noastră.

Alice şi-a ridicat mâna, făcându-ne semn să ne oprim. După care a pornit să murmure o vrajă. Un fior rece mi-a alunecat imediat pe şira spinării – reacţie la magia neagră.

Într-un târziu Alice a tăcut, a tras aer adânc în piept şi a arătat spre uşă.

— Am terminat, zise ea încet. Suntem acoperiţi – ascunşi de ochii vrăjmaşilor.

Am ocolit copacul care crescuse pe cărare şi ne-am apropiat de intrare. Mi-am amintit modul în care Judd se ocupase de uşi, spărgându-le cu piciorul. Numai că aceasta era o casă locuită de demoni, o casă învăluită în iluzii. Acum furişatul înăuntru era o opţiune mai bună. Speram astfel să le luăm pe vrăjitoare pe neaşteptate.

Uşa era încuiată, însă am rezolvat iute problema cu ajutorul cheii mele speciale şi câteva clipe mai târziu ne aflam în bibliotecă. Arăta exact aşa cum fusese când o văzusem prima oară, în tovărăşia magistrului meu. Deasupra capetelor noastre se înălţa atriumul, ticsit cu cărţi până la spectaculosul acoperiş conic. O carte de pe unul dintre rafturile de la parter mi-a atras pe loc atenţia. M-am îndreptat spre ea şi le-am arătat-o lui Grimalkin şi lui Alice. Era *Doomdryte.*

— Trebuie să o distrugem, le-am spus eu. Judd zice că ea este sursa puterilor casei – cea care face iluzia posibilă.

— Nu, mi-a răspuns Grimalkin pe un ton hotărât. Nu avem timp. Cartea este fără îndoială apărată de vrăji puternice. Şi, în plus, vrei să îi prevenim pe duşmani de sosirea noastră? Alice va

îndepărta oricum iluzia. Iar mai apoi eu voi pătrunde prin scuturile de apărare şi voi face casa scrum.

— Dacă vei izbuti asta, te rog, ia *Doomdryte* cu tine şi dă-mi-o mie sau Vraciului. Trebuie să ne asigurăm că va fi distrusă. Trebuie să o vedem făcută praf cu propriii noştri ochi!

— Voi face precum mi-ai spus, m-a liniştit Grimalkin. Dar mai întâi să ne ocupăm de vrăjmaşi!

Am deschis uşa din capătul îndepărtat al încăperii şi, în locul scării care cobora în pivniţă, am zărit o mică anticameră nemobilată, iar în partea opusă, o altă uşă întredeschisă.

Prin deschizătură am văzut cinci vrăjitoare care stăteau în picioare într-o cameră mare. Mobila fusese împinsă la perete, aşa că podeaua era goală. Două vrăjitoare stăteau de pază, cu braţele încrucişate la piept; una se uita drept în direcţia noastră – din fericire, mulţumită vrăjii făcute de Alice, nu ne putea vedea. Celelalte trei vrăjitoare erau întruchiparea însăşi a concentraţiei intense şi se comportau foarte bizar. Stăteau ghemuite în patru labe, faţă în faţă, cu nasurile aproape atingându-se. În păr aveau crenguţe, dar nu încâlcite la nimereală; păreau aranjate cu un anumit scop. Capul fiecărei vrăjitoare era împodobit cu o stea în cinci colţuri ascuţite. Printre firele de păr se zărea sânge – semn că crenguţele le fuseseră înfipte în scalp, ca parte a ritualului prin care îl invocau pe Şişcoi.

Grimalkin a făcut un pas înainte, pregătită de atac, după care s-a oprit şi a întins în faţă mâna dreaptă, ca şi cum dăduse peste un obstacol invizibil. S-a răsucit către noi, vădit iritată.

— O barieră defensivă, a şoptit ea.

Alice i s-a alăturat şi şi-a întins ambele braţe în faţă.

— E o barieră puternică – foarte puternică, spuse ea. Nu ne va opri, dar ne va încetini, adăugă, pornind să incanteze încetişor.

Nu era însă singura.

Buzele celor trei vrăjitoare care stăteau ghemuite se mişcau şi ele, dar nu se auzea niciun sunet. În schimb, ceva subţire şi alb le ieşea din gură – trei bucăţi de os alb, ascuţite ca un ac. Brusc, cele trei vrăjitoare s-au tras în spate, mişcându-se în acelaşi ritm, ca îmboldite de o singură minte. Apoi au scuipat din gură bucăţile de os, iar cele şase capete ale lor au căzut pe jos formând un triunghi. Părea imposibil ca obiecte de asemenea dimensiuni să le fi încăput în gură. Au repetat

procesul şi, în curând, un al doilea triunghi s-a format pe scândurile podelei, venind în atingere cu primul.

Când procedura a avut loc a treia oară, mi-am dat seama ce puneau la cale: să creeze o stea în cinci colţuri, simbolul unui pentaclu magic.

— Iute! Am şuierat eu către Alice. Trebuie să le oprim, înainte de a fi prea târziu!

A încuviinţat dând din cap. În ciuda puterilor pe care le deţinea, forţele unite ale vrăjitoarelor romånce se dovedeau un inamic pe măsura ei. Pe frunte îi luceau stropi de sudoare. Grimalkin înşfăcase câte un pumnal în fiecare mână şi se încordase, gata de atac. Însă trebuia să mai aştepte.

Când al cincilea triunghi de oase s-a aşezat la locul său, cele trei vrăjitoare au scos un strigăt triumfător. După aceea au bătut cu încheieturile mâinilor stângi de trei ori, la unison, în podeaua din lemn. Pentaclul de oase albe a început să strălucească; plutind, învârtindu-se şi mărindu-se tot mai mult. Acesta era pesemne portalul. Şişcoi avea să-l folosească pentru a intra în lumea noastră!

În clipa aceea Alice a izbutit, în fine, să spargă bariera defensivă care ne ţinuse pe loc, iar Grimalkin s-a repezit înainte. Mantia care ne învăluise, ferindu-ne de privirile vrăjitoarelor, a cedat şi ea în acelaşi moment, iar cele două vrăjitoare care stăteau de pază s-au aruncat între Grimalkin şi suratele lor. Erau puternice şi feroce, dar nu se ridicau nici pe departe la înălţimea vrăjitoarei asasine. Grimalkin a pornit să împungă şi să taie cu pumnalele şi sângele a ţâşnit în sus; au urmat câteva ţipete scurte, apoi s-a aşternut tăcerea.

M-am apropiat de Grimalkin, pregătit de luptă. În loc să se ridice ca să ne înfrunte, cele trei vrăjitoare rămase s-au îndreptat în grabă spre noi târându-se în patru labe, cu ghearele şi cu colţii gata de atac. Am împins lama toiagului în faţă şi am înjunghiat-o pe cea mai apropiată dintre ele drept în inimă, apoi am apăsat cu toată forţa lama în podea, pe sub corpul care se zvârcolea prăbuşit la pământ.

Mi-am ridicat privirea. Grimalkin ucisese o vrăjitoare şi era ocupată cu a doua, însă pentaclul rotitor se afla acum chiar deasupra capului ei. Iar în interiorul său am zărit faţa şi braţele animalice, acoperite de solzi, ale zeului vampir, cu buzele retrase într-un rânjet ce îi dezgolea dinţii ascuţiţi ca un ac şi

colţii lungi. Părea scufundat într-un lichid roşu gros şi vâscos. Ce altceva putea fi decât sânge? Pe tărâmul Întunericului existau multe medii, fiecare creat pentru a răspunde nevoilor şi plăcerilor proprietarului. Iar în cazul de faţă, nimic altceva nu putea fi mai potrivit decât un ocean de sânge.

Un zgomot ca de apă căzând într-o cascadă înaltă a răsunat dintr-odată în încăpere – numai că nu era apă, ci sânge. Izvora din gura pentaclului şi s-a scurs pe podea, drept în faţa lui Grimalkin. Iar în interiorul pentaclului l-am zărit pe Şişcoi răsucindu-se cu graţie, cu gura căscată şi cu colţii ascuţiţi, pregătiţi să o atace pe vrăjitoarea asasină.

CAPITOLUL 25

ÎN MIEZ DE NOAPTE

Inima mi-a stat pentru o clipă: Grimalkin era ca şi moartă. Dar Şişcoi a trecut prin ea, după care s-a înălţat şi a dispărut prin peretele îndepărtat al încăperii. Era încă sub formă de spirit, mi-am dat eu seama, şi pentru moment nu putea face nimic. Dar pornise spre puţul cu leşuri, unde corpul unei gazde noi zăcea aşteptând să fie luat în stăpânire. Până la miezul nopţii erau mai puţin de douăzeci de minute.

— Am ajuns prea târziu! Am strigat.

Grimalkin a rămas pe loc, acoperită de sânge de sus până jos, ca încremenită. Până şi ea ştia de-acum că eram pierduţi.

Brusc am auzit o voce în cap. O voce de neconfundat. Era vocea mamei!

Dacă şovăi acum, vei fi nimicit. Ia-te după zeu! Înfruntă-l înainte să se întrupeze! Altă şansă nu ai! Numai tu poţi face asta, fiule! Eşti singurul care îl poate ucide pe zeul vampir şi care poate spera totuşi să rămână în viaţă!

Fireşte, nu puteam să ucid propriu-zis un Vechi Zeu. Ce muritor ar putea face aşa ceva? Însă înţelegeam ce voia să spună mama. Dacă izbuteam să ucid gazda, Şişcoi nu va mai putea să o folosească şi astfel voi îndepărta ameninţarea imediată.

— Trebuie să omorâm gazda din puţul cu leşuri înainte să iasă afară! Am strigat eu.

Apoi, fără a mai zăbovi pentru alte explicaţii, m-am răsucit pe călcâie şi am ieşit în goană din casă, urmat de Grimalkin şi

Alice. În timp ce alergam pe cărare l-am zărit pe moroi cu botul lipit de pământ, numărând firele de iarbă. După puţin timp am ajuns la pădurice şi acolo am înţeles că nu vom întâmpina greutăţi în găsirea puţului: raza de lumină de un roşu întunecat se zărea pe deasupra copacilor din faţa noastră. Când ne-am apropiat de ea, am descoperit că lespedea care acoperise puţul cu leşuri fusese trasă deoparte. Mi-am aruncat toiagul din mână şi mi-am scos mantia. Aveam să-l înfrunt pe Şişcoi cu Sabia Destinului şi cu Tăietorul de Oase.

Grimalkin şi-a aşezat mâna pe umărul meu.

— Nu! Spuse ea. Eu sunt cea care îl va ucide, nu tu!

— Am auzit vocea mamei, am răspuns eu. Mi-a spus că sunt singurul care poate face asta şi scăpa cu viaţă.

— Vin cu tine, orice ar fi. Nu pot să te las să te lupţi cu Şişcoi de unul singur. Nici măcar mama ta nu are dreptul să-i spună lui Grimalkin ce să facă.

Am scuturat din cap.

— Nu. Dacă mor, tu va trebui să continui lupta. Să ţii capul Necuratului departe de slujitorii lui cât mai mult timp cu putinţă. Şi, cu ajutorul lui Alice, poate că vei găsi până la urmă o cale de a-l nimici pentru totdeauna.

— Numai dacă lucrăm toţi trei dimpreună putem spera să izbutim aşa ceva, zise Grimalkin pe un ton hotărât. Trebuie să rămânem în viaţă, şi pentru asta va trebui să stăm uniţi. Alice va păzi intrarea în puţ şi, dacă Şişcoi va trece pe lângă noi, va încerca să îl spulbere cu puterile ei magice. Noi doi vom coborî în groapă şi eu îl voi lăsa pe Şişcoi pe seama ta. Moroiul pe care l-am întâlnit pe cărare păzea împrejurimile la suprafaţă; probabil că în pământ sunt alţi demoni care apără noua gazdă. Lespedea a fost mişcată.

Am încuviinţat din cap. Avea dreptate.

Alice s-a apropiat şi m-a îmbrăţişat.

— Ai grijă de tine, te rog, Tom. Ce m-aş face fără tine?

— Fii pregătită, Alice, pentru ce e mai rău. S-ar putea să nu izbândesc. Dacă aşa va fi, opreşte-l cu orice preţ pe Şişcoi. Nu-l lăsa să ia capul Necuratului, am stăruit eu.

— Mă îndoiesc că voi reuşi să-l opresc, dar voi face tot ce-mi stă în putinţă, Tom, a răspuns ea.

M-am apropiat de marginea puţului şi m-am uitat în jos. Pe jumătate eram încredinţat că acolo mă aştepta moartea, dar în

clipa aceea am acceptat ideea cu calm. Ceea ce urma să fac era de datoria mea: era misiunea pentru care fusesem pregătit de magistrul meu; tot ce învăţasem de-a lungul celor trei ani de ucenicie avusese acest scop. Şi uneori – ştiam – pentru a-i apăra pe ceilalţi, un vraci trebuia să facă sacrificiul suprem.

Lumina mi-a intrat în ochi, orbindu-mă, şi am fost nevoit să îmi întorc faţa. Trebuia să mă feresc să mă uit direct în lumină.

Mi-am ridicat privirea, i-am aruncat un zâmbet lui Alice, am dat din cap înspre Grimalkin şi am intrat în puţ cu picioarele înainte. Deschizătura era largă pe o latură; am ales însă latura cealaltă, mai îngustă. Era ca şi cum aş fi coborât pe un horn şi mi-am putut folosi genunchii, labele picioarelor şi coatele pentru a mă sprijini de pereţii puţului ca să nu cad. Sarcina era însă îngreunată de mâzga ce acoperea pietrele – formată din resturile de măruntaie şi sânge pe care vrăjitoarele le azvârliseră în groapă. Mirosul de sânge, metalic şi îngrozitor, se amestecase cu duhoarea cărnii stricate, descompuse, intrată în putrefacţie. Mi s-a făcut greaţă şi mi-a venit să vomit. Am fost nevoit să mă opresc pentru o clipă, până ce stomacul mi s-a mai liniştit. Mi-a părut rău că nu mă gândisem să tai o bucată din mantie, pe care să mi-o leg peste gură şi nas, dar acum era prea târziu.

Peste capul meu s-a abătut o ploaie uşoară de pietricele şi bulgări de pământ dislocaţi de picioarele lui Grimalkin, care venea în urma mea. Am continuat să cobor şi în curând am auzit mai jos horcăituri şi gemete, ca scoase de o fiinţă uriaşă aflată în mare suferinţă.

La un moment dat, pe parcursul coborârii, nu am mai zărit lumina roşie, care fusese blocată vederii de un afloriment stâncos aflat mult sub mine, aşa că am putut să mă uit în jos. Am făcut-o şi am regretat pe loc. Imediat dedesubt am zărit o siluetă gigantică, umană ca formă, dar poate de două ori mai mare ca mine. Zăcea pe o terasă stâncoasă, zvârcolindu-se şi răsuflând greu şi întretăiat – şi în curând mi-am dat seama de ce. Faţa uriaşă era descompusă, iar în locul ochilor se căscau două orbite goale din care se scurgea o substanţă. Era vechea gazdă – cea pe care Judd şi cu mine o vătămaserăm aruncând în puţ pilitura de fier şi sarea.

Mişcările pe care le făcea erau oare o reacţie inconştientă a corpului acela golit ori creatura mai avea încă minte? M-am

întrebat eu. Putea sesiza, aidoma unei fiinţe simţitoare, efectele rănilor pe care i le provocaserăm? Eram convins că da.

Minutele treceau şi ne apropiam de miezul nopţii. Noua gazdă se afla pesemne mai jos în puţ. Tot ce voiam era să-mi duc la bun sfârşit îndatorirea, însă ceva lăuntric în mine nu a rezistat la vederea unei asemenea suferinţe. Când am ajuns la acelaşi nivel cu creatura, m-am lipit cu genunchii de stâncă. Cu pumnalul nu puteam să ajung până la fiinţa care agoniza acolo, aşa că am tras din teacă Sabia Destinului. Am calculat cu grijă distanţa şi, cu toate că în ultima clipă am închis ochii, am izbutit să fac ce se cuvenea, retezând capul creaturii cu sabia. Când am deschis ochii din nou am văzut cum sângele i se scurgea de-a lungul pieptului, picăturile prăvălindu-se apoi în groapa de dedesubt.

Trupul uriaş s-a zvârcolit, tremurând de parcă lupta să se slobozească din nişte lanţuri invizibile; după aceea a icnit, s-a izbit clătinându-se de perete şi a rămas nemişcat. Suflul pe care îl mai avusese în el s-a stins. Ceea ce făcusem fusese un act de milostenie – dar oare nu pierdusem totodată din timpul preţios de care aveam nevoie pentru a-l înfrunta pe Şişcoi?

Am vârât sabia înapoi în teacă şi am continuat coborârea. Stâncile deveniseră de-acum şi mai periculoase şi înşelătoare, acoperite fiind de sânge proaspăt. La un moment dat, orbit de lumina care strălucea din fundul puţului, mâna mi-a alunecat de pe piatră. Am rămas încremenit câteva clipe, tremurând de frică. Trecusem pe lângă moarte. Pe urmă mi-am adunat curajul şi am continuat să cobor.

După puţină vreme am ajuns la o lespede lată, unde am zăbovit o clipă, rezemat de peretele din stâncă, pentru a-mi întinde braţele şi picioarele tremurânde. Am zărit dedesubt următoarea porţiune din puţ, însă numai pe trei laturi, cele învăluite în întuneric, unde se pare că se căscau nişte guri de peşteră. Grimalkin avusese dreptate: alte creaturi ale Întunericului fuseseră puse să stea de pază acolo.

Am auzit zgomote noi – un mers apăsat, o răsuflare adâncă şi mai apoi mârâituri furioase. După o clipă, vrăjmaşii s-au arătat – o mare de puncte roşii de lumină ce străluceau în beznă. Mi-am amintit ceea ce mi se întâmplase în pivniţa casei coniţei Fresque, unde, copleşit de mulţimea ochilor ce mă pândeau din întuneric, dădusem bir cu fugiţii ca un laş.

De data asta însă nu aveam să mai fug. Am scos din teacă Tăietorul de Oase, ţinându-l strâns în mâna dreaptă, în timp ce cu stânga mânuiam Sabia Destinului. Grimalkin a venit lângă mine, cu câte un tăiş în fiecare mână, şi împreună am înfruntat creaturile Întunericului. Am zărit colţi şi gheare, iar duhoarea răsuflării strigoilor m-a îngreţoşat, însă am atacat cu ambele arme, bucuros atunci când lama pumnalului întâlnea carnea – cu toate că nu era decât carnea moartă a unui demon. Cu sabia aveam, negreşit, mai multe şanse, din cauza lamei sale lungi: am retezat cu ea capul celui mai apropiat strigoi, care s-a rostogolit pe podea şi a căzut în adâncul puţului. Lângă mine, Grimalkin lovea ucigător în stânga şi în dreapta, decapitând trupuri şi împingându-i pe duşmani în spate cu o ferocitate care o întrecea pe a lor.

Strigoii se mişcau foarte iute, însă lupta se dădea de aproape, faţă în faţă, şi nu-şi puteau fructifica avantajul. Am continuat să izbesc în toate părţile, până ce presiunea asupra noastră s-a mai domolit. Atunci Grimalkin m-a tras către crăpătură, unde a rămas pe poziţie, cu pumnalele ridicate pentru a întâmpina un nou asalt.

— Coboară acum! Mi-a poruncit. Mai avem puţin timp. Îi voi ţine eu pe loc.

Nu m-am împotrivit. Miezul nopţii se apropia. Poate că deja era prea târziu; poate că Şişcoi luase de-acum în stăpânire noua gazdă. Am vârât sabia în teacă şi Tăietorul de Oase în betelia pantalonilor, după care m-am lăsat să alunec în jos prin puţ, reluând coborârea.

Pe măsură ce mă îndepărtam de lespede, ciocnirile metalice, mârâiturile şi ţipetele bătăliei de deasupra se auzeau tot mai slab; curând au făcut loc unui alt zgomot. Un sunet diferit, dar tot de răsuflare... era gazda cea nouă. Care de data aceasta nu avea să mai fie oarbă. Zeul vampir îi luase corpul în stăpânire şi la miezul nopţii avea să fie slobod să iasă din puţ.

Zgomotul a tot crescut şi crescut, până ce am putut simţi practic pe faţă şi pe mâini răsuflarea demonului, iar duhoarea sa m-a învăluit. Şi atunci picioarele mi s-au oprit; ajunsesem la fundul puţului.

M-am răsucit şi am dat cu ochii de Şişcoi.

Pe prima gazdă o întrezărisem cu dificultate, orbit de lumina de dedesubt. Acum însă vedeam limpede sursa luminii roşii.

Emana dintr-o siluetă uriaşă, perfect vizibilă; am ştiut pe loc că zeul vampir luase într-adevăr în posesie noua gazdă. Avea ochii larg deschişi şi se holba direct spre mine.

Gazda era complet nevătămată. Stătea aşezată, cu picioarele întinse înainte şi cu spinarea rezemată de peretele stâncos al puţului. Corpul uriaş era acoperit de solzi roşii; gheare ascuţite ieşeau din degetele ca de şopârlă de la mâini şi de la picioare. Deşi mai înaltă decât prima gazdă, cea de-a doua era destul de zveltă, creată pentru a se mişca în viteză. Capul era lipsit de păr şi alungit, aproape triunghiular ca formă, cu un nas plat şi ochii depărtaţi şi căscaţi ca ai unui animal de pradă.

Cât mai era până să bată miezul nopţii? M-am întrebat. Cât mai era până ce această creatură puturoasă să se transforme într-o bestie hămesită care să se mişte mai iute decât ai clipi din ochi?

Răspunsul a venit imediat. Zeul a răsuflat adânc, cutremurându-se, şi s-a deplasat în faţă, mergând în genunchi, apoi a deschis gura şi şi-a dezvelit colţii. Erau încleştaţi, iar muşchii gâtului şi ai fălcilor stăteau încordaţi. Avea patru canini mari; restul dinţilor arătau ca nişte ace – o creatură care nu avea nevoie să mestece mâncarea. După aceea gura s-a mişcat, iar Şişcoi a glăsuit cu o voce adâncă, lungind silabele, de parcă abia s-ar fi trezit din somn.

— Mă bucur că ai venit după mine, zise el. Sângele din trupul tău plăpând va fi pentru mine o gustare, în deschiderea ospăţului ce mă aşteaptă.

Nu m-am obosit să ripostez. Am răspuns scoţând Sabia Destinului din teacă şi înaintând cu prudenţă către silueta ghemuită.

Acum era momentul să-mi folosesc harul şi să încetinesc scurgerea timpului.

Concentrează-te! Comprimă timpul! Fă-l să se oprească în loc!

Am făcut un alt pas în faţă, cu toată atenţia încordată.

Concentrează-te! Comprimă timpul! Fă-l să se oprească în loc!

Zeul vampir a scos un hohot de râs, un tunet ce a stârnit ecou de sus şi până în josul puţului.

De acum eram în pragul disperării; m-am silit cu toată fiinţa mea să opresc timpul în loc. Însă harul moştenit de la mama

părea să mă fi părăsit. Dacă nu-l puteam folosi curând, eram ca şi terminat.

— Chiar crezi că bietele tale puteri vor avea efect asupra mea? întrebă zeul. Sunt Şişcoi şi am forţa şi iuţeala de a abate din drum orice lovitură îndreptată asupra mea. Chiar îţi închipui că stăpânul meu m-ar fi trimis după tine fără a mă înarma cu toate mijloacele trebuincioase pentru a-ţi dejuca planurile? Slujitorii săi şi-au unit forţele şi ele se regăsesc acum în mine.

Oare era imun la harul cu care fusesem hărăzit? Să fie posibil? Necuratul ne dovedise că putea manipula timpul, însă atunci când îl ademeniserăm în puţ pentru a-l priponi cu lănci şi ţepuşe din argint numai faptul că îl luaserăm pe neaşteptate mă adusese în avantaj. Dacă şi alţi slujitori ai Întunericului aveau asemenea puteri pe care, într-un fel sau altul, le transferaseră asupra lui Şişcoi, atunci situaţia în care mă aflam era cu adevărat fără scăpare.

Dar în clipa următoare am auzit din nou în minte vocea mamei:

Dacă disperi, vei fi înfrânt şi nimicii Mai presus de orice trebuie să crezi în tine însuţi. Dovedeşte acum ca eşti cu adevărat arma pe care am făurit-o pentru a-l distruge odată pentru totdeauna pe Diavol Altfel, tot ce am făcut eu a fost zadarnic şi nu eşti demn să te numeşti fiul meu!

Cuvintele mamei mi-au împlântat un pumnal în inimă. Cum putea fi atât de crudă? Ce eram eu pentru ea – o simplă armă creată pentru a-i aduce ei victoria? Şi după câte îndurasem luptând împotriva Întunericului, cum de putea să sugereze măcar că nu aş fi „demn” de ea? În afara recentei fugi din pivniţă, o unică scăpare în peste trei ani de bătălii crunte, îmi dădusem mereu toată silinţa, oricât de potrivnică îmi era soarta. Nu putea să-mi recunoască meritele? Părea atât de diferită de mama grijulie şi blândă pe care o ştiam de când eram copil la ferma noastră. Un val de furie m-a cuprins. Am tras adânc aer în piept şi mi-am îndreptat mânia nu spre mama, ci asupra lui Şişcoi.

M-am concentrat din nou şi am simţit o uşoară încetinire a timpului. Ochii zeului au licărit cu răutate, însă nu m-am lăsat intimidat şi am făcut un alt pas înainte, pregătindu-mi sabia. M-am concentrat şi mai intens. Ochii s-au mişcat din nou, dar licărirea se transformase într-o ridicare leneşă a pleoapelor.

Din ochii rubinii ai Sabiei Destinului a prins să curgă sânge. Sabia era la fel de însetată ca şi zeul vampir! Pe urmă am simţit o furnicătură în talie. Tăietorul de Oase se clintise din loc, răsucindu-se ca strâns de o mână invizibilă. Voia să între şi el în luptă.

Tocmai dădeam să scot pumnalul din betelia pantalonilor, când am văzut ochii lui Şişcoi fixându-se pe picăturile de sânge ce se scurgeau din Sabia Destinului. Sângele îl fascina pe zeu; îi abătea atenţia.

Am profitat de acest avantaj şi am ridicat sabia spre capul uriaş. Dacă aş fi ţintit bine şi tăişul ar fi nimerit acolo unde intenţionasem, aş fi despicat craniul chel al lui Şişcoi. Dar nu reuşisem să controlez timpul suficient de bine. Creatura s-a zbătut şi şi-a tras capul în lături în clipa când sabia s-a abătut spre el.

I-am retezat urechea stângă, care s-a prelins încet spre podeaua din piatră, învârtindu-se în cădere precum o frunză ruginie de toamnă în briza rece şi umedă ce anunţă sosirea iernii pe meleagurile Comitatului.

Zeul a scos un ţipăt. Strigătul de durere şi de furie a fost atât de puternic încât pereţii puţului s-au cutremurat, iar pietre mici, bucăţi de pământ şi firicele de praf stârnite de ecou au prins să se prăvălească.

Am răsuflat din rărunchi şi mi-am schimbat poziţia, aşa cum mă învăţase Grimalkin. Am încercat din nou să mă concentrez, însă de acum Şişcoi se ridicase în picioare, dominându-mă cu statura lui.

Am împins sabia în sus, dinspre dreapta spre stânga, ţintindu-i gâtlejul şi sperând astfel să-i retez capul. Lupta noastră intrase însă de acum într-o nouă fază: puterea lui Şişcoi sporea, a mea slăbea. Sabia mea s-a deplasat încet, în timp ce mâna lui încleştată a coborât şi a măturat aerul din faţa mea ca într-un vârtej. Zeul s-a ferit cu uşurinţă de lama sabiei şi am simţit o durere arzătoare în clipa când ghearele sale mi-au brăzdat fruntea. Am căzut în genunchi şi el s-a repezit din nou spre mine.

Nici de data aceasta nu am izbutit să mă feresc cu totul, însă am reuşit să scap cu viaţă. Şi-a folosit apoi încheieturile uriaşe ale degetelor, încercând să îmi zdrobească craniul şi să mă facă să mă prăbuşesc inconştient pe fundul puţului, pentru a-mi suge

pe urmă sângele în tihnă. Până la urmă m-am răsucit şi nu am încasat lovitura din plin, însă forţa ei m-a făcut să mă rostogolesc şi să mă izbesc de peretele de piatră.

Am dat să mă salt, împleticindu-mă; capul mi se învârtea şi eram străbătut de valuri de greaţă. Am încercat să rămân ridicat, însă picioarele îmi erau prea slăbite pentru a-mi susţine corpul. Şişcoi avea să mă termine înainte măcar să îmi fi dat seama ce se întâmpla cu mine, numai că se apropia de mine fără grabă. Ştia că totul se sfârşise. Că mă înfrânsese. Şi că nu mai eram în stare să controlez timpul.

În clipa aceea însă am auzit o altă voce. Nu mi-a răsunat în cap, precum cea a mamei. Era un glas venit din trecut, din amintirile mele – glasul lui Grimalkin, vrăjitoarea asasină.

Acesta e sfârşitul? Te-ai lăsat învins? Nu! De-abia ai început lupta! Crede-mă, ştiu ce vorbesc. Doar sunt Grimalkin.

Acestea erau vorbele pe care mi le azvârlise în faţă de nenumărate ori atunci când mă antrena în mânuirea Sabiei Destinului. Mi-am amintit de beciul din Irlanda unde ne înfruntaserăm pentru întâia oară – fusesem încredinţat că avea să mă ucidă; dar pe urmă, timp de o săptămână, ea mă învăţase să lupt într-un fel la care nici măcar Bill Arkwright cel dur şi călit în bătălii nu ar fi putut să aspire. Apelase la aceste vorbe pentru a mă îmboldi atunci când păream prea obosit pentru a continua să exersez.

Mi-am amintit din nou glasul ei:

Scoală-te şi luptă! Ucide-ţi duşmanul acum! Ucide-l înainte de a te ucide el pe tine! Urmează-mi exemplul! Fii ca mine! Nu ceda niciodată! Nu renunţa niciodată la luptă!

M-am silit să mă salt în picioare şi am ridicat sabia, ţinând-o strâns cu ambele mâini.

CAPITOLUL 26

SÂNGELE VRACIULUI

M-am concentrat din nou, în încercarea de a opri timpul în loc. Sudoarea şi sângele îmi curgeau în ochi, împiedicându-mă să văd. Le-am şters cu dosul palmei drepte, apoi am strâns iarăşi sabia cu ambele mâini.

Şişcoi se holba la mine, dar timpul începuse să îşi încetinească scurgerea. M-am mişcat; el a rămas neclintit. Acum

chiar că aveam să îi despic craniul în două – aveam putinţa să o fac. Am înaintat cu un pas, apropiindu-mă la o distanţă convenabilă. Însă în clipa când am dat să ridic sabia şi să o abat asupra lui, a căscat gura larg. Îmi punea încă o dată la încercare puterea de a manipula timpul, impunându-şi propria voinţă.

Am aruncat o privire spre ghearele sale, însă nu ele reprezentau ameninţarea imediată. Ceva a ieşit din gura zeului, şi încă atât de iute, încât abia am avut timp să reacţionez. M-am aruncat în stânga şi acel lucru a trecut prin dreapta, pe lângă tâmpla mea.

La început am crezut că scuipase ceva înspre mine, dar imediat mi-am dat seama că ceea ce zărisem mişcându-se iute ca fulgerul fusese de fapt limba lui. Avea pe puţin un metru şi optzeci de centimetri lungime, era groasă şi stacojie, acoperită de ţepi ascuţiţi, fiecare ca un cârlig subţire. A hârşâit tare la contactul cu peretele stâncos din dreapta mea, reducând stratul de deasupra la pietricele şi praf. Dacă ar fi ajuns la faţa mea, mi-ar fi smuls pielea de pe os.

Am făcut trei paşi grăbiţi în spate. Limba zeului era acum la locul ei, în gură, iar creatura mârâia, arătându-şi colţii. A venit spre mine, cu ghearele întinse către gâtul meu, dar am coborât sabia asupra sa şi i-am atins umărul stâng. A scos din nou un strigăt de durere.

De data aceasta îl nimerisem pe Şişcoi. Sabia Destinului îi penetrase solzii protectori. Pe braţ i se scurgea sânge negru şi picăturile cădeau pe fundul puţului.

Mijloacele mele defensive se dovediseră a fi bine alese şi m-am întrebat de ce. Şişcoi avea, printre multe alte puteri, şi pe cea a unei viteze incredibile, aşa că de ce nu se folosise de acest avantaj? Răspunsul nu putea fi decât unul singur – pentru că nu era în stare! Într-o oarecare măsură, *încă* mai controlam timpul. În faţa unui asemenea adversar, nu îl puteam opri, ci doar controla atât cât să pot continua lupta.

Mi-am pregătit sabia. Şişcoi a atacat din nou şi m-am aruncat instinctiv înainte cu sabia. Nu am reuşit să îl ating, ci doar să îl fac să se retragă câţiva paşi. După care a venit rândul meu să mă trag înapoi cât de repede am putut, pentru a mă feri de limba aceea ca o răzuitoare, cu cârlige mortale. Dintr-odată m-am pomenit imobilizat într-o crăpătură dintre roci. Şişcoi a rânjit şi a căscat gura larg. Limba lui a ţâşnit către mine într-un vârtej

stacojiu. Zeul mă prinsese la înghesuială şi nu mai aveam nicio scăpare.

Îmi rămăsese o singură alternativă: să înaintez! M-am ferit de limbă şi am păşit în faţă, aşa încât am ajuns la mai puţin de treizeci de centimetri de zeu. Apoi, înainte să apuce să-şi bage limba înapoi în gură, am ridicat sabia rapid, descriind cu ea un arc de cerc, şi am despicat-o. A căzut pe pământ, unde s-a răsucit şi a zvâcnit precum un şarpe uriaş, în timp ce un val de sânge a ţâşnit din gura lui Şişcoi, împrăştiindu-se la picioarele acestuia. Urletul slobozit de zeu a făcut pământul să se cutremure. Până şi pietrele au părut să ţipe.

Sosise vremea să pun capăt luptei. În timp ce zeul vampir se zvârcolea, am repezit iarăşi sabia către gâtul lui. Dar chiar când credeam că totul se terminase, lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Şişcoi era departe de a se da bătut – aşa după cum aveam să aflu pe propria piele.

Şi-a arcuit în sus piciorul cu degete terminate cu gheare, ca şi cum voia să scoată maţele din mine. M-am ferit, lăsându-mă însă expus, şi o lovitură venită din mâna lui stângă aproape că mi-a smuls braţul din încheietură. M-am încolăcit pe jos de durere. Mai rău, Sabia Destinului mi-a zburat din mână.

Şişcoi s-a avântat din nou către mine, scuipând în continuare sânge. Nu am avut timp decât să scot din betelie Tăietorul de Oase şi să-l împung spre el. L-am înjunghiat în piept în două locuri, însă m-a luat pe sus, de parcă eram un copil, şi m-a ridicat spre gura lui larg deschisă.

Şi-a înfipt ghearele în gâtul meu, dar durerea nu a fost prea mare. A început să-mi sugă sângele; l-am simţit pulsându-mi în vene, în timp ce ritmul inimii mele a încetinit.

Situaţia în care mă aflam părea deznădăjduită, însă, amintindu-mi spusele lui Grimalkin, nu am cedat. Nu voiam să mor. Voiam să o revăd pe Alice, voiam să îmi revăd familia. Viitorul la care sperasem – traiul de vraci – îmi era furat. M-am zbătut să mă eliberez din strânsoare, lovind cu disperare în stânga şi în dreapta, însă pumnalul meu părea să nu mai nimerească ţinta şi în curând am fost prea slăbit pentru a-l mai putea ţine în mână. Mi-a alunecat dintre degete şi mi-am simţit inima bătând şi mai slab în piept. Mă cufundam în moarte.

Apoi am auzit un ţipăt puternic. Eu să fi fost cel care strigase? Sau sunetul ieşise din gâtul lui Şişcoi? Niciodată în viaţa mea nu

auzisem un zgomot atât de cumplit. Era de parcă pământul însuşi uriaşe, cuprins de suferinţă.

După aceea m-am lăsat învăluit de întuneric.

Ultimele gânduri le-am îndreptat către Alice.

Ultimele cuvinte, rostite în minte, i le-am adresat mamei:

Îmi pare râu, mamă. Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Am făcut tot ce am putut. Încearcă să nu mă judeci prea aspru.

Am rămas acolo, în beznă, o veşnicie, sau aşa mi s-a părut. Inima nu-mi mai bătea în piept; nu mai respiram – dar nici nu mai simţeam vreo teamă. Îmi găsisem pacea, lăsasem toate grijile şi luptele în urmă.

Pe urmă am auzit un sunet care mi-a amintit de copilărie: era un scârţâit de balansoar. Şi o siluetă a licărit, prinzând contur în întuneric.

Era mama – nu lamia cea feroce, ci mama blândă şi iubitoare pe care o ştiam. Stătea în balansoar şi îmi zâmbea, legănându-se în faţă şi în spate, aşa cum obişnuia să facă pe vremuri, în momentele de linişte şi fericire.

— Eşti tot ce am dorit şi am sperat, zise ea. Iartă-mi vorbele aspre de mai înainte. În clipa aceea au fost trebuincioase. Sunt mândră de tine, fiule.

La ce „vorbe aspre” făcea aluzie? Eram complet nedumerit. Unde mă aflam? Oare murisem?

Mama a dispărut în beznă, zâmbind. O altă siluetă s-a ivit. Era o fată cu pantofi cu vârfuri ascuţite, îmbrăcată într-o rochie neagră, legată peste mijloc cu o bucată de sfoară. Alice.

— Am venit ca să-mi iau rămas-bun, Tom. Nu vreau să plec, dar nu am de ales, nu-i aşa? Aşteaptă-mă, te rog. Nu renunţa. Nu renunţa niciodată! Spuse ea.

Unde pleci? Am dat eu să întreb, dar silueta a pierit înainte să apuc să rostesc aceste vorbe.

Următorul lucru pe care îl ştiu este că m-am trezit întins într-un pat. Respiram din nou şi inima îmi bătea regulat în piept. Perdelele erau trase în lături, însă afară era noapte. Mi-am dat seama că mă aflam din nou în odaia mea din hanul din Todmorden. O lumânare fusese aşezată pe o măsuţă, alături, iar la lumina ei pâlpâitoare am văzut că cineva stătea la căpătâiul meu şi se holba în jos, spre mine.

Era Grimalkin.

— Bine te-ai întors printre noi, zise ea. Trei zile şi trei nopţi ai zăcut inconştient. Alice a făcut tot ce a putut ca să-ţi tămăduiască trupul, dar m-am temut ca mintea să nu-ţi fi fost distrusă.

M-am ridicat cu greu în şezut. Eram scăldat în sudoare şi mă simţeam slăbit. Însă eram în viaţă.

— Ce s-a întâmplat? Am întrebat. Mi-am dat toată silinţa, să ştii. Îmi pare rău, dar mai mult nu am putut face. Ai izbutit să îl nimiceşti pe Şişcoi?

Vrăjitoarea asasină a clătinat din cap.

— Nu – l-am găsit mort în clipa când am coborât în puţ ca să te iau în spinare şi să te scot de acolo.

— Mi-a supt sângele, dar am luptat până la capăt, l-am tot înjunghiat cu pumnalul. Probabil că am avut noroc şi una dintre lovituri i-a pătruns în inimă.

— Nu asta l-a terminat, a zis Grimalkin. Ci sângele tău.

Am clătinat din cap.

— Nu înţeleg…

— Sângele tău s-a dovedit a fi o armă de temut – este un sânge de vraci cu totul special, sângele unui al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, amestecat cu cel al mamei tale, prima şi cea mai puternică dintre vrăjitoarele lamia. Sângele acesta a fost pentru zeul vampir o otravă fatală – exact aşa cum a prezis mama ta. Imediat după moartea lui Şişcoi, ea i s-a arătat lui Alice şi i-a povestit toate acestea.

Dintr-odată mi-am amintit cum zeul vampir apăruse în pielea Cosminei – avea puterea de a lua în stăpânire, pentru scurt timp, alte fiinţe.

— Va căuta să se răzbune! Am exclamat. Se va întoarce. Încă nu am scăpat de primejdie.

Vrăjitoarea asasină a scuturat din cap.

— Şişcoi nu mai este o ameninţare. Nu doar că i-ai nimicit gazda; l-ai ucis pe zeul vampir. În momentul acela, din pământ s-a înălţat până la cer un urlet cumplit. Mama ta i-a explicat lui Alice că fusese Întunericul însuşi, care striga de disperare după pierderea unuia dintre cei mai puternici dintre Vechii Zei. Ai slăbit forţa vrăjmaşilor noştri. Capul Necuratului a amuţit din nou şi nu am izbutit să mai scot nimic de la el – deşi, crede-mă, nu m-am purtat deloc blând.

Eram surprins să aflu că sângele meu fusese cel care îi

adusese moartea lui Şişcoi. Mama ştiuse asta dinainte, negreşit. Totuşi plătisem un preţ. James era probabil mort, iar Necuratul le poruncise slujitorilor săi să îi omoare şi pe ceilalţi fraţi ai mei.

— Diavolul va lovi din nou, am spus eu. A zis că are mai mulţi slujitori decât sunt stele sus, pe cer. Nu se va da bătut niciodată!

— Atunci va trebui să-l nimicim!

Am încuviinţat din cap.

— Ai reuşit să pui mâna pe *Doomdryte*? Am întrebat.

— Când m-am întors ca să dau foc casei lui Fresque, am găsit biblioteca goală. Nu mai era nicio carte. Nici *Doomdryte.* Dar am dat foc casei oricum.

— Înseamnă că se află în mâinile vrăjmaşilor noştri...

— Cred că da.

O nouă ameninţare pe care aveam să o înfruntăm pe viitor.

— Unde e Alice? Am întrebat-o eu pe vrăjitoarea asasină.

— A coborât pe tărâmul Întunericului, răspunse ea. A plecat în căutarea celui de-al treilea obiect sacru.

Au trecut aproape două săptămâni până să mă înzdrăvenesc într-atât încât să mă pot întoarce la Chipenden. În tot acest răstimp, Grimalkin a curăţat dealul de restul creaturilor Întunericului venite din România. Iar cele pe care nu a izbutit să le ucidă au fugit din calea ei. Le-a ars şi casele, cu tot cu trupurile vrăjitoarelor aflate înăuntru. Niciuna dintre ele nu avea să se mai întoarcă din morţi. Însă, deşi căutase cu mare râvnă, nici urmă de *Doomdryte.*

Partea din Todmorden ce aparţinea de Comitat rămăsese pustie după ce toţi locuitorii părăsiseră oraşul. Şi aveam aşa, o bănuială, că nu aveau să se grăbească să se întoarcă.

Am fi putut să apelăm din nou la Benson şi la căruţa lui, însă am ales să merg pe jos şi să folosesc călătoria pentru a-mi reface, puţin câte puţin, forţele. Drumul spre casă mi-a luat aproape trei zile.

Grimalkin m-a întovărăşit, aşa că în fiecare noapte am stat de vorbă şi am pus la cale planuri. Totul depindea acum de Alice şi de întoarcerea ei cu al treilea obiect sacru. Eram într-o permanentă stare de nelinişte la gândul că ea se afla acolo, pe tărâmul Întunericului. Lucrul cel mai rău dintre toate era faptul că mă simţeam neputincios – nu puteam face nimic pentru a-i

veni în ajutor.

În cursul primei noastre discuţii, vrăjitoarea asasină mi-a dezvăluit încă un secret care m-a şocat.

— Alice ştie că trebuie să o sacrifici, Tom, m-a anunţat ea verde în faţă.

Răsuflarea mi s-a oprit pentru o clipă şi m-am holbat la tăciunii care mocneau în foc.

— Dar cum *se poate* să fi aflat? Am întrebat într-un târziu.

— După cum ţi-am mai spus, Alice are puteri magice foarte mari. Este clarvăzătoare.

— Şi s-a văzut pe sine murind? Am spus cu inima bubuindu-mi în piept.

— Te-a văzut pe tine pregătindu-te să-i iei viaţa, dar după aceea oglinda s-a întunecat.

— S-a întunecat? Păi asta e de bine, nu? Am zis eu. Înseamnă că viitorul este încă incert. Alice mi-a explicat o dată toate astea – mi-a spus că dacă la mijloc sunt prea multe variabile, viitorul nu poate fi prezis şi atunci oglinda se întunecă.

— Există însă şi o altă explicaţie. O vrăjitoare nu-şi poate vedea propria moarte. Eu trebuie totuşi să ştiu cu siguranţă – eşti pregătit ori nu să o sacrifici pe Alice pentru a-l distruge odată pentru totdeauna pe Necuratul?

— Nu ştiu dacă sunt în stare, am răspuns eu cu toată sinceritatea. Ţin prea mult la Alice. Cum aş putea să o sacrific?

— Am discutat asta cu Alice şi am întors problema pe toate feţele. Dacă nu vom găsi o altă cale, ea e dispusă să moară de mâna ta.

— Trebuie să găsim o altă cale.

— Fireşte că vom încerca, dar prea mult timp nu mai avem. Suntem deja în iunie.

Când am ajuns la Chipenden l-am găsit pe Vraci într-o stare de sănătate ceva mai bună. Umbla cu mai mare uşurinţă, dar încă părea slăbit, o umbră a bărbatului care cu trei ani în urmă mă luase ucenic.

Ceva mai târziu, în după-amiaza aceea, ne-am aşezat la masa din bucătărie şi am stat de vorbă în timp ce ne uitam la focul care ardea în vatră. Mie, unul, mi se părea că e prea cald, însă magistrul meu şi-a strâns bine mantia pe el, ca şi când se apăra de frig.

Am început prin a discuta despre *Doomdryte.*

— Cine ştie unde s-o afla acum, a zis Vraciul pe un ton posac. A căzut negreşit în mâinile slujitorilor Diavolului. Şi dacă cineva va încerca să folosească incantaţiile, grimoarul va deveni cu adevărat o armă primejdioasă.

— Mă îndoiesc că vor izbuti, am zis eu în încercarea de a-i ridica moralul – cu toate că nici starea mea de spirit nu era mai bună: fratele meu era cu siguranţă mort şi nu ştiam nici dacă aveam să o mai văd vreodată pe Alice.

Iar dacă totuşi se întorcea pe lumea noastră, alte chinuri şi suferinţe mă aşteptau pe viitor.

— Foarte adevărat, flăcăule. Mai ţii minte ce am scris eu în Bestiar despre asta?

M-am încruntat.

— Îmi amintesc câte ceva, am răspuns nu foarte sigur pe mine. Ştiu că e greu ca incantaţia să fie dusă până la sfârşit.

— Câte ceva! Nu e deloc de-ajuns, băiete! Tu trebuie să fii mereu la înălţime. E cazul să începi să gândeşti şi să te comporţi ca un adevărat vraci. Vino cu mine! Adăugă magistrul meu, ridicându-se de îndată de pe scaun.

A luat-o înainte către odaia care adăpostea noua bibliotecă. A urcat încetişor scările, dar a rămas aproape fără suflu până să ajungă la uşă.

— Uite! Spuse Vraciul deschizând uşa şi arătând cu mâna spre ceea ce se afla înăuntru. Ei, ce părere ai?

Mirosea a lemn proaspăt lustruit şi în jur era plin de şiruri de rafturi goale.

— E grozav! Am exclamat eu. Pare foarte promiţător. Tot ce îi mai trebuie acum sunt cărţile, cât mai multe, şi după aceea se va putea numi bibliotecă!

Am zâmbit rostind aceste vorbe, iar Vraciul mi-a răspuns tot cu un surâs; nu îşi pierduse simţul umorului. M-a condus spre un şir de rafturi aflate vizavi de fereastră. Pe raftul din mijloc, rezemate unele de altele, se aflau primele trei volume ale noii biblioteci. Am citit titlurile: *Bestiarul Vraciului; O istorie a Întunericului; Vrăjitoarele din Pendle.*

Magistrul meu începuse să lucreze la ultimele două atunci când ne refugiaserăm pe Insula Mona. Le terminase pe amândouă înainte de plecarea noastră din Irlanda şi de întoarcerea la Chipenden.

A ridicat Bestiarul de pe raft şi mi l-a aşezat în mâini.

— Citeşte ce scrie acolo despre *Doomdryte!*

Am frunzărit cartea până ce am dat de pasaj.

— Nu e mare lucru, am comentat.

— E de-ajuns, băiete. Citeşte cu voce tare tot capitolul despre grimoare.

„Aceste cărţi străvechi, pline de vrăji şi ritualuri, erau folosite pentru a invoca Întunericul”, am pornit eu să citesc. *„Uneori, vrăjitoarele sunt cele care recurg la ele, însă cel mai adesea o fac magii, iar vrăjile trebuie respectate întocmai, punct cu punct, altfel sunt aducătoare de moarte.*

Multe dintre aceste texte renumite s-au pierdut (de pildă Patrixa *şi* Cheia lui Solomon). *Cele mai primejdioase şi mai puternice grimoare au fost însă scrise în Graiul Vechi de primii locuitori ai Comitatului. Erau menite să invoce demonii şi conţin elemente cumplite de magie neagră. Majoritatea acestor cărţi au fost distruse cu intenţie ori ascunse departe de ochii oamenilor.*

Cel mai misterios şi, pare-se, mai ucigător dintre grimoare este Doomdryte. *Unii cred că ar fi fost dictat, cuvânt cu cuvânt, de însuşi Necuratul unui mag pe nume Lukrasta. Acest grimoar nu conţine decât o singură incantaţie lungă de magie neagră. Rostită până la capăt (şi însoţită de anumite ritualuri), ea îi aduce magului nemurirea, invulnerabilitatea şi puteri zeieşti.*

Din fericire, nimeni nu a izbutit până acum să ducă la bun sfârşit această faptă, căci procesul implică o concentrare foarte intensă şi multă rezistenţă: citirea cărţii cu voce tare ia treisprezece ore, răstimp în care nu ai voie să faci pauze.

Un singur cuvânt rostit greşit îi aduce magului moartea imediată. Lukrasta a fost întâiul care a încercat să îndeplinească întreg ritualul şi totodată întâiul care a murit. Alţi nebuni i-au călcat pe urme, pierind în acelaşi fel.

Să sperăm că Doomdryte *va rămâne pierdut pe vecie…”*

— Ajunge, băiete, mă întrerupse Vraciul. Acum înţelegi primejdia? Vrăjitoarele romånce nu au folosit decât puterea emanată de carte pentru a crea iluzii. Ce s-ar întâmpla însă dacă *Doomdryte* ar fi întrebuinţat aşa precum i-a fost gândită menirea?

Am ridicat din umeri.

— Mi se pare puţin probabil ca cineva să poată duce acest

ritual la bun sfârşit.

— Cât de puţin probabil? Necuratul şi slujitorii săi devin pe zi ce trece tot mai disperaţi şi asta înseamnă că vor recurge la măsuri disperate. Îmi fac mari griji cu cartea aceasta, iar tu ar trebui să-ţi faci la fel, băiete! S-ar putea să se afle aici, în Comitat. Ameninţarea este cât se poate de reală.

— Bine, am înţeles, dar apropo de cărţi, am ceva de adăugat la noua colecţie, am răspuns eu şi am deschis desaga, întinzându-i trei volume.

Erau carnetele mele cu însemnări din primii trei ani de ucenicie.

— Mulţumesc, flăcăule! Zise Vraciul. Aici e locul lor. Şi vei putea să vii să le consulţi oricând vei simţi nevoia.

— Şi uite încă una, am spus vârând mâna înapoi în desagă puţin cam neliniştit, căci nu ştiam la ce reacţie să mă aştept din partea Vraciului. Alice a avut de gând să relateze cei doi ani în care a primit învăţături de la Osoasa Lizzie, dar până la urmă a scris cartea asta, am adăugat eu; s-a gândit că ar putea fi de mai mare folos.

Magistrul meu a luat-o şi a citit titlul de pe cotor: *„Secretele vrăjitoarelor din Pendle”.* Pe urmă a deschis-o la prima pagină şi a început să parcurgă scrisul îngrijit al lui Alice.

A închis cartea brusc şi m-a privit cu asprime.

— Crezi că locul acestei cărţi este pe rafturile bibliotecii? Mă întrebă el.

— Este despre magia folosită de vrăjitoare, despre puterile şi despre slăbiciunile lor. Ne va ajuta foarte mult! Am stăruit eu.

— Băiete, decizia îţi aparţine, spuse Vraciul. Adevărul este că biblioteca aceasta este a ta. Şi va rămâne a ta până ce o vei lăsa moştenire viitorului vraci. Între timp, tu vei decide ce cărţi vor ocupa aceste rafturi. Genunchii mă lasă, la fel şi suflul, a continuat el clătinând din cap cu amărăciune. Cu toate că încă mai ai până să-ţi termini stagiul, de-acum încolo tu vei fi în fapt Vraciul de la Chipenden. Aşa că e momentul să începi să gândeşti ca un adevărat vraci! Eu îţi voi sta prin preajmă ca să te ajut cu sfaturi, însă începând de astăzi povara îndatoririlor de vraci va cădea pe umerii tăi. Ei, ce zici?

— Voi face tot ce îmi va sta în putere, am răspuns eu.

— Bine, băiete, vei face tot ce îţi va sta în putere. Mai mult de atât n-am cum să-ţi cer.

Şi, de această dată, cele mai multe dintre întâmplările descrise aici au fost consemnate din memorie; m-am ajutat de carnetele mele cu însemnări doar când am simţit nevoia.

Ieri am primit o scrisoare de la fratele meu Jack. Mă anunţa că James a dispărut de acasă, dar că ei încă mai trag nădejde. Şi că el, unul, este încrezător că James se va întoarce cât de curând. Nu ştiu ce răspuns să-i dau. Ar fi oare mai bine să-l las să-şi păstreze speranţele? Dacă i-aş povesti tot ce ştiu, Jack ar da vina pe mine, mai mult ca sigur. E de părere că slujba mea de ucenic de vraci nu a adus decât necazuri familiei. Şi are, într-un fel, dreptate. Eu cred că James este mort, ucis de slujitorii Necuratului; dacă nu mi-ar fi fost frate, s-ar afla şi acum în viaţă.

Îndatoririle de vraci au rămas aceleaşi ca şi până acum, însă când clopotul bate la răspântia cu copăceii de nuieluşe, *eu* sunt acela care se ocupă de problemele oamenilor. Cu stafiile, duhurile şi, din când în când, cu vrăjitoarele mă descurc singur. Magistrul meu îşi petrece o bună parte a timpului odihnindu-se în grădină. A îmbătrânit şi toată barba i-a albit. Îmi aminteşte de moşnegii pe care îi vedeam în copilărie în satul Topley – cei care stăteau cât era ziua de lungă în piaţa unde se ţinea târgul. Păreau să-şi fi încheiat socotelile cu viaţa şi aşteptau sosirea morţii, mulţumindu-se să observe şi să reţină ceea ce se petrecea în jurul lor. Bănuiesc că John Gregory îşi aşteaptă şi el moartea, iar lucrul acesta mă întristează. Este încă o povară pe care trebuie să o port pe umeri.

Judd Brinscall a luat cu el cei trei câini şi a plecat înspre miazănoapte, la Caster, unde şi-a găsit adăpost la moara cu apă. A preluat teritoriul pe care îl acoperea cândva Bill Arkwright şi acum este ocupat să-l cureţe de o invazie a vrăjitoarelor de apă. M-am străduit din greu să îl iert pentru trădarea Vraciului, dar încă nu am izbutit să-mi scot din cap toate acele întâmplări. Presupun că îmi va lua ceva vreme.

Cât despre Grimalkin, ea are şi acum în păstrare capul Necuratului şi continuă să fugă cu el din calea slujitorilor Celui Rău. M-am oferit să-i dau cu împrumut pumnalul; cu toate că în trecut refuzase Sabia Destinului, acum a acceptat Tăietorul de Oase. Mi-l va înapoia atunci când Alice se va întoarce de pe tărâmul Întunericului cu ultima armă, iar eu voi intra, în fine, în posesia tuturor celor trei obiecte sacre.

Lupta noastră cu Întunericul continuă – însă mi-e foarte dor de

Alice. Iar timpul se scurge cu repeziciune. Suntem acum la începutul lui august, iar eu tocmai am împlinit şaisprezece ani. Mă aflu în al patrulea an de ucenicie pe lângă Vraci. Au mai rămas mai puţin de trei luni până la Halloween, când vom avea prilejul de a înfăptui ritualul şi de a-l distruge pe Necurat odată pentru totdeauna. În fiecare dimineaţă mă trezesc plin de speranţă la gândul că aceea va fi ziua întoarcerii lui Alice de pe tărâmul Întunericului. Dar pe măsură ce orele trec, starea mea de spirit se schimbă încetul cu încetul. Iar speranţa este înlocuită treptat de deznădejde. Aşa că spre asfinţit mă simt copleşit de tristeţe, încredinţat că nu o voi mai vedea pe Alice niciodată.

Şi chiar dacă va izbuti în misiunea ei, ororile cumplite abia atunci vor începe. Scrisoarea mamei nu numai că descria modul în care trebuie să o sacrific pe Alice; ea explica şi alte aspecte ale ritualului. Unul dintre ele implică folosirea unui vârcolac viu. Am presimţiri urâte în legătură cu această creatură – tot felul de imagini şi de informaţii despre ea mi se învârt prin cap. Şi mă necăjeşte foarte tare faptul că mânerele sabiei şi pumnalului meu sunt împodobite cu un cap de vârcolac.

Tot timpul mă gândesc la sarcina care ne aşteaptă. Dacă vom da greş, Necuratul va ieşi învingător şi o nouă eră a Întunericului se va abate peste Pământ.

Magistrul meu, care nu ştie nimic despre ritual şi despre implicaţiile sale, este preocupat cu precădere de locul unde s-ar putea afla *Doomdryte,* grimoarul malefic pe care l-am văzut în biblioteca din casa coniţei Fresque. Dacă ar cădea în mâinile vrăjmaşilor noştri, această carte s-ar dovedi a fi cu adevărat un mare pericol pentru noi toţi.

În ciuda celor petrecute, am rămas tot ucenic de vraci – cu toate că de-acum încolo va trebui să încep să gândesc şi să mă comport precum Vraciul de la Chipenden. Trebuie să fiu pregătit pentru momentul când John Gregory nu îmi va mai sta alături – nici măcar pentru a-mi da sfaturi.

Thomas J. Ward

JOSEPH DELANEY este un fost profesor de engleză care locuiește în Lancashire, Marea Britanie. Are trei copii și șapte nepoți și este un orator desăvârșit, gata oricând să participe la conferințe sau lansări și prezentări de carte în biblioteci și librării. Casa lui se află în inima teritoriului duhurilor, iar în satul său sălășluiește un duh rău, numit Cel-care-îți-bate-la-ușă, care a fost însă imobilizat sub treapta unei case de lângă biserică. Cele mai multe locuri din Cronicile Wardstone sunt inspirate de geografia din Lancashire. Iar ideile pentru întâmplările povestite vin de multe ori din poveștile și legendele locale despre fantome.

Avertisment:

A nu se citi

după miezul nopţii!

ISBN 978-973-128-558-0

www.cronicilewardstone.ro
www.corintjunior.ro